ஒற்றை ரோஜா

கல்கி

ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி

DR. T. P. M. LIBRARY
MADURAI KAMARAJ UNIVERSITY.

வானதி பதிப்பகம்
தி.நகர் · சென்னை · 17

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1952
இரண்டாம் பதிப்பு: வானதி, அக்டோபர், 1978
மூன்றாம் பதிப்பு: ஆகஸ்ட், 1981.

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை: ரூ. 5-00

165772
165772

பொருளடக்கம்

ஒற்றை ரோஜா	5
தீப்பிடித்த குடிசைகள்	53
புது ஓவர்சியர்	65
வஸ்தாது வேணு	92

அச்சிட்டோர்:

பிரபு பிரிண்டிங் ஹவுஸ்,
18, வடக்கு உஸ்மான் சாலை,
தி. நகர், சென்னை-600 017.

முன்னுரை

வரலாற்றுச் செய்திகள் ஒன்றிரண்டைக் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியம் இந்த முகவுரைக்கும் அவசியத்தை உண்டாக்குகிறது. இல்லையெனில் கல்கியின் கதைகளைப் படிக்கக் கையிலெடுத்த பிறகு உங்களுக்கும் கதைகளுக்கும் குறுக்கே நான் நிற்கத் தேவையில்லைதான்.

"ஏட்டிக்குப் போட்டி" என்ற தலைப்பில் கல்கியின் சிறுகதைகள், ஹாஸ்யக் கட்டுரைகள் பலவற்றைத் தாங்கி 1930-ம் ஆண்டில் முதல் பதிப்பாக ஒரு புத்தகம் வெளிவந்தது. 48 ஆண்டுகளுக்கு பிறகு இன்றும் அதனை தமிழ் மக்கள் படித்துச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் எதிர்காலத்திலும் சிரிக்கப் போகிறார்கள். 'சிரஞ்சீவி ஹாஸ்யம்,' 'அமர இலக்கியம்' என்பதெல்லாம் என்ன என்பதைக் கல்கியின் எழுத்திலே கண்ணுக்கு மெய்யாகக் கண்டு வருகிறோம்.

ஏட்டிக்குப் போட்டி இரண்டாவது பதிப்பினை சின்ன அண்ணாமலை பிரசுரித்தும் அதற்குப் பிறகு வந்த பதிப்புக்களில் ஓரிரு மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. அவற்றுள் முக்கியமானது ஏட்டிக்குப் போட்டி என்ற அந்தப் புத்தகத்திலிருந்து மூன்று கதைகள் பிரித்தெடுக்கப்பட்டு இந்த ஒற்றை ரோஜா என்ற நூலில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதுதான். அம்மூன்று கதைகள், தீப்பிடித்த குடிசைகள், புது ஓவர்ஸீயர், வஸ்தாது வேணு ஆகியன.

ஒற்றை ரோஜா என்ற நெடுங்கதை கல்கி தீபாவளி மலர் ஒன்றில் பிரசுரமானது.

சின்ன அண்ணாமலை பதிப்பித்த ஏட்டிக்குப் போட்டி இரண்டாவது பதிப்பின் பொருளடக்கப் பக்கத்தில் மூன்று கதைகளுக்கு நட்சத்திரப்புள்ளி யிட்டு, அதன் விளக்கமாக "இந்தக் குறியிட்ட கதை கட்டுரைகள் ஆங்கிலம் அல்லது ஹிந்தியை ஓரளவு தழுவியவை" என்ற குறிப்பு காணப்படு கிறது. அம்மூன்றில் "புது ஓவர்ஸீயர்" என்ற கதையும் ஒன்று. மற்ற இரண்டும் ஏட்டிக்குப் போட்டி தொகுப்பிலேயே தொடர்ந்து இடம் பெறுகின்றன.

"அமரர் கல்கியின் நூல்கள் எதுவுமே அச்சில் இல்லாதிருக்கக் கூடாது; யார் எப்போது விரும் பினாலும் வாங்கிப் படிக்க வாய்ப்பிருக்கவேண்டும்" என்ற எனது கோரிக்கைக்கு செவிசாய்த்து வானதி திருநாவுக்கரசு கல்கி அவர்களுடைய நூல்கள் பலவற்றை மறுபிரசுரம் செய்து வருகிறார். கல்கி அவர்களிடம் உள்ள அளப்பரிய அன்புடனும் மரியாதையுடனும் இப்பணியைச் செய்துவருகிறார். அவருக்கு எனது நன்றி மட்டுமல்ல; தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தின் நன்றியே உரித்தாகிறது.

1, புருஷோத்தம முதலியார் சாலை
ஏரி வட்டம்
சென்னை–600 034.
16—10—78

கி. ராஜேந்திரன்
ஆசிரியர், கல்கி

DR. T. P. M. LIBRARY.
MADURAI KAMARAJ UNIVERSITY.

ஒற்றை ரோஜா

ஒரு சமயம் நான் பாபநாசத்துக்குச் சென்றிருந்தேன். எதற்காகப் போனேன் என்று கேட்டால் நீங்கள் ஒருவேளை சிரிப்பீர்கள்; சிலர் அநுதாபப்படுவீர்கள். பி. ஏ. பரீட்சைக்கு மூன்று தடவை போய் மூன்றுதடவையும் தவறிவிட்டேன். இதனுல் வாழ்க்கை கசந்து போயிருந்தது. ஒரு மாதிரி பிராணத் தியாகம் செய்துவிடலாம் என்ற முடிவுக்கே வந்துவிட்டேன். திடீர் திடீர் என்று நமக்குத் தெரிந்தவர்கள் யார் யாரோ இறந்து போய்விட்டதாகக் கேள்விப்படுகிருேம். ஆனுல், நாம் அவர்களைப் பின்பற்றலாம் என்ருல், அதற்கு வழிவகை தெரிவதில்லை. யோசித்து யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். பாபநாசத்தில் கல்யாணி தீர்த்தம் என்பதாக ஓர் இடம் இருக்கிறதென்றும், அதிலேதான் ஆசிரியர் வ. வே. சு. ஐயர் விழுந்து உயிரை இழந்தார் என்றும் கேள்விப்பட்டிருந்

தேன். அந்தப் பெரியாரைப் பின்பற்றலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டுதான் பாபநாசம் போனேன்.

இரண்டு காரணங்களினுல் நான் உத்தேசித்த காரியத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. முதலாவது, அந்தக் கல்யாணி தீர்த்தம் இருக்கிறதே, அது பார்க்க மிகப் பயங்கரமாயிருந்தது. தென்னைமர உயரத்திலிருந்து மூன்று தண்ணீர்த் தாரைகள் 'சோ' என்ற சத்தத்துடன் கீழேயுள்ள அகண்ட பள்ளத்தில் விழுந்துகொண்டிருந்தன. அந்தப் பள்ளத்தில் தண்ணீர் நிறைந்து ததும்பி அலை மோதிக்கொண்டிருந்தது. சிறிய மரக்கிளை ஒன்று அத்தடாகத்தில் விழுந்து அங்குமிங்கும் சுழன்று அலைக்கப்படுவதைப் பார்த்தேன். இதிலே விழுந்தால் நம்முடைய தேகமும் இப்படித்தானே அலைக்கப்படும் என்று நினைத்தபோது என் தைரியம் குலைந்துவிட்டது. அன்னை பெற்றெடுத்த நாளிலிருந்து எத்தனை கஷ்டப்பட்டு வளர்த்த உடம்பு இது! இதற்கு எத்தனை எண்ணெய், எத்தனை சோப்பு, எத்தனை ஆடை அலங்காரம், எத்தனை வகைவகையான அன்னபானம்--அடடா! இதைப் புகைப்படம் பிடிப்பதற்காக மட்டும் எத்தனை செலவு! இவ்வாறெல்லாம் பேணிவளர்த்த உடம்பு அந்தப் பயங்கரமான தடாகத்தில் சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருப்பது என்னும் எண்ணத்தை என்னுல் கொஞ்சங்கூடச் சகிக்கவே முடியவில்லை.

அங்கிருந்து இறங்கி வந்து கீழே பாபநாசம் கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் பளிங்கு போன்று

தெளிந்த நீரோடும் நதியின் கரையில் உட்கார்ந்து யோசித்தபோது, எதற்காக உயிரை விடவேண்டும் என்றே தோன்றிவிட்டது. நதியின் வெள்ளத்தில் மந்தை மந்தையாகத் தங்கநிற மீன்கள் நீந்தி விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. அவை மேலே வரும் போதும் புரண்டு விழும்போதும் என்னமாக ஜொலித்தன! இந்த மீன்கள் இவ்வளவு குதூகலவாக விளையாடிக்கொண்டு திரிகின்றனவே, பி. ஏ. பரீட்சை தேருததனுலே இவற்றுக்கு என்ன குறைவு வந்துவிட்டது! இதோ இந்த மரங்களில் எத்தனை விதமான பட்சிகள் எவ்வளவு ஆனந்தமாகப் பாடிக்கொண்டு வாழுகின்றன! இவை பி.ஏ. பரீட்சையில் தேறவில்லையே! இதோ இந்தக் குரங்குகளைத்தான் பார்க்கலாமே! பி. ஏ. பட்டம் பெறவில்லையே என்று அவை கொஞ்சமாவது கவலைப்படுகின்றனவா? ஆணும் பெண்ணும் எவ்வளவு உல்லாசமாக மரங்களின்மீது ஏறியும் இறங்கியும் கிளைக்குக் கிளை பாய்ந்தும் வாழ்கின்றன! தாய்க்குரங்கு அந்தக் குட்டிக் குரங்கையும் சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டு மரத்துக்கு மரம் தாவுகிற அழகை என்னவென்று சொல்வது!

அறிவில்லாத பிராணிகளும் பட்சிகளும் இவ்வளவு உல்லாசமாக வாழ்க்கை நடத்தும்போது நாம் மட்டும் பி.ஏ. பரீட்சை தேறவில்லை என்பதற்காக ஏன் உயிரைவிட முயல வேண்டும்?

இத்தகைய முடிவுக்கு வந்து திரும்பித் திருநெல்வேலி போய்ச் சேர்ந்தேன். சென்னைக்கு இரண்

டாம் வகுப்பு டிக்கட் எடுத்துக்கொண்டு ரயில் வண்டியில் ஏறினேன்.

ரயில் என்னமோ வேகமாகத்தான் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஆனுல், என் மனம் அதைவிட வேகமாக எங்கெங்கேயோ சஞ்சரித்துக்கொண் டிருந்தது! ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்திருப்பது கஷ்டமாயிருந்தது. அன்றைக்குப் பாருங்கள், என்ன காரணத்தினுலோ அந்த வண்டியில் கூட்டமே இல்லை. உயர்ந்த வகுப்பு வண்டிகளை வழக்கத்தைவிட அதிகமாகவே கோத்திருந்தார்கள், போலிருக்கிறது. நான் ஏறி இருந்த இரண்டாம் வகுப்பு வண்டியில் நான் ஒருவனேதான். ஆகை யால், உட்கார்ந்து உட்கார்ந்து அலுத்துப் போய் விட்டது. ரயில் நின்ற ஒவ்வொரு நிலையத்திலும் வண்டியிலிருந்து கீழே இறங்கிப் பிளாட்பாரத்தில் சிறிது நேரம் உலாவிவிட்டு ரயில் புறப்படும் சமயத் தில் மறுபடியும் ஏறிக்கொண்டேன். ரயில் நிலையங் களில் சாதாரணமாய் நடமாடும் பலதரப்பட்ட ஜனங்களைப் பார்ப்பதில் ஒருவித உற்சாகம் ஏற்பட்டது...

விருதுநகர் சந்திப்பில் அந்த உற்சாகம் சிக ரத்தை அடைந்தது. ஆம்; முதலில் நான் பார்த் தது—என் கண்ணையும் கவனத்தையும் கவர்ந்தது —ஓர் ஒற்றை ரோஜாப்பூதான்! அந்த ஒற்றை ரோஜாப்பூ ஒரு பெண்மணியின் எடுத்துக் கட்டிய கூந்தல்மீது வீற்றிருந்தது. 'கொலு வீற்றிருந்தது' என்றும் சொல்லலாம். அவ்வளவு இலட்சணமா

யிருந்தது. தலைநிறைய ஒரு சுமைப் பூவைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கிக்கொண்டு அலையும் சென்னை நகர்ப் பெண்மணிகள் பலரை நான் பார்த்திருக்கிறேன். "என்ன அநாகரிகம்! தலையில் புல்லுக் கட்டைச் சுமப்பதுபோல் சுமக்கிறார்களே!" என்று எண்ணியிருக்கிறேன். அதற்கெல்லாம் மாறாக இவ்வளவு நாஸூக்காகவும் நாகரிகமாகவும் கூந்தலில் ஒற்றை ரோஜாப்பூ அணிந்திருக்கும் பெண் மணி யாரோ? என்று அறிய ஆவல் உண்டாயிற்று. ரயிலில் நான் இருந்த வண்டிக்கு இரண்டு வண்டிக்கு அப்பால் அவள் இருந்தாள். அவள் தலை வெளியில் நீட்டப்பட்டிருந்தது. ஆனால், முகம் எனக்கு நேர் எதிர்ப்புறமாகத் திரும்பியிருந்தது. அந்தப் பெண்மணியின் முகம் எப்படியிருக்குமோ, கூந்தலில்சூடியஒற்றை ரோஜாப்பூவினால் ஏற்பட்ட நல்ல அபிப்பிராயம் முகத்தைப் பார்த்ததும் மாறி விடுமோ என்ற ஐயத்துடனேயே அந்தப் பக்கம் போனேன். ஏதோ ஒரு கதையில் படித்திருக்கிறேன். ஒருவன் ஒரு பெண்ணின் கரத்தைப் பார்த்து அதன் அழகில் சொக்கிப் போனான்! அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும் பயங்கரமும் அருவருப்பும் அடைந்தான். இம்மாதிரி கதி எனக்கும் ஏற்பட்டுவிடுமோ?

அருகில் சென்றபோது சட்டென்று அவள் முகம் என் பக்கம் திரும்பியது. ஆகா! நான் பயந்தது என்ன முட்டாள்தனம்! பார்க்கிறவர்களின் கண்ணில் வந்து தாக்கி வேதனை உண்டாக்கும் சௌந்தரியமும் உண்டோ! அத்தகைய அபூர்வ

சௌந்தரியமுள்ள முகத்தை அவள் என் பக்கம் திருப்பினுள். ஒரு புன்னகையும் புரிந்தாள். நிலா வெளிச்சத்தில் முல்லை பளீரென்று மலர்ந்தது போலிருந்தது. நான் எப்போதும் சங்கோசமோ கூச்சமோ அதிகம் இல்லாதவன்தான். ஆயினும், அவளிடம் அப்போது நாளுக ஒரு வார்த்தை பேச முயன்றிருந்தால் என் பிராணனே போயிருக்கும். பாபநாசத்தில் நடந்திருக்க வேண்டியது விருதுநகர் ரயில்வே நிலையத்தில் நடந்திருக்கும். அந்த மாதரசி அதற்கு இடம் வையாமல் என்னிடம் அவளாகவே பேசிவிட்டாள். "தயவு செய்து சிற்றுண்டிச் சாலைக் காரனை எனக்கு ஒரு கப் டீ கொண்டுவரும்படி சொல்ல முடியுமா?" என்றுள். "பேஷாகச் சொல் கிறேன்!" என்று சொல்லி விட்டு, வேகமாக நடந்து போய், ஸ்பென்ஸர் ஆள் ஒருவனைப் பிடித்து, பிஸ் கோத்தும் டீயும் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கும்படி சொன்னேன். அப்புறம் ஏதோ சந்தேகம் தோன் றவே இந்தியச் சிற்றுண்டிச்சாலைக்கும் போய்ச் சிற் றுண்டி காப்பிகொண்டுபோய்க் கொடுக்கும்படியும் சொன்னேன். பிறகு சற்றுத் தூரம் பிளாட் பாரத்தில் நடந்துவிட்டுத் திரும்பினேன். திரும்பு காலையில் அந்தப் பெண்ணின் வண்டிக்கருகில் நின்று, "டீ வந்ததா?" என்று கேட்டேன். அவள் திரும்பிப் பார்த்து முகமலர்ச்சியுடன், "ஓ! ஒன்றுக்கு இரண்டு மடங்காக வந்தது. நீங்கள் கூட வந்து சாப்பிடலாம்!" என்றுள்.

ஒரு கணம், அந்த வண்டியில் ஏறிக்கொள்ள லாமா என்ற பைத்தியக்கார எண்ணம் உண்டா

யிற்று. நல்ல வேளையாக, வண்டியின் வெளிப்புறத்தில் 'பெண்களுக்கு மட்டும்' என்று போட்டிருப்பதை பார்த்திருந்தேன். ஆகையால், ''இல்லை! நான் சாப்பிட்டாயிற்று!'' என்று சொல்லிவிட்டு என் வண்டியில் போய் ஏறிக்கொள்வதற்கு நகர்ந்தேன். அந்தப் பெண் மறுபடியும், ''இன்னும் ஓர் உதவி எனக்காகச் செய்யமுடியுமா? இந்த ரயிலில் காக்கி புஷ்கோட் அணிந்த மூன்று மனிதர்கள் எந்த வண்டியிலாவது இருக்கிறார்களா? அவர்களில் ஒருவர் கடற்படையைச் சேர்ந்தவர் மாதிரி தொப்பி அணிந்திருப்பார்! ஆனால்...ஒரு வேளை, வண்டி புறப்படும் சமயம் ஆகிவிட்டதோ, என்னவோ?'' என்றாள்.

''வண்டி புறப்படப் போகிறது! அதனால் பாதகமில்லை. நீங்கள் சொல்வது போன்ற மூன்று ஆசாமிகள் இந்த வண்டியில் இருக்கிறார்கள். என்ஜினுக்குப் பக்கத்து வண்டியில் அவர்கள் இருப்பதைச் சற்று முன்னால் பார்த்தேன்!'' என்றேன். நான் சொன்னது உண்மையேதான். அதைக் கேட்ட அந்தப் பெண்ணின் புருவங்கள் வெகு இலேசாக நெரிந்தன. ''சரி, ரொம்ப வந்தனம்'' என்றாள். நான் போய் என் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டேன்.

விருதுநகரிலிருந்து மதுரைக்கு ரயில்போனதே எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படியாக என் மனம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தது. என்ன சிந்தனை என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை யல்லவா? அந்தப் பெண் யார்? எங்கிருந்து எங்கே போகிறாள்? தனி

யாகப் பிரயாணம் செய்வதன் காரணம் என்ன? பார்த்தால் நாகரிகமான, படித்த பெண்ணுகத் தோன்றுகிருளே! 'புஷ்கோட்' அணிந்த மூன்று மனிதர்களைப்பற்றி எதற்காக விசாரித்தாள்?-என்றெல்லாம் எனக்கு நானே கேள்விகளைப் போட்டுக் கொண்டேன். ஆனுல்பதில்ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. எனினும், பொழுது மட்டும் சிறிதும் நில்லாமல் ஒரே ஓட்டமாக ஓடிவிட்டது.

மதுரைச் சந்திப்பு வந்தது. நாட்டில் எத்தனையோ ரயில் நிலையங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு தனி உருவமும் இருக்கிறது. மதுரை நிலையம் ஒரு தனி ரகம். நிலையத்துக்குள் ரயில் வரும்போது ஜனங்கள் சுவர் வைத்த மாதிரி வரிசை வரிசையாக நின்றுஉற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். என்னத்தைத்தான் பார்ப்பார்களோ தெரியாது. வந்தரயிலில் ஏறுவோர் இறங்குவோர் அதிகம் உண்டா என்ருல், அதுவும் இல்லை. மாலை நேரத்தில் பொழுது போகாமல் ரயில் நிலையத்துக்கு வந்து, வருகிற போகிற வண்டிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஜனங்களைப் போலத் தோன்றும். சிறு பிள்ளைகள் சிலர் கையில் கையெழுத்து வாங்கும் சிறிய புத்தகங்களை வைத்துக் கொண்டு, ரயிலில் யாராவது பிரமுகர்கள்வருகிருர்களா என்று ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டு போவார்கள். பத்திரிகை விற்பவர்கள், ஒரு நகரும் பெட்டியில் ஆபாசமான படங்கள் போட்ட மஞ்சள் இலக்கியங்களை வைத்துக்கொண்டு பிரயாணிகள் எதிரே நின்றுவிடுவார்கள். 'பிச்சர்

போஸ்டு வேண்டுமா?'' "இல்லஸ்ட்ரேடட் வீக்லி வேண்டுமா?'' என்று கேட்டுக் கொண்டு நிற்பார்கள். வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் போகமாட்டார்கள். பெட்டியிலுள்ள ஆபாச புத்தகங்களின் மேலட்டையைப் பிரயாணிகள் பார்ப்பதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். ஏதாவது ஒரு அட்டையின் மேல் அவர்களுக்கு ஆசை விழாதா என்ற நோக்கம்.

என் முன்னால் அப்படி ஒரு பெட்டி வந்து நின்றதும் 'இதேதடா தொல்லை?' என்று நான் கீழே இறங்கினேன். கூட்டத்தில் முண்டியடித்துக் கொண்டு பிளாட்பாரத்தில் உலாவத் தொடங்கினேன். 'பெண்கள் வண்டி'யில் அந்தப் பெண்ணைக் காணவில்லை. சிறிது ஏமாற்றத்துடன் மேலே நடந்தேன். என்ஜினுக்கு அருகில் பிளாட்பாரத்தில் ஒரு சிறிய கும்பல் நின்றது. யாருக்கோ மாலை போட்டு வழியனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். 'ஹிப் ஹிப் ஹுரே!' என்ற கோஷமிட்டார்கள். அதில் என் கவனம் செல்லவில்லை. அந்தக் கும்பலுக்குச் சற்று அப்பால் நாலு பேர் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்த இடத்தில் என் கவனம் சென்றது. அவர்களில் மூன்று பேர் காக்கி 'புஷ்கோட்' ஆசாமிகள். நாலாவது நபர், என்னையறியாமல் என் கண்கள் தேடிக்கொண்டிருந்த பெண். அப்போது அவள் என் பக்கம் பார்க்கவில்லை. தலையில் அணிந்த ஒற்றை ரோஜாவிலிருந்துதான் அவள் என்று தெரிந்துகொண்டேன். அவள் ஏதோ வேடிக்கையாகப் பேசியிருக்கவேண்டும். மற்ற மூன்று பேரும்

நகைத்தார்கள். எனக்கு ஒரே எரிச்சலாயிருந்தது. அவர்களிடையே போவதற்கும் தைரியமில்லை. அங்கிருந்து நகருவதற்கும் மனம் வரவில்லை. அவர்கள் என்ன பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிந்துகொள்ள ஆவல் உண்டாயிற்று. நிற்கலாமா நகரலாமா என்றுயோசித்துக்கொண்டிருந்தபோது அவள் திரும்பினாள். என்னைப் பார்த்துவிட்டாள். உடனே பழையபடி ஒரு முல்லைப் புன்னகை அவள் முகத்தில் பூத்தது. மறுபடி திரும்பி அவர்களுடன் பேசத் தொடங்கினாள். அங்கிருந்து அகல்வதே நலம் என்று தீர்மானித்தேன். திரும்பிப்போய் என் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டேன். என்ஜின் இருந்த திக்கையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். எதற்காக என்று சொல்ல வேண்டியதில்லையல்லவா!

வண்டி புறப்படும் நேரம் ஆகிவிட்டது. இன்னும் அவள் ஏன் திரும்பி வரவில்லை? அந்த 'புஷ் கோட்' மனிதர்களுடன் அவர்களுடைய வண்டியில் ஏறிவிட்டாளா என்ன?...இல்லை, அதோ அவள் வருகிறாள். வேகமாகவே நடந்து வருகிறாள். என்ன அழகான நடை! அவள் நடப்பதாகவே தோன்றவில்லை; மிதப்பதாகத் தோன்றியது. என் வண்டிக்கு அருகில் வந்ததும் என்னைப் பார்த்தாள். சற்றுத் தயங்கி நின்றாள். ''வண்டி புறப்படப் போகிறதே!'' என்றேன். என்னத்தைச் சொல்ல. அவள் சட்டென்று வண்டிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தாள். வந்தவள் எனக்கு எதிரில் உட்கார்ந்து, என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்

என் நெஞ்சு அபார வேகமுள்ள விமான என்ஜினைப் போல் அடித்துக் கொண்டது.

''பாருங்கள்! இப்போதெல்லாம் ரயிலில் தனியாகப் பிரயாணம் செய்வது அபாயம் என்றுசொல்கிறார்களே! பெண்கள் வண்டியில் இன்னும் யாராவது பெண்கள் ஏறுவார்கள் என்று பார்த்தேன். ஒருவரும் ஏறவில்லை. ரயிலில் கொலைகூட நடக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். நானும் இந்த வண்டிக்கே வந்துவிடலாமா என்று பார்க்கிறேன். நீங்கள் மதராசுக்குத்தானே போகிறீர்கள்!'' என்று கேட்டாள்.

எல்லையில்லாத உற்சாகத்துடன் நான், ''ஆமாம்; மதராஸுக்குத்தான் போகிறேன். நீங்கள் பேஷாக இந்த வண்டிக்கே வரலாம். சாமான்களை கொண்டுவரச் சொல்லட்டுமா? ஏ, போர்ட்டர்!'' என்றேன்.

''இப்போது வேண்டாம்; அடுத்த ஸ்டேஷனில் பார்த்துக்கொள்ளலாம்!'' என்று சொல்லிவிட்டு அந்தப் பெண் இறங்கிச் சென்றாள்.

அவள் இறங்கிய உடனே, யாரோ ஒருவர்சடக்கென்று கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தார். கையில் ஒரு பிரயாணப்பெட்டியும் வைத்துக்கொண்டிருந்தார். பெட்டியைப்பலகையில்வைத்துவிட்டு என்னையும் போய்க்கொண்டிருந்த பெண்ணையும் இரண்டு மூன்று தடவை மாற்றி மாற்றிப் பார்த்தார். தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டு

"மன்னிக்கவேண்டும்! ஒரு வேளை இந்த வண்டி ரிஸர்வ் ஆகியிருக்கிறதோ?" என்றார்.

"ஆமாம்" என்று ஒரு பொய் சொல்லி அவரை இறங்கிப் போகச் சொல்லலாமா என்று என் மனத்தில் ஒரு கெட்ட எண்ணம் உதித்தது.

இதற்குள், கார்டு குழல் ஊதும் சத்தம் கேட்டது. ரயில் புறப்படுவதற்குள் அவள் வண்டியில் ஏறிவிடுகிறாளா என்று எட்டிப் பார்த்தேன். அந்த அழகிய ஒற்றை ரோஜாப்பூ கண்ணைக் கவர்ந்தது. அந்தப் பூவை அணிந்தவள் வண்டியில் ஏறியதும், ரயிலும் நகர்ந்தது.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

என் வண்டியில் ஏறிய மனிதர் "அப்பா! பயங்கரம்!" என்றார். அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். படித்த நாகரிக மனிதராகக் காணப்பட்டார். வயது நாற்பது இருக்கும். ஐரோப்பிய உடை தரித்திருந்தார். அவருடைய கண்கள் ரயிலின் அபாய அறிவிப்பு விளக்கைப் போல் சிவப்பாக ஜொலித்தன.

சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு புட்டியை எடுத்து அதிலிருந்த பானத்தைக் கடகடவென்று வாயில் விட்டுக்கொண்டு குடித்தார்.

"ஐயோ! என்ன வெப்பம்! மரண தாகம் எடுத்துவிட்டது!" என்று தமக்குத்தாமேசொல்லிக் கொண்டார்.

பிறகு, என்னை நோக்கி, "அந்த அற்புதத்தைப் பார்த்தீரா?" என்றார்.

"எந்த அற்புதத்தை?" என்று கேட்டேன்.

"இந்த ஒற்றை ரோஜாப் பூவைத்தான்!" என்றார்.

"அதில் அற்புதம் என்ன?" என்று சிறிதுகோபமான குரலில் கேட்டேன்.

"அற்புதம் என்னவா! ஆம், உமக்குத் தெரியாது. தெரிகிறதற்கு நியாயம் இல்லை. அந்த ஒற்றை ரோஜாப் பூவிலேதான் என் உயிர் இருக்கிறது?" என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு விகாரமான புன்னகை புரிந்தார்.

அவர் ஏதோ அநுசிதமான பரிகாசம் செய்யப் போகிறார் என்று எண்ணினேன். ஆகையால் ஆத்திரம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது.

"இன்னமும் எனக்குப் புரியவில்லை!" என்று கடுமையான குரலில் கூறினேன்.

"ஆமாம்; அந்த ஒற்றை ரோஜாப்பூவில்தான் என் உயிர் இருக்கிறது. ஆகையினாலேயே மூன்று நாளாகியும் அது வாடாமலிருக்கிறது!" என்றார்.

நான் சிறு பிள்ளையாக இருந்தபோது, ஒரு ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, ஒரு தடவை எங்கேயோ பராக்குப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். வாத்தியார் பிரம்பினால் சுளீர் என்று முதுகில் அடித்தார். அச்சமயம்

என் தலையிலிருந்து ஆயிரம் மின்னல்கள் கிளம்பி வெளியில் சென்றதுபோலத் தோன்றியது. அத்தகைய உணர்ச்சி இப்போதும் உண்டாயிற்று. அந்த ஒற்றை ரோஜாப்பூ சிறிதும் வாடாமலிருப்பதின் அதிசயத்தை அதுவரையில் நான் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. அது நிஜ ரோஜாப் பூவாயிருக்க முடியாது; நிஜ ரோஜாவைப்போல் அபூர்வவேலைப்பாட்டுடன் செய்த செயற்கை ரோஜாப் பூவாகத் தான் இருக்கவேண்டும். அதனால் என்ன! நிஜ ரோஜாப் பூவுக்குப் பதில் செயற்கை ரோஜாப் பூவை வைத்துக்கொள்வதில் என்ன தவறு? உடனே, அவளுடைய தந்த வர்ணக் கழுத்தில் அணிந்திருந்த இரட்டை வட முத்து மாலை என் கவனத்துக்கு வந்தது. அதுவும் செயற்கை முத்து மாலைதான். அதனால் என்ன? அவர்களுடைய கையில் அணிந்திருந்த இரண்டு அழகிய சங்கு வளையல்களும் என் நினைவுக்கு வந்தன. தங்கத்தினாலும் வைரத்தினாலும் மற்றும் விலை உயர்ந்த ரத்தினங்களினாலும் ஆபரணங்களைச் செய்து சில ஸ்திரீகள் போட்டுக்கொள்கிறார்கள். அதனால்அவர்களுடைய அழகு அதிகமாகி விடுகிறதா? அவலட்சணந்தான் அதிகமாகிறது!...

இம்மாதிரிச் சிந்தனையில் நான் ஆழ்ந்திருந்த போது அந்த மனிதர் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, "இது இரண்டாம் வகுப்பு வண்டியா?" என்று கேட்டார்.

"ஆமாம்!" என்றேன்.

''அதுதானே பார்த்தேன்! என்னிடம் முதல் வகுப்பு டிக்கட் இருக்கிறது. திண்டுக்கல்லில் முதல் வகுப்பு வண்டிக்குப் போய்விடுகிறேன்'' என்றார்.

உடனே எனக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அதை அவரும் தெரிந்துகொண்டார். ''அதற்குள் உமக்கு ஒரு எச்சரிக்கை செய்துவிட விரும்பு கிறேன்.''

''என்ன எச்சரிக்கை?'' என்று கேட்டேன்.

''அந்த ஒற்றை ரோஜாப் பூக்காரியைப் பற்றித்தான். அவளுடைய ஊர், பெயர் உமக்குத் தெரியுமா?'' என்றார்.

''தெரியாது. தெரிந்துகொள்ள விரும்பவும் இல்லை!'' என்றேன்.

ஆனாலும் அந்த மனிதர் விடவில்லை. ''அவள் பெயர் மனோகரி; அவளுடைய ஊர் கொழும்பு!'' என்றார்.

மனோகரி என்ற பெயரைக் கேட்டதும் என் உள்ளம் பூரித்தது. என்ன அழகான பெயர்! 'மனோகரி', 'மனோகரி' என்று இரண்டு மூன்று தடவை வாய்க்குள் சொல்லிப் பார்த்துக்கொண் டேன்.

கொழும்பு நகரைப்பற்றி நான் எவ்வளவோ கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், பார்த்ததில்லை.

நவநாகரிகத்தில் சிறந்த அந்த நகரத்திலேதான் இத்தகைய பெண் பிறந்து வளர்ந்திருக்கக்கூடும். அதில் ஆச்சரியம் என்ன?

அந்த மனிதருடைய பேச்சைக் கேட்பதில் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த அருவருப்பு மாறிவிட்டது. திண்டுக்கல் ஸ்டேஷன் வருவதற்குள் அவரிடமிருந்து அந்தப் பெண்ணைப்பற்றிக் கூடிய வரையில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையும் உண்டாகிவிட்டது.

அடடா! அந்த ஆசையின் விளைவு என்ன கோரபயங்கரம்! முதலில் நினைத்தபடியேஅவருடன் நான் பேச்சுக் கொடுக்காமல் இருந்திருக்கக் கூடாதா?

உங்களுக்கும் கொழும்புதான் போலிருக்கிறது. அந்தப் பெண் கொழும்பில் உங்கள் அக்கம் பக்கத்து வீட்டைச் சேர்ந்தவளோ?''என்று கேட்டுவிட்டேன்.

உடனேஅவர் தம்முடைய கதையை ஆரம்பித்தார். பயங்கரமான விஷயங்களைப்படிக்க விருப்பமில்லாத வாசகர்கள் இந்தப் பகுதியை இங்கேயே விட்டுவிட்டு, அடுத்த பகுதியிலிருந்து படிக்கத் தொடங்குவது நலம்.

அவர் கூறியதாவது:

'அவளும் நானும் அக்கம் பக்கத்தில் வசிப்பவர்கள் அல்ல. கொழும்பு நகரம் மிகப்பெரியது.

அதில் நான் ஒருபக்கத்திலும் அவள் ஒரு பக்கத்தி லும் இருக்கிறோம் கண்டியிலிருந்து கொழும்புக்கு வரும் ரயிலில்தான் அவளை முதலில் சந்தித் தேன். அந்தப் பாதையில் வரும் போது இரு பக் கத்திலும் உள்ள அழகிய காட்சிகளைப்பற்றிப் பேசாவிட்டால் நெஞ்சு வெடித்துவிடும்! நீர் இலங் கைக்கு வந்ததில்லை. வந்திருந்தால், கண்டி— கொழும்புப்பாதையில்பிரயாணம் செய்திருந்தால், உமக்கு நான் சொல்வது விளங்கும். அவ்வளவு அழகான இயற்கைக் காட்சிகளை உலகில் வேறு எங்கும் காணமுடியாது.

''நாங்கள் ஏறியிருந்த வண்டியில் எங்களைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. ஆகையால், அவ ளுடனே நான் பேசவேண்டியதாயிற்று. அவளும் உற்சாகமாகவே பேசிக் கொண்டு வந்தாள். கொழும்பு ஸ்டேஷன் சமீபித்ததும் ஒருவருடைய விலாசத்தை ஒருவர் கேட்டுத் தெரிந்துகொண் டோம். அவளுடைய வாசம்வெள்ளவத்தை என்று தெரிந்துகொண்டேன். மதராஸுக்கு மாம்பலம் எப்படியோ, அப்படிகொழும்புக்குவெள்ளவத்தை. தன்னுடைய வீட்டுக்கு ஒருநாள் வரும்படி கேட்டுக் கொண்டாள். 'அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வருகி றேன்' என்று ஒப்புக்கொண்டேன். அந்தப்படியே மறு ஞாயிற்றுக்கிழமை வெள்ளவத்தை சென்று, அவளுடைய வீட்டைத் தேடிக் கண்டு பிடித்தேன். நான் போனபோது அவள் வீட்டில் இல்லை. வேலைக் காரன் ஒருவன் இருந்தான். 'இப்போது வந்து

விடுவார்கள்; உட்காருங்கள்!' என்றான். வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில்போட்டிருந்த சாய்மான நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்தேன். கடற்காற்று சுகமாக வந்து கொண்டிருந்தது. வீட்டு வாசலில் இருந்த சிறிய தோட்டத்தில் புஷ்பச் செடிகளும் அலங்கார குரோட்டன்ஸ் செடிகளும் கொழுகொழுவென்று வளர்ந்திருந்தன! அவற்றில் ஒரே ஒரு ரோஜாச் செடியும் இருந்தது. அந்தச் செடியில் ஒற்றை ரோஜா ஒன்று மலர்ந்தது. 'நான்தான் புஷ்பங் களின் ராஜா' என்று பறையறைந்துகொண் டிருந்தது.

நேரமாக ஆக என் மனத்தில் ஒரு பதை பதைப்பு ஏற்பட்டது. 'இது யார் வீடோ, என்னவோ? அந்தப் பெண்ணுக்குச் சொந்தக்கா ரர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களோ? அவள் அழைத் தாள் என்று நாம் வந்துவிட்டோமே! இது சரி யான காரியமா?' என்ற எண்ணங்கள் தோன்றி என் உள்ளத்தைக் குழப்பின.

''சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம் மனோகரிவந்தாள். என்னைப் பார்த்ததும் அவள் ''வாருங்கள்! வாருங் கள்! நீங்கள் வருவதாகச் சொன்னதை மறந்து விட்டேன்'' என்றாள். பிறகு, அவளுடன் வந்த வருக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள். பிறகு, என்னை உள்ளே அழைத்துப்போய், விருந் தினரை வரவேற்பதற்குரிய விசாலமான முன் அறையில் உட்கார வைத்தாள். சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் அவளும் வந்து எதிரில் உட்கார்ந்து

கொண்டாள். வேலைக்காரன் டீ கொண்டு வந்து கொடுத்தான். நான் டீ சாப்பிட்டுக்கொண்டே யிருக்கையில் என் பின்னால் வந்து யாரோ நிற்பதை உணர்ந்தேன். உடனே என் மண்டையில் 'படீர், என்று ஒரு அடி விழுந்தது. அவ்வளவுதான்; செத்து விழுந்துவிட்டேன்........ஆமாம், ஐயா, ஆமாம்! செத்துத்தான் விழுந்தேன். உமக்கு நம்பிக்கைப்படாதுதான். கதையைப் பூராவும் கேட்டுவிடும். செத்து விழுந்த என்பேரில் ஒரு கம்பளத்தைப் போட்டுமூடினார்கள். நான் செத்துப் போய்விட்டேன் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. ஆனால், என் உயிர்மட்டும் அங்கேயே சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தது. என் உடம்பை இவர்கள் என்னதான் செய்யப்போகிறார்கள் என்று அறிந்து கொள்ள விரும்பினேன். அதனால்தான் அங்கேயே வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அன்று நள்ளிரவில் இந்தப் பெண்ணும் அவளோடு வந்த ஆடவனும் என் உடலைத் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். தோட்டத்தில் ஒரு பெரிய குழி வெட்டப்பட்டிருந்தது. அதில் என் உடம்பைப் போட்டுப்புதைத்தார்கள். எல்லாம் முடிந்ததும் மனோகரி ஒரு பெருமூச்சு விட்டு 'ஐயோ!' பாவம்!'' என்றாள்; அவள் கண்களில் கண்ணீர்த்துளிகளும் வந்தன. எனக்கு என்னவோ பரமதிருப்தி ஆகிவிட்டது. பிறகு, அவர்கள் கொஞ்சதூரத்தில் பூச்சட்டியில் இருந்த ஒரு ரோஜாச் செடியைப் பெயர்த்து எடுத்து, என்னைப் புதைத்த இடத்தின்மேல் அதைநட்டுவிட்டார்கள். மனோகரி ஒரு சிறிய பாத்திரத்தில் தண்ணீர்

கொண்டுவந்து ஊற்றினுள். அந்தத் தண்ணீரோடு அவளுடைய கண்ணீர்த் துளிகளும் கலந்த தாக எனக்குத் தோன்றியது.

"என் உயிருக்கு இன்னமும் அவ்விடத்தை விட்டுப் போக மனமில்லை. அந்தக் குழியையும் அதன்மேலிருந்த செடியையும் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம் அந்த ரோஜா செடியில் ஒரு மொட்டு விட்டது. அந்த மொட்டுக்குள் போய் என் உயிர் புகுந்துகொண் டது. மொட்டு மலந்து பூவாயிற்று. நானும் அதி லேயே காத்திருந்தேன். மனேகரி அந்த ரோஜா வைப் பறித்துத் தன் கூந்தலில் சூடிக்கொள்வாள் என்ற ஆசையோடு காத்திருந்தேன். அம்மம்மா! அப்படிக் காத்திருக்கும்போது ஒவ்வொரு விநாடி யும் ஒரு யுகமாக இருந்தது. கடைசியில், அவள் வந்து, தன் தங்கக் கரத்தினுல் அந்த ரோஜாவைப் பறித்துத் தன் தலையிலே சூடிக்கொண்டாள். அப் புறந்தான் என் ஆத்மா சாந்தி அடைந்தது.

"தம்பி! உன்னைப் பார்த்தால் நல்ல அறிவாளி யாகத் தோன்றுகிறது. ஆகையால், நீயே ஒரு வேளை ஊகித்துக்கொண்டிருப்பாய். அவர்கள் வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில், சாய்மான நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு சிறிது நேரம் தூங்கிவிட்டேன். அப்போது நான் கண்ட கனவையே இத்தனை நேரம் சொன்னேன். மனேகரி திரும்பி வந்த பிறகு அப்படியெல்லாம் என்னை ஒன்றும் செய்து விடவில்லை. மரியாதையாகப் பேசித் திருப்பி

அனுப்பினாள். அதன் பிறகு அடிக்கடி நாங்கள் சந்திப்பதுண்டு. இருந்தபோதிலும், அவளுடைய கூந்தலில் ஒற்றை ரோஜாப் பூவைக் கண்டால் மாத்திரம் எனக்கு ஒரு திகில் உண்டாகிவிடுகிறது. அன்று கண்ட கனவு நினைவுக்கு வந்துவிடுகிறது...''

அம்மனிதர் பாதிக் கதை சொல்லிக்கொண்டு வந்தபோது, அவர் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து தப்பி வந்தவராயிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டேன். அவரிடம் இவ்வண்டியில் தனியாக மாட்டிக்கொண்டோமே என்று கொஞ்சம் கவலையாகவும் இருந்தது. அவ்வளவும் கனவு என்று அவர் கதையை முடித்தபோது என்னையறியாமலே பெருமூச்சு விட்டேன். இவர் ஒரு விளையாட்டு மனிதர் என்று முடிவு செய்துகொண்டேன். ஆயினும், இப்படியெல்லாம் பயங்கரமாக ஏன் கற்பனை செய்ய வேண்டும்? அவருடைய மூளையில் ஏதேனும் கொஞ்சம் கோளாறு இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

ரயில் வண்டி தண்டவாளம் மாறும் கடபுட சத்தம் கேட்கலாயிற்று. திண்டுக்கல் ஸ்டேஷனுக்குள் வண்டி போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்று தெரிந்துகொண்டேன்.

''இதோ பாரும்! நான் திண்டுக்கல்லில் இறங்கி, முதல் வகுப்பு வண்டி ஏதாவது காலியிருக்கிறதா என்று பார்த்து வருகிறேன். அது வரையில் இந்தப் பெட்டி இங்கேயே இருக்கட்டும். ஒரு

விஷயம்; அந்தப் பெண் உம்முடன் பேச மறுபடியும் வருவாள் என்று தோன்றுகிறது. அவள் கூந்தலில் உள்ள ஒற்றை ரோஜாப்பூவை எப்படியாவது நீர்எடுத்து வைத்திருந்து என்னிடம்ஒப்பித்தால், ஆயிரம் ரூபாய் உமக்குக் கொடுக்கிறேன். இல்லே; ஆயிரம் ரொம்பக்குறைவு, இரண்டாயிரம் ரூபாய் தருகிறேன். சரிதானே! ஆனுல், அவளுக்கு மட்டும் தெரியக்கூடாது. தெரிந்தால் உயிருக்கே ஆபத்து! தெரிந்ததா?''

இந்த மனிதருக்கு மூளைக் கோளாறுதான்! சந்தேகமில்லே. பெட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு தொலேந்து போகக்கூடாதோ! மறுபடியும் இவர் இங்கேயே வருவதாயிருந்தால் நாம் இறங்கி வேறு வண்டி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்தேன்.

மூன்றும் அத்தியாயம்

திண்டுக்கல் ஸ்டேஷனில் வண்டி நின்றது. ''சிறுமலே வாழைப்பழம்'', ''சாம்பார் சாதம்'', ''பிரியாணி'' என்னும் கூக்குரல்கள் காதைத் துளேத்தன. அந்த மனிதர் இறங்கி அவசரமாகப் போனுர். பெட்டியை வைத்துத் தொலேத்துவிட்டுத் தான் போனுர். அந்தப் பெண் ஒரு வேளே இந்த வண்டியில் ஏறிக்கொள்ளலாம் என்று வந்தால்,

இந்தப் பெட்டி ஒரு தடையா யிருக்கலாமல்லவா? அவர் கூறியவற்றில் ஏதேனும் கொஞ்சமாவது உண்மை யிருக்குமா? அந்தப் பெண்ணின் ஊர் கொழும்பு, அவள் பெயர் மனோகரி என்பவை யேனும் நிஜமாயிருக்குமா?

அதிக நேரம் நான் யோசிக்க முடியவில்லை. அவளே வந்துவிட்டாள். என் வண்டியின் அருகில் வந்து நின்றாள். நானும் மரியாதைக்காகக் கீழே இறங்கினேன்.

"இங்கே ரயில் எத்தனை நேரம் நிற்கும்?" என்று கேட்டாள்.

"ஐந்து நிமிஷந்தான் நிற்கும்."

"அப்படியானால் என் சாமான்களை இங்கே ஏற்ற முடியாது. திருச்சினாப்பள்ளியில்தான் மாற்ற வேண்டும். இந்த வண்டியில் வந்து ஒருவர் ஏறினாரே, அவர் இறங்கிப்போவதைப்பார்த்தேன். அவர் என்னைப்பற்றி ஏதாவது சொன்னாரா?" என்றாள்.

"ஆம். ஏதேதோ சொன்னார். அதையெல்லாம் நான் பொருட்படுத்தவில்லை."

"அவர் என்னதான் சொன்னார்?" என்று கேட்டாள்.

"உங்கள் ஊர் கொழும்பு என்றும், பெயர் மனோகரி என்றும் சொன்னார். உங்களை அவருக்குப் பழக்கம் உண்டு என்றும் கூறினார்."

"அவ்வளவு வரை அவர் கூறியவை உண்மை தான். வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லையா?"

"இன்னும் ஏதோ உளறினார்! அதையெல்லாம் ஏன் கேட்கிறீர்கள்?"

"ஆம், என்னைப்பற்றி ஏதாவது அவதூறு சொல்லியிருப்பார். அதையெல்லாம் நீங்கள் நம் பாததற்காக ரொம்ப வந்தனம்! நான் பயந்தது உண்மை ஆயிற்று. அங்கே 'புஷ்கோட்' மனிதர்கள் மூன்று பேர்; இங்கே ஸூட் போட்ட ஒருவர். ஆக, நாலுபேர் என்னைத் தொடர்ந்து இந்தவண்டியில் வருகிறார்கள். நீங்கள் தான் எனக்கு உதவி செய்யவேண்டும்!"

"எதற்காக உங்களைத் தொடர்ந்து வருகிறார்கள்? எதற்காக நீங்கள் பயப்படவேண்டும்? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே! உண்மையில் அபாயம் ஏற்படுவதாயிருந்தால், சும்மா இருந்து என்ன பயன்? ரயில்வே போலீஸாரிடம் சொல்லலாமே!" என்றேன்.

"வேண்டாம், வேண்டாம்! போலீஸாரிடம் மட்டும் சொல்ல வேண்டாம். அதைக்காட்டிலும்..."

இவ்விதம் கூறிய மனோகரி, பேச்சை நடுவில் நிறுத்தி, என் வண்டிக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள்.

அங்கே வைத்திருந்த பெட்டி அவளுடைய கவனத்தை அடியோடு கவர்ந்துவிட்டதாகத் தெரிந்தது. அதை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே நின்ருள். அப்போது அந்த அழகிய பால்வடியும் முகத்தில் பீதியின் சாயை பரவியதைப் பார்த்தேன். எனக்கு அவளிடம் பரிதாபமும் உண்டாயிற்று; ஒருவித வியப்பும் உண்டாயிற்று.

''ஆமாம்; அது அந்த மனிதருடைய பெட்டிதான். பிற்பாடு வந்து எடுத்துக்கொள்வதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனுர்!'' என்றேன்.

''திருச்சியில் உங்கள் வண்டியில் வந்து ஏறிக்கொள்ளலாம் என்று எண்ணியிருந்தேன். அதுவும் முடியாது போலிருக்கிறது!'' என்ருள்.

''ஏன் முடியாது? அந்த ஆசாமி மறுபடி வந்தால் அவரை விரட்டியடித்துவிடுகிறேன். அல்லது இரண்டு பேரும் வேருெரு வண்டியைப் பார்த்து ஏறுவோம். மூன்ரும் வகுப்பில் வேண்டுமானுலும் ஏறிக்கொண்டு போவோம். நீங்கள் கொஞ்சங்கூட பயப்பட வேண்டாம். நான் இருக்கும்போது உங்களுக்கு ஒருவித அபாயமும் வருவதற்கு விடமாட்டேன்!'' என்றேன்.

''சரி, எல்லாவற்றுக்கும் திருச்சி ஜங்ஷனில் யோசித்துக்கொள்ளலாம்'' என்று சொல்லிவிட்டு, மஞ்ஜுகரி திரும்பி அவள் வண்டிக்குப் போனுள்.

அவள் தலையிலிருந்த ஒற்றை ரோஜாப்பூ மீண்டும் என் கண்ணில் பட்டது. இந்தத் தடவை அது

ஏதோ மர்மம் நிறைந்த பொருளாக எனக்குத் தோன்றியது.

பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு போக அந்த மனிதர் வரவேயில்லை. ரயில் புறப்பட்டுவிட்டது. கொந்தளிக்கும் கடலில் அலைகள் எழுந்து விழுவது போல், என் மனத்தில் எண்ண அலைகள் வந்து மோதின.

மனேகரியும் அவளைத் தொடர்ந்து அதே ரயிலில் வருவதாக அவள் கூறிய நான்குபேரும் அந்த அலைகளில் புரண்டு புரண்டு எழுந்தார்கள்.

ஏதோ ஒரு மர்மச் சுழலில் நான் சிக்கிக் கொண்டு விட்டதாகத் தோன்றியது. அது என்னவாயிருக்குமென்று எவ்வளவோ யோசித்தும் தலைகால் ஒன்றும் புரியவில்லை.

அந்தப் பெண் ஏதோ ஒரு சங்கடத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறுள் என்பதுமட்டும் நிச்சயம். எது எப்படியிருந்தாலும் அவளுக்கு ஆதரவாக நின்று, உதவி செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன். அந்த முயற்சியில் உயிரையே கொடுக்க வேண்டியிருந்தாலும் சரிதான். பாபநாசம் அருவியில் விழுந்து உயிர் துறந்து அநாதைப் பிணமாவதைக் காட்டிலும் இப்படிப்பட்ட ஒரு நிராதரவான பெண்ணுக்கு உதவி செய்து உயிரை விடுவது மேல் அல்லவா? ஒருவேளை, அதற்காகவே தான் கடவுள்பாபநாசத்தில் நம்முடைய புத்தியை மாற்றி அருளினுரோ என்னவோ? ஆனுல், மனேகரி கொஞ்சம் நம்மிடம் அதிக நம்பிக்கை

வைத்துஎல்லாவற்றையும் விவரமாகச் சொன்னால், நம்முடைய அறிவைப் பூரணமாகப் பயன்படுத்தி அவளுக்கு உதவிசெய்யப் பார்க்கலாம். எல்லாவற்றுக்கும் திருச்சினுப்பள்ளி வரட்டும்; பார்ப்போம். கேட்டால் சொல்லாமலாபோகிருள்? இப்படியெல்லாம் நான் எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அந்த ஒற்றை ரோஜாப்பூ மட்டும் என் மனக்கண் முன்னுல் இடைவிடாமல் தோன்றிக் கொண்டே இருந்தது.

திருச்சி ஜங்ஷன் வந்தது. ஐந்தாம் நம்பர் பிளாட்பாரத்தில் இன்ன வண்டி வந்திருக்கிறது என்றும், ஆரும் நம்பர் பிளாட்பாரத்திலிருந்து இன்ன வண்டி புறப்படப்போகிறது என்றும் ஒலி பெருக்கி அலறிக்கொண்டிருந்தது.

வண்டியிலிருந்து இறங்கி நின்றேன். என் கண்கள் இரண்டு பக்கமும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தன. பெட்டிக்கு உடைய மனிதர் வருகிருரோ என்று ஒரு பக்கம் பார்த்தன; ஒற்றை ரோஜாப் பூவை இன்னெரு பக்கம் ஆவலுடன் எதிர் பார்த்தன.

முதல் வகுப்புப் பெண்கள் வண்டியிலிருந்து அவளுடைய முகம் எட்டிப் பார்த்தது.

பிறகு அவள் வண்டியிலிருந்து இறங்கினுள். பிளாட்பாரத்தில் அதிக வெளிச்சமில்லாதிருந்த ஓர் இடத்துக்குப் போய் நின்றுள். அப்படியும் இப்படியும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றுன்.

சற்றுநேரம் நான் பொறுத்துப் பார்த்துவிட்டு இறங்கிப் போனேன். அவளருகில் சென்று, "என்ன தீர்மானம் செய்தீர்கள்?" என்று கேட்டேன்.

"இன்னமும் யோசித்துக் கொண்டுதானிருக்கிறேன். ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை."

"எனக்கு என்னவோ, நீங்கள் அநாவசியமாகப் பயப்படுகிறீர்கள் என்று தோன்றுகிறது."

"அப்படித்தான் எனக்கும் ஒருசமயம்தோன்றுகிறது. இன்னொரு சமயம்,......அந்த மூன்று புஷ்கோட் ஆசாமிகளை நினைத்தால் பயமாயிருக்கிறது."

"எதுவாயிருந்தாலும்இருக்கட்டும். உங்களுக்கு அப்படிப் பயமாயிருந்தால் என் வண்டியில் வந்து ஏறிக்கொள்ளுங்கள்......"

"வந்துவிடலாம். ஆனால், அந்தப் பெட்டிக்காரர் வந்து, பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு போய் விட்டாரா?"

"இன்னுமில்லை!"

"அதனால்தான் யோசிக்கிறேன். வண்டி புறப்படும் சமயத்தில் அவர் திடீரென்று வந்து ஏறிக்கொண்டால்?"

"ஏறிக்கொண்டால் என்ன, நான் இருக்கும் போது?"

"அதைவிடப்பெண்கள் வண்டியில் நான் தனியாக இருப்பஃது நல்லது."

"உங்களுக்கு என்னதான் தோன்றுகிறது? எதற்காக இவர்கள் எல்லோரும்உங்களைத்தொடர்கிறார்கள்? ஒரு காரணமும் ஊகிக்க முடியவில்லையா?"

"மதுரை ஜங்ஷனில் அவர்களுடைய பேச்சில் இரண்டொரு வார்த்தை என் காதில் விழுந்தது."

"ஆ! அதிலிருந்து ஏதாவது ஊகிக்க முடிந்ததா?"

"ஏதோ விலை உயர்ந்த வைரங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் சுங்க இலாகா அதிகாரிகள் என்று தோன்றுகிறது. நான் ஏதோ வைரங்களை ஒளித்து எடுத்துப் போகிறேன் என்று அவர்கள் சந்தேகிக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது" என்றாள் மனோகரி.

இதைக் கேட்டு நான் சிரித்துவிட்டேன்.

மனோகரியும் சிரித்தாள்; அவள் சிரித்த அந்தச் சிரிப்பு என் காதில் கிண்கிணி நாதமாக ஒலித்தது.

"என்ன முட்டாள்தனம்! நீங்கள்தான் அது விஷயத்தில் மிகப் பரிசுத்தமாக இருக்கிறீர்களே! ஒரு குன்றிமணி எடை தங்கமோ ஒரு சிறிய மூக்குத் திருகு வைரமே உங்கள் உடம்பில் இல்லையே! அதனாலேயே உங்களை எனக்கு ரொம்பப் பிடித்திருக்கிறது. மதராஸில் சில பணக்கார வீட்டு

ஸ்திரீகள் உடம்பெல்லாம் வைரமாக வருகிருர்கள். அந்த அவலட்சணத்தைப் பார்த்துக் கூசிய என் கண்களுக்கு உங்களைப் பார்த்தால்...சேச்சே! என்னமோ சொல்லிக்கொண்டு போகிறேனே!''

''எல்லாம் சரியாகத்தான் சொல்கிறீர்கள். பாக்கியையும் சொல்லி முடியுங்கள்; ஆ! அதோ!—''

திரும்பிப் பார்த்தேன். என் வண்டிக்குப் பக்கத்தில் இருவர் வந்து நின்ருர்கள். ஒருவர், பெட்டியை வைத்துவிட்டுப் போனவர். இன்னொருவர். புது மனிதர்.

பெட்டிக்குரியவர் இன்னொருவரிடம் ஏதோ சொன்னுர்.

இருவரும் சுற்று முற்றும் பார்த்தார்கள்! பிறகு அங்கிருந்து அகன்ருர்கள்.

பெட்டி, வண்டிக்குள்ளேயே இருந்தது.

ஆர்வத்துடன் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மனேகரி, ''நான்கு பேருடன் இன்னெருவரும் சேர்ந்தாயிற்று!'' என்ருள்.

அவளுடைய அழகிய முகத்தில் பீதி ததும்ப அங்குமிங்கும் அவள் மிரண்டுபார்த்தபோது நான்கு புறமும் வேடுவர்களால் சூழப்பட்ட மானின் மருண்ட பார்வை என் நினைவுக்கு வந்தது. சுற்றிலும் வலைகள் நெருங்கி வருவதை உணர்ந்த மீன் துவண்டு துடிப்பதைப் போல் அவளுடைய நயனங்கள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

எனக்கும் சிறிது கலக்கமாகத் தானிருந்தது. ஆயினும் வெளியில் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவளுக்குத் தைரியம் கூறவும், கூடுமான உதவி செய்யவும் விரும்பினேன்.

''ரயில்வே ஜங்ஷனில் எத்தனையோ பேர் வருவார்கள், போவார்கள், எல்லாரும் உங்களைத்தேடுவதாக ஏன் எண்ணிக்கொள்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டேன்.

''காரணமில்லாமல் பயப்படும்படியான அவ்வளவு பெரிய அசடு என்று என்னைப் பார்த்தால் தோன்றுகிறதாக்கும்.''

''மன்னிக்க வேண்டும். அப்படி நான் சொல்லவில்லை. அவர்கள்—தங்களைத் தேடி வருகிறவர்கள்—மூடர்களாக இருக்கலாம் அல்லவா?''

''அவர்கள் எல்லாரையுமே மூடர்கள் என்று நான் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது.''

''ஏன்?''

''அவர்களில் ஒருவர் என் தகப்பனார்!''

''என்ன! என்ன!''

''ஆமாம்; கடைசியாக வந்தவர் என் தகப்பனார். அவர் பெயர் எழுதிய பெட்டிதான் தங்கள் வண்டியில் இருந்தது. திண்டுக்கல்லில் இறங்கியவர்

என் தகப்பனாரின் உதவிக்கு வந்தவராயிருக்க வேண்டும்.''

''எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. கண்ணைக் கட்டிக் காட்டிலே விட்டதுபோலிருக்கிறது. தங்கள் தகப்பனார் தங்களை எதற்காகத் தேடி வரவேண்டும்?'' என்றேன்.

''மகளிடம் தகப்பனுக்கு இருக்கக்கூடிய வாஞ்சையினால்தான். 'நான் என் காதலனுடன் இந்தியாவுக்குப் போகிறேன். கவலைப்பட வேண்டாம்' என்று அப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதிவைத்து விட்டு வந்தேன். உடனே புறப்பட்டு ஓடி வந்திருக்கிறார். இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துவிடுவார் என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆகாய விமானம் ஒன்று இருக்கிறது என்பதையே மறந்துவிட்டேன்.

ஆகாயம் இடிந்து என் தலையில் விழுந்தது போலிருந்தது. ஆனாலும் அதில் என்ன வியப்பு? இப்படிப்பட்ட அழகிக்கு ஒரு காதலன் இருப்பதில் வியப்பில்லைதான்! கொம்புத் தேனுக்கு முடவன் ஆசைப்பட்டு ஆவதென்ன?

''அப்படியானால், நான் விடைபெற்றுக்கொள்ளட்டுமா?'' என்றேன். அப்பொழுது என்னை அறியாமலே என் குரலில் ஒருவித ஏக்கம் தொனித்தது.

''நீங்கள் உதவி செய்வீர்கள் என்று நினைத்தேன். என்னைக் கைவிட்டுவிடப் போகிறீர்களா?''

''நான் என்ன உதவி செய்ய முடியும், உங்கள் தந்தையே வந்திருக்கும் போது?''

''ஓர் உதவி உங்களால் செய்ய முடியும்.''

''முடிந்தால் அவசியம் செய்கிறேன்.''

''சிறிது நேரத்துக்கு என் காதலனுக நடிக்க வேண்டும். அதாவது, என் தந்தையின் முன்னிலையில்...''

இதெல்லாம் நிஜமாக நடக்கிறதா, அல்லது ஆங்கில நாவல் ஆசிரியர் வோட் ஹவுஸின் கதை படித்துக் கொண்டிருக்கிறேனு என்று எனக்குச் சந்தேகம் வந்துவிட்டது.

''முன் பின் காதலனுக நடித்து எனக்குப் பழக்கம் இல்லை. முயன்று பார்க்கிறேன். ஆனுல், இதெல்லாம் எதற்காக? உங்கள் அசல் காதலன் எங்கே?''

''அசல் காதலனுமில்லை; அப்பீல் காதலனுமில்லை. அப்பாவுக்காக அப்படி வெறுமனே எழுதி வைத்துவிட்டு வந்தேன். இப்போது அதை உண்மைப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. தங்களைத்தான் நம்பியிருக்கிறேன்.''

''நம்பினவர்களை நான் கைவிடுவதில்லை. என்னுலியன்ற உதவி செய்கிறேன், பரிசு என்ன தருவீர்கள்?''

''பரிசா? என்னிடம் என்ன இருக்கிறது கொடுப்பதற்கு?'' என்ருள் மஞேகரி.

''தங்கள் தலையில் சூடியிருக்கும் ரோஜாப் பூவைக் கொடுத்தால்போதும். இன்றைய சம்பவத்தின் ஞாபகார்த்தமாக வைத்துக்கொள்வேன்...''

மனோகரியின் பால்வடியும் முகத்தில்அப்போது ஒரு இலேசான நிழல் சாயை படர்ந்ததைக் கவனித்தேன். அப்போது என் உள்ள நிறைவிலும் ஒரு கள்ளம் புகுந்தது. இவள் உண்மையாக அபாயத்தில் சிக்கிக்கொண்டிருப்பவள்தானா? அல்லது எல்லாம் வெறும் நடிப்பா? ஒரு பெரிய கபட நாடகத்தின் அங்கமா?...

மனோகரி அந்த ஒற்றை ரோஜாவைத் தன் கூந்தலிலிருந்து எடுத்துக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, "இது வெறும் வர்ணக் காகிதம். தங்களுடைய உதவிக்கு இதையா பரிசாகக்கொடுப்பது? தயவு செய்து மன்னியுங்கள். நான் மட்டும் பத்திரமாகச் சென்னைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தால் புத்தம் புதிய மணமுள்ள ரோஜா மலர்களை வாங்கி மாலையாகத் தொடுத்துத் தருகிறேன்!" என்றாள்.

எனக்கு மெய் சிலிர்த்தது. அவள் தன் தங்கக் கையினால் என் கழுத்தில் ரோஜாமாலை சூட்டுவதாகவே கற்பனை செய்துகொண்டு மகிழ்ந்தேன். உண்மையாகச் செய்யட்டும், செய்யாமற் போகட்டும். இவ்வளவு ரஸனையுடன் பேசும் பெண்ணுக்காக என்னதான் செய்யக்கூடாது?

"தங்களைப் பத்திரமாகச் சென்னை கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது என் பொறுப்பு. சிறிதும் அதைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம்" என்றேன்.

இப்படி நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஏழெட்டுப் பேர் எங்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். அப்படி வருப

வர்களில் இரண்டு பேர் போலீஸ்காரர்கள் என்பதும் தெரிந்தது.

எனக்குத் திக், திக் என்று அடித்துக்கொண்டது. ஆயினும் பக்கத்தில் மனோகரியிருப்பதை முன்னிட்டு மனத்தைத் தைரியப்படுத்திக் கொண்டேன்.

அவர்கள் எங்கள் அருகில் வருவதைப் பார்த்ததும் மனோகரிஅவர்களை எதிர்கொள்பவளைப்போல் முன்நோக்கி நடந்தாள். நானும் சென்றேன். இருவரும் தூண் ஓரத்து நிழலிலிருந்து நல்லவெளிச்சத்துக்கு வந்துவிட்டோம்.

கைப்பெட்டிக்காரரர் என்னைப் போலீஸ்காரர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டினார். ''இந்த ஆள்தான்; இவனைக் கைது செய்யுங்கள்!'' என்றார்.

''எதற்காக?'' என்று மனோகரி, பெண் சிங்கத்தைப்போல் கம்பீரமாக முன்னால் நின்றுகேட்டாள்.

''உன்னை உன் தகப்பனாருக்குத் தெரியாமல் ஏமாற்றி அழைத்து வந்ததற்காகத்தான்!''

''அது பொய்! நான் என் இஷ்டத்தினால் வந்தேன்!''

இப்படிஅவர்கள்வாதமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே போலீசார் இருவரும் என் இருபக்கத்திலும் வந்து நின்று, ''மரியாதையாக வந்துவிடு!'' என்றார்கள்.

நானும் மரியாதையாக அவர்களுடன் நடந்தேன். போலீஸ் விவகாரங்களில் சிக்கி வழக்கமில்லாதவனாதலால், ஒரு பக்கம் திகிலாயிருந்தது.

மற்ெறொரு பக்கத்தில், மனோகரிக்காக இதைச் செய்கிறோம் என்ற திருப்தியும் ஏற்பட்டது. சீக்கிரத்தில் இந்தக் குழப்பம் நீங்கிவிடும்; நம்மைப் போலீஸார் ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது என்று திடப்படுத்திக்கொண்டு நடந்தேன்.

நான்காம் அத்தியாயம்

ரயில்வே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு என்னைக் கொண்டு போனார்கள். என்னுடைய பெட்டி படுக்கையும் கொண்டுவரப்பட்டன. 'புஷ்கோட்' மனிதர்கள் மூவரும் வந்து பெட்டி, படுக்கைகளைச் சோதனைப்போட்டார்கள். என்னையும் சோதித்தார்கள். துணிகளைக் கிழித்து மட்டும் பார்க்கவில்லை; மற்றபடி சாங்கோபாங்கமாகத் தேடினார்கள். என்னிடமிருந்து ஒன்றும் அகப்படவில்லை! அவர்கள் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பியதாகத் தெரிந்தது.

அன்றிரவு நான் தூங்கவில்லையென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? என் எண்ணமெல்லாம் மனோகரியின் பேரிலேயே இருந்தது. அந்த ஒற்றை ரோஜாப் பூவின் ஞாபகமும் அடிக்கடி வந்தது.

காலை மூன்று மணி சுமாருக்கு என்னை விடுதலை செய்துவிட்டார்கள். பெரிய போலீஸ் அதிகாரி ஒருவர் வந்து, "தவறுதல் நடந்துவிட்டது. உம்மைப் பிடித்து வைப்பதற்கு எவ்வித முகாந்தரமும்

இல்லே. அந்த முட்டாள்கள் உம்மைப் பிடித்து அடைத்தார்கள். அதற்காக ரொம்பவும் வருந்து கிறேன்!'' என்ருர்.

''அதனுல் பாதகமில்லே; இது எனக்கு ஒரு நல்ல அநுபவம்'' என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பி னேன். காலே நாலு மணிக்கு திருச்சியிலிருந்து புறப்படும் பாஸஞ்சர் வண்டியில் ஏறிச் செல்லத் தீர்மானித்தேன். மறுபடியும் அதே பிளாட்பாரத் துக்குப் போனேன். மஞேகரியும் நானும் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்த அதே தூண் மறைவுக்கு மறு படியும் சென்றேன். நான் எதிர்பார்த்தது வீண் போகவில்லே. தூண் ஓரத்தில் அந்த ஒற்றை ரோஜாப்பூ— காகிதப்பூ— கிடந்தது. மஞேகரி அதைக் கையில் எடுத்து எனக்குக் காட்டிவிட்டு மறுபடியும் தலேயில் வைத்துக்கொண்டாள் அல்லவா? சரியாக வைத்துகொள்ளவில்லே. ஆகை யால், அது கீழே விழுந்து விட்டது. விழுந்ததை அவள் கவனிக்கவில்லே! ஆனுல் நான் கவனித்தேன். இதற்குள் போலீஸார் நெருங்கிவிட்டபடியால் நாங்கள் இருவரும் முன்ஞேக்கிச் சென்றுவிட் டோம்......

அந்த ஒற்றை ரோஜாப் பூவை இப்போது ஆவலுடன் எடுத்து, என் பெட்டிக்குள் வைத்துப் பூட்டிக்கொண்டேன். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் ரயிலும் வந்தது. அதில் ஏறிக்கொண்டேன். மஞேகரி முதலியவர்கள் என்ன ஆனுர்கள் என்று தெரிந்துகொள்ள எனக்கு ஆவல் இல்லாமற்போக

வில்லை. அது எப்படியும் பின்னால் தெரியும் என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டேன்.

ரயில் புறப்படும் சமயத்தில் அந்தக் கைப் பெட்டிக்காரர் பிளாட்பாரத்திற்கு ஓடிவந்து, அங்கு மிங்கும் அலைந்தார். நான் அவரைக் கையைத் தட்டி அழைத்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்ததும் ஆர்வத்துடன் அருகில் வந்தார். ''பெரிய பிசகு நேர்ந்துவிட்டது. மன்னிக்க வேணும். சென்னை யில் தங்கள் விலாசம் என்ன? அங்கே வந்து எல் லாம் விவரமாகச் சொல்கிறேன்!'' என்றார். என் விலாசத்தை அவருக்குத் தெரிவித்துவிட்டு, ''எனக்குக் கொஞ்சங்கூட வருத்தம் இல்லையென்று மனேகரியிடம் சொல்லுங்கள்!'' என்றேன்.

சென்னைக்குத் திரும்பிவந்து இரண்டு நாள் வரையில் என் அறையை விட்டு வெளிக் கிளம்ப வில்லை. பத்திரிகைகளை மட்டும் ஆவலுடன் பார்த் தேன். ஒரு பிரபல சுதேச சமஸ்தான மகாராஜா வின் பிரசித்தி பெற்ற-விலை உயர்ந்த வைரம் காணு மற் போய்விட்டதென்றும், இலங்கைப்போலீஸார், சுங்க அதிகாரிகள் முதலியோர் அதைத் தேடி வரு கிறார்கள் என்றும் பத்திரிகையின் ஒரு மூலையில் சிறிய செய்தி ஒன்று காணப்பட்டது.

அன்றிரவு என் அறைக்கதவை இறுகத் தாளிட்டுக்கொண்டு அந்த ஒற்றைரோஜாப்பூவை எடுத்தேன். அதைக் கோத்திருந்த நூலைப் பிரித்து

விட்டுக் கையினால் தட்டினேன். மேஜைமீது டணார் என்று விழுந்தது.

'கண்ணைப் பறித்தது' என்று ஆசிரியர்கள் எழுதுவார்களே, என் வாழ்க்கையில் அன்றைக்குத் தான் அது உண்மையாயிற்று. அந்த மாதிரி விடி வெள்ளி. அவ்வளவு பெரிய வைரத்தை, கண்ணைப் பறிக்கும்படி ஒளி வீசிய வைரத்தை, நான் அன்று வரை பார்த்ததேயில்லை. அந்த வைரத்திலிருந்து வெளியான விதவிதமான வர்ண கிரணங்களைத் தான் என்னவென்று வர்ணிப்பது! பாபநாசத்தில் அருவி விழும் இடத்தில் நான் பார்த்த வான வில்லின் அதிசய வர்ண ஜாலங்களெல்லாம் இந்த அற்புத வைரத்தின் முன்னால் மண்டி போட்டுஒளிப் பிச்சை கேட்க வேண்டியதுதான் என்று தோன்றியது.

வெகு நேரம் அந்த வைரத்தைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு, மறுபடியும் முன்போல் அந்தக் காகித ரோஜாப்பூவுக்குள்ளேயே வைத்துத் தைத்தேன். பெட்டிக்குள் பத்திரப்படுத்தினேன்.

மறுநாள் நான் எதிர்பார்த்திருந்தமனிதர் வந்தார். தவறுநேர்ந்ததன் காரணங்களை விளக்கினார். அந்தப் பெண், "நான் என் காதலனோடு இந்தியாவுக்குப் போகிறேன்; என்னைத் தேட வேண்டாம்" என்று தகப்பனுருக்கு கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டு அவருக்குத் தெரியாமல் வந்துவிட்டாளாம். தகப்பனார் வைர வியாபாரியாம். "ஒரே ஒரு வைரம் மட்டும் எடுத்துப் போகிறேன். அது எனக்கு உங்

கள் ஸ்ரீதனமாக இருக்கட்டும்'' என்று அந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தாளாம். அந்த வைரம் ஒரு மகாராஜாவுக்குச் சொந்தமான விலையுயர்ந்த வைரம் என்றும், ஒன்றரை லட்சம் பெறுமானது என்றும் கூறினர். தகப்பனர் பெண்ணையும் வைரத்தையும் தேடிக் கொண்டு புறப்பட்டார். அவள் ரயிலில் பிரயாணம் செய்கிறுள் என்று அறிந்து முன்னதாக விமானத்தில் திருச்சிக்கு வந்துவிட்டாராம். இந்த மனிதரையும் தன்னுடைய ஒத்தாசைக்கு அழைத்து வந்தாராம். இதெல்லாம் சுங்க அதிகாரிகள் காதில் அரைதறையாக விழுந்ததில், அவர்கள், வைரத்தைச் சுங்க வரி கொடுக்காமல் கொண்டு போவதைத் தடுக்க முயற்சி எடுத்தார்களாம். மனேகரி தன் கடிதத்தில் குறிப்பிட்ட காதலன் நானுகத் தான் இருக்கவேண்டும் என்று தவருக எண்ணி, என்னைக் கைதுசெய்ய இவர் ஏற்பாடு பண்ணினராம்.

என்னுடைய வாயைப் பிடுங்கி, அந்த ஒற்றை ரோஜாப்பூவில் வைரம் இருக்கிற விஷயம் எனக்குத் தெரியுமா என்று அறிந்துகொள்வதற்காக அம் மாதிரி பயங்கரக் கதையை அவர் கற்பனை செய்து கூறினராம்.

என்னைவிட அவள் பெரிய கற்பனைக்காரி. ஒரு காதலனையே சிருஷ்டி செய்துவிட்டாள் என்பது எனக்கு என்னமாய்த் தெரியும்? ஆனல், சில சமயம் கற்பனையைக்காட்டிலும் உண்மையில் நடப்பது அதிசயமாயிருக்கிறது. ''உன்னை நினைத்து நினைத்து

அந்தப் பெண் உருகிக்கொண்டிருக்கிறாள். ஸர்தார் பவன் ஹோட்டலில் தகப்பனும் மகளும் தங்கி யிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் போய்ப் பார்!'' என்றார் அந்த மனிதர்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

மறுநாள் ஸர்தார்பவன் ஹோட்டலுக்குப் போனேன். மனோகரி மட்டும் அறையில் தனியாக இருந்தாள். அவள் தகப்பனார் என்னைப் பார்ப் பதற்காகத்தான் போயிருப்பாதாகச் சொன்னாள். அன்றிரவு தன்னால் எனக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைப் பற்றி வருத்தம் தெரிவித்தாள்.

''இது என்ன பிரமாதம்? சில நிமிஷ நேரம் உன் காதலனாக நடிக்கும் பேறு பெற்றேன் அல்லவா? அதற்கும் சில மணி நேரச் சிறை வாசத் துக்கும் சரியாய்ப் போயிற்று'' என்றேன்.

பிறகு அந்த ஒற்றை ரோஜாப் பூவை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தேன். அவள் அளவிலா அதி சயத்துடன் அதை வாங்கிக்கொண்டாள். தன் அழகிய கர மலரில் அந்தச் செயற்கை மலரை வைத் துக்கொண்டு அதை உற்றுப் பார்த்தாள்.

''உள்ளே வைரம் பத்திரமாயிருக்கிறது!'' என்றேன்.

"வைரம் இருப்பது உங்களுக்குளப்படித் தெரிந்தது?'' என்று மேலும் வியப்புடன் கேட்டாள்.

"பிரித்துப் பார்த்தேன்; தெரிந்தது?'' என்றேன்.

"எப்படி இது உங்கள் கைக்கு வந்தது?''

"தூண் நிழலில் நின்று 'இந்தக் காகிதப்பூ எதற்கு? நிஜ ரோஜாப்பூ மாலை வாங்கித் தருகிறேன்' என்றுயே, அந்த இடத்திலேயே கிடந்தது. இதைக் கொடுக்க மாட்டேன் என்று சொன்னது நியாயந்தான், ஒன்றரை லட்ச ரூபாய் வைரத்தை யார்தான், ஒரு அந்நியனுக்குக் கொடுப்பார்கள்?''

"விலை மதிப்பை முன்னிட்டுக் கொடுக்க மறுக்கவில்லை. அவ்வளவு பெறுமானமுள்ளது என்பது அப்போது எனக்குத் தெரியவே தெரியாது. இதற்கு ஒரு உபயோகம் இருந்தது; அதனுல் தான் கொடுக்க மாட்டேன் என்றேன். அந்த உபயோகம் இனி இல்லாமற் போய்விட்டது!''

"எனக்கு விளங்கவில்லை. உபயோகமில்லாமல் ஏன் போக வேண்டும்? இதில் உள்ள வைரம் உன் கழுத்தில் அழகாகத்தான் ஜொலிக்கும். ஆனுல், சுங்க வரி மட்டும் கட்டிவிடவேண்டும்!'' என்றேன்.

அவள் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்து, "எதற்காகச் சுங்க வரி கொடுக்கவேண்டும்? எனக்கும் கொஞ்சம் சட்டம் தெரியும். பெண்கள் அணிந்திருக்கும் நகைக்குச் சுங்க வரி கிடையாது!'' என்ருள்.

"அப்படியானால், ஏன் அதை ஒளித்துக் கொண்டு வரவேண்டும்?'' என்று முணுமுணுத்தேன்.

"என் தந்தை வைர வியாபாரி. என்னை வைர நகைபோட்டுக்கொள்ளும்படி எத்தனையோ தடவை நிர்ப்பந்தித்திருக்கிறார். நான் மறுத்துவிட்டேன். இந்த ஒற்றை வைரத்தை மட்டும் எடுத்துவந்தேன். இவ்வளவு பெறுமானமுள்ளது என்று தெரியாது. நூறு ரூபாய் வைரமே என் காரியத்துக்குப் போதுமானதா யிருந்திருக்கும்!''

"அது என்ன அபூர்வமான காரியம்? இன்னும் அந்த மர்மம் எனக்கு விளங்கவில்லையே!'' என்று கேட்டேன்.

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் மனோகரி என்னுடைய நிலைமையைப்பற்றி விசாரிக்கலானாள்.

"நான் கதாநாயகனாகத் தகுதியுள்ளவன் அல்ல; பி. ஏ. பரீட்சையில் 'கோட்' அடித்தவன்!'' என்றேன்.

"நிஜமாகவா? நீங்கள் பி.ஏ. பரீட்சை எழுதித் தோல்வி அடைந்தீர்களா?'' என்று கேட்டாள்.

"ஒரு தடவை மட்டுமல்ல; மூன்று தடவை பரீட்சைக்குப் போய்த் தோல்வியடைந்தவன்.''

‘‘மூன்று தடவையா தோல்வியடைந்தீர்கள்?’’ என்று கேட்டுவிட்டு, மனோகரி விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள். அதில் என்ன அவளுக்கு அவ்வளவு சந்தோஷம் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை.

‘‘சரி! சரி! நீ சிரித்து முடி. இன்னொரு நாள் வந்து பார்க்கிறேன்’’ என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினேன்.

அவள், போக வேண்டாம் என்று தடுத்தும் நான் நிற்கவில்லை. ஆண்பிள்ளை அல்லவா? ரோசமாயிராதா? திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் போய்விட்டேன்.

ஆறும் அத்தியாயம்

என் ஜாகைக்குத் திரும்பியபோது அங்கே மனோகரியின் தகப்பனார் காத்திருந்தார். அவரும் ஒரு அத்தியாயம் தெரிவித்தார்.

பேச்சின் நடுவில் ‘‘என் மகளுக்கு நீங்கள் மிகவும் ஒத்தாசையாயிருந்தீர்களாம். டீ வாங்கிக் கொடுத்தீர்களாம். அவள் எனக்கு ஒரே பெண். அதனால்தான், ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய் வைரம் போனாலும் போகிறது. பெண் உயிரோடு பிழைத்தாளே. அதுவே போதும் என்று திருப்தி அடைந்திருக்கிறேன்!’’ என்றார்.

‘‘அவள் உயிருக்கு என்ன ஆபத்து வந்தது?’’ என்று கவலையுடன் கேட்டேன்.

"தெரியாதா? இதோ பாருங்கள்!" என்று சொல்லி ஒரு கடிதத்தை நீட்டினுர். அது மனேகரி அவளுடைய தோழி ஒருத்திக்கு எழுதிய கடிதம். மனேகரி இலங்கையில் ஏதோ ஒரு பரீட்சைக்குப் போனதாகவும், அதில் அவள் தேறவில்லையென்றும் அக்கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

"பரீட்சை தேருத அவமானத்தை என்னுல் சகிக்க முடியாது. உயிரை விட்டுவிடத் துணிந்து விட்டேன். இங்கேயே இருந்து அப்பாவுக்குத் துயரம் கொடுக்க விரும்பவில்லை. வைரத்தைப் பொடி பண்ணிச் சாப்பிட்டால் உடனே உயிர் போய்விடும் என்று சொல்கிறுர்கள் அல்லவா? அப்பாவின் வைரம் ஒற்றை எடுத்துக்கொண்டு இந்தியாவுக்குப் போய் உயிரை விடுவது என்று தீர்மானித்துவிட்டேன். என் உண்மையான சிநேகிதி நீ ஒருத்திதான். ஆகையால், உனக்கு மட்டும்......"

கடிதத்தை இதற்குமேல் நான் படிக்கவில்லை.

"ஐயையோ! என்ன காரியம் செய்துவிட்டேன்!" என்று பதறி எழுந்தேன்.

"என்ன? என்ன?" என்று மனேகரியின் தந்தையும் பதறிக்கொண்டு எழுந்தார்.

"வைரம் என்னிடந்தான் இருந்தது. இப்போதுதான் தங்கள் மகளிடம் போய்க் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பி வந்தேன்" என்றேன்.

"அட பாபீ! என்ன காரியம் செய்தாய்! என் குடியைக் கெடுத்துவிட்டாயே!" என்றுர் அந்தப் பெரியவர்.

அவர் கொண்டு வந்திருந்த 'டாக்ஸி'யில் ஏறிக் கொண்டு இருவரும் பறந்து சென்றோம்.

என் நெஞ்சு அந்தச்சில நிமிஷங்களில் எப்படித் துடித்தது என்று சொல்லவே முடியாது.

அந்த அழகிய பொன் மேனியைப் பிணமாகத் தான் காணப்போகிறோம் என்று எண்ணிப் பதை பதைத்தேன்.

ஆனால் என்ன சந்தோஷமான ஏமாற்றம்! ஓட்டலில் அவர்கள் தங்கியிருந்த அறைக்குச் சமீபமாகச் சென்றபோது, அறைக்குள்ளிருந்து குதூகலமாகப் பாடும் குரல் கேட்டது.

உள்ளே நாங்கள் இருவரும் சென்று விழுந்தோம். எங்களுக்குத்தான் உயிர் போய்விடும் போலிருந்தது.

''வைரம் எங்கே?'' என்று இருவரும் ஒரே காலத்தில் கேட்டோம்.

மேஜையை அவள் சுட்டிக் காட்டினாள். அங்கே அது வானத்தில் ஒளிரும் நட்சத்திரத்தைப் போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

''எதற்காக இந்தப் பரபரப்பு'' என்று கேட்டாள்.

''எங்கே இந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருப்பது போல் செய்துவிடுவாயோ என்றுதான்.''

''அதற்கு இனி அவசியம் இல்லையென்று தான் இவரிடம் சொன்னேனே! இந்த மனிதர் மூன்று தடவை பி. ஏ. பரீட்சையில் தோல்வி

அடைந்துவிட்டு இவ்வளவு உற்சாகமாக இருக்கிறார். ஒரு தடவை தோற்றதற்காக நான் ஏன் உயிரை விடவேண்டும்?'' என்றாள் மனோகரி.

ஆரம்ப அதிர்ச்சி, மகிழ்ச்சி எல்லாம் ஒருவாறு அடங்கிய பிறகு மனோகரியின் தகப்பனார், "இந்தப் பெண்ணைச் சமாளிக்க இனி என்னால் முடியாது; நீர் தான் இவள் உயிரைக்காப்பாற்றினீர். இனியும் இவளை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை நீர்தான் ஏற்க வேண்டும்?'' என்றார்.

"கடவுளே! என்னால் எப்படி அது முடியும்? இந்நாளில் பசிக்கு அரிசி கிடைப்பதே துர்லபமா யிருக்கிறது. நானோ ஏழை. இவளுடைய பசிக்கு வைரம் எப்படி வாங்கிக் கொடுப்பேன்! அதுவும் ஐம்பது ரூபாய், நூறு ரூபாய் வைரமா? ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய் வைரங்களுக்கு நான் எங்கே போவேன்?'' என்றேன்.

மனோகரியின் தகப்பனார் இப்போதுதான் முதல் தடவையாகக் கடகடவென்று சிரித்தார். "நான்கூட வைர வியாபாரத்தை விட்டுவிடப் போகிறேன். இந்தப் பெண் இருக்குமிடத்திலேயே வைரம் வைத்திருக்கப்படாது!'' என்றார்.

எங்கள் திருமணத்தின்போது மனோகரி தன் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றினாள். மணமுள்ள புது ரோஜா மலர்களால் கட்டிய மாலையை என் கழுத்தில் சூட்டினாள்.

மனோகரி வைர நகை மட்டும் அணிவதில்லை. எங்கள் வீட்டிலேயே வைரம் வைத்துக்கொள்வ

தில்லை. எதற்காக அத்தகைய விஷப்பரீட்சை பார்க்க வேண்டும்?

என்ன கேட்கிறீர்கள்? "பி. ஏ. பரீட்சை என்ன ஆயிற்று?" என்று கேட்கிறீர்களா?—எங்கள் திருமணம் நடந்தவுடனே முதற்காரியமாகப் பாபநாசத்துக்கு மறுபடியும்போனேம். அங்குள்ள இனிய நதி வெள்ளத்தில் இருவரும் கைகோத்துக் கொண்டு இறங்கி, எல்லாப் பரீட்சைகளுக்கும் சேர்த்து முழுக்கும் போட்டோப்.

நதிக்கரை மரங்களில் வாழ்ந்த பட்சிகள் எங்கள் செயலை ஆமோதித்து மங்களகீதம் பாடின.

★

DR. T. P. M. LIBRARY, MADURAI KAMARAJ UNIVERSITY

தீப்பிடித்த குடிசைகள்

1929-ம் வருஷத்தில் சட்டசபைத் தேர்தல்கள் இல்லை என்று இர்வின் மகாப் பிரபு தீர்மானித்து விட்டதில் என்னைப்போல் வருத்தமடைந்தவர்கள் யாரும் இருக்கமுடியாதென்று நினைக்கிறேன். என் துக்கத்தின் காரணங்களைச் சொல்கிறேன், கேளுங்கள். (1) இந்த வருஷத்தில் தேர்தல் நடந்து நான் இந்திய சட்ட சபைப் பதவிக்கு நின்றிருக்கும் பட்சத்தில், என் எதிரி யாராயிருப்பினும் அவர் தேர்தலுக்கு முதல் நாள் யமலோகத்துக்கு வோட்டுக் கேட்கப் போய்விடுவாரென்றும், நான் போட்டியின்றித் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவேனென்றும், ஜோசியர் சொல்லியிருந்தார். அது இல்லாமற்போயிற்று. (2) தேர்தல் விநோதங்களைப் பற்றிச் சிற்சில கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கலாம். அதற்கும் இடமில்லை.

புதுத் தேர்தலைப்பற்றி எழுத இடமில்லையே என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தபோது, பழைய தேர்தல் நடந்த சம்பவம் ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது. பல்லில்லாத கிழவன் பாலிய பருவத்தில் வெல்லச் சீடை தின்றதை எண்ணிச் சந்தோஷப் படுவது போல், அந்தப் பழைய தேர்தல் சம்பவத்தைப்பற்றியாவது எழுதலாமென்று தீர்மானித்தேன்.

1926-ம் வருஷத்தில், சட்டசபைக்கு நடந்த பொதுத் தேர்தலில் பல அதிசயமான முடிவுகள் ஏற்பட்டன. வெற்றி நிச்சயமென்று எண்ணியிருந்தவர்கள் பலர் தோல்வி அடைந்தார்கள். நம்பிக்கையெல்லாம் இழந்து சர்வ நாடியும் ஒடுங்கிப் போயிருந்த பலர், பெரும் வெற்றியடைந்தார்கள். இந்த அதிசயமான முடிவுகளுக்குள்ளே மிகவும் அதிசயமானது ஸ்ரீமான் காவடி கோவிந்தப் பிள்ளையின் வெற்றியேயாகும். இவர் தமது ஜில்லாவில்முதன்மையாகவெற்றி பெறுவாரென்று அரசியல் ஜோதிடத்தில் வல்ல பத்திரிகை நிருபர்கள் கூட எதிர்பார்க்கவில்லையென்றால், நீங்களும் நானும் மூக்கில் விரல் வைத்து ஆச்சரிபமடைந்ததில் வியப்பில்லையன்றோ?

ஆம்; இப்பொழுது நினைத்தாலும் அந்தக் காட்சி என் கண் முன்னே நிற்கின்றது. தேர்தல் முடிவுகள் பெருவாரியாக வெளியாகிக்கொண்டிருந்த அன்று, சென்னையில் தினசரிப் பத்திரிகாலயங்களின் வாயில்களில் கும்பல் கும்பலாய் ஜனங்கள் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வெற்றி பெற்றவர்களின் பெயர்கள் வர வர, வாசலில் ஒரு கறுப்புப் பலகையில் எழுதப்பட்டு வந்தன. பிரபல ஜஸ்டிஸ் கட்சித் தலைவர் ஒருவர் தோற்றுப்போனார் என்று தெரிந்ததும், காங்கிரஸ் அபிமானி ஒருவர் அவசரமாகப் பக்கத்துக் கடைக்குச் சென்று ஒரு டஜன் சுருட்டுக் கட்டுகள் வாங்கி வந்து, எல்லாருக்கும் வழங்கினார். (யாராவது இறந்துபோனால் புகையிலை வழங்குவது சென்னையில் வழக்கம்) இந்த

விநோதத்தை நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ......ஜில்லாத் தேர்தல் முடிவுகள் கறுப்புப் பலகையில் எழுதப்பட்டன. வெற்றி பெற்ற மூவரில் ஸ்ரீமான் காவடி கோவிந்தப்பிள்ளை முதன்மையாக நின்றார். அவருக்கடுத்தபடியாக வந்தவருக்கும் அவருக்கும் 5000 வாக்கு வித்தியாசம்!

ஒரு துள்ளுத் துள்ளி மூன்று முழ உயரம் மேலெழும்பிக் குதித்தேன். உடனே எனக்கு வெட்கமாய்ப் போய்விட்டது. சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். மற்றவர்கள் என்னைவிட மோசம் என்று தெரிந்த பிறகுதான் கொஞ்சம் சமாதானமாயிற்று. என்னைப் போலவே ஆகாயத்தில் கிளம்பிய பலர் அப்போதுதான் தரையிலிறங்கினார்கள்! அவர்களிலொருவர் கீழே கிடந்த சுருட்டு நெருப்பில் காலை வைத்துவிட்டு மறுபடியும் மேலெழும்புவதையும் கண்டேன். வேறு சிலரோ, ஆச்சரியத்தினால் திகைத்துப்போய்ப் பிளந்த வாய் மூடாமல் நின்றார்கள். ஆனால், இப்படி ஆச்சரியப்பட்டவர்களில் எவரும் துக்கமோ மகிழ்ச்சியோ காட்டவில்லை. ஏனெனில், ஸ்ரீமான் காவடிப்பிள்ளை காங்கிரஸ் கட்சியையோ, ஜஸ்டிஸ் கட்சியையோ சேர்ந்தவரல்லர். அவர் சுயேச்சை வாதி.

அதுதான், சுவாமிகளே! இதில் பெரிய அதிசயம். ஸ்ரீமான் காவடி கோவிந்தப் பிள்ளை எந்தக் கட்சியையும் சேர்ந்தவரல்லர். அவரை ஆதரிக்கப் பத்திரிகைகள் இல்லை. பிரசாரகர்கள் இல்லை. அவர் பெரிய வக்கீல் அல்ல; ஜில்லா போர்டு தலைவர் அல்ல: பெரும் பணக்காரருமல்ல. அந்த ஜில்லா

வுக்கு வெளியே அவர் பெயரை யாரும் கேட்டது கிடையாது. பின் எப்படி அவர் இம்மாதிரி ஒரே யடியாகத் தாண்டிக் குதித்தார்? இந்தக் கேள்விக் குப் பதில் சொல்லக்கூடியவர் சென்னைப் பட்டணத் தில் யாரும் இல்லை. கூளிப்பட்டி ஜமீன்தாரைப் பிடித்தால் ஒருவேளை இந்த மர்மம் விளங்கலா மென்று நினைத்தேன்.

கூளிப்பட்டி ஜமீன்தாரைக் குறித்து நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களல்லவா? அவர் எனது பழைய நண்பர். இது குறித்து நீங்கள் என்மீது பொறாமைப்படவேண்டாம். மேலும், அது என் னுடையதப்புமன்று;ரயில்காரனுடையதவறு. நாங் களிருவரும் ஒருதடவை ஒரே ரயில்வே ஸ்டேஷனில் ரயிலேறும்படி நேர்ந்தது. இல்லை, ரயிலேறுதிருக்க நேர்ந்தது. நாங்கள் கையில் மூட்டையை வைத்துக் கொண்டு தயாராய்க் காத்துக்கொண்டுதானிருந் தோம். நான் நின்ற இடத்துக்கு நேரே இரண்டாம் வகுப்பு வண்டி வந்து நின்றது. அந்த மனிதருக்கு நேரே மூன்றும் வகுப்பு ஸ்திரீகளின் வண்டி நின் றது. நான் மூன்றும் வகுப்பையும் அவர் இரண் டாம்வகுப்பையும்தேடிக்கொண்டுபோனேம். நான் என் வண்டியை விரைவில் கண்டு பிடித்துவிட்டேன்.

''ஸார்! ஸார்!! ஸார்!!! கதவைக் கொஞ்சம் திறவுங்கள்'' என்றேன்.

''ஸார்! ஸார்!! ஸார்!!! தயவு செய்து கொஞ் சம் அடுத்த வண்டிக்குப் போங்கள்'' என்று உள்ளி ருந்து பதில் வந்தது.

மீறி ஏறுவதற்கு முயன்றேன். உடனே என்னை நோக்கி ஒரு டஜன் கைகள் முன் வந்தன. ‘எனவே, நான் பின்வாங்க வேண்டியதாயிற்று. இந்த மாதிரி இரண்டு வண்டி பரிசோதிப்பதற்குள் ரயில் கிளம்பிவிட்டது. கொஞ்சம் தூரம் ரயிலுடன் நானும் ஓடினேன். பின்னர், “சை! சை! இந்த ரயிலுக்கு நம்முடன் கூட ஓடும் சக்தி உண்டா?’’ என்று தீர்மானித்து நின்று விட்டேன். திரும்பிப் பார்த்தபோது கூளிப்பட்டி ஜமீன்தாரும் கையில் பெட்டியுடன் நின்று கொண்டிருந்தார். இரண்டாம் வகுப்பில் தம்பதி சமேதராய் எழுந்தருளியிருந்த ஒரு வெள்ளைக்காரன் அவரை ‘‘நரகத்துக்குப் போகும்படி’’ ஆக்ஞாபித்ததாய் எனக்குப் பின்னால் தெரியவந்தது. ரயில் போனதும் நாங்கள் இருவரும் சந்தித்தோம்.

‘‘இந்த ரயில் நாசமாய்ப் போனாலென்ன?’’ என்று நான் கேட்டேன்.

‘‘ரயில் கம்பெனி பாதாள லோகத்துக்குப் போனாலென்ன?’’ என்று ஜமீன்தார் திருப்பிக் கேட்டார்.

‘‘கொஞ்சமும் ஆட்சேபமில்லை’’ என்றேன்.

இவ்வாறுதான் நாங்கள் நண்பர்களானோம்.

கூளிப்பட்டி ஜமீன்தார் மிக்க செல்வாக்குள்ளவர். அந்த ஜில்லாவில் 4000 வாக்குகள் அவர் கைக்குள் அடக்கம் என்று பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஏழை எளியவர்களிடம் அவர் மிக்ககருணையுள்ளவர் என்பதும் பிரசித்தியான விஷயம்...

ஆனால், அவர் அரசியல் விஷயங்களில் மட்டும் தலை யிட்டுக்கொள்வதுகிடையாது. தலையைமட்டுமன்று; கால், கை, காது முதலிய எந்த அவயவத்தையுமே அவர் அரசியலில் இடுவது கிடையாது. சட்டசபை அபேக்ஷகர்களாக நின்ற ஒவ்வொருவரும் ஜமீன் தாரின் ஆதரவைப் பெறப்பிரயத்தனம் செய்தார் கள். எல்லோருக்கும் "ஆகட்டும், பார்ப்போம்" என்ற பதிலே அவர் சொல்லி வந்தார். ஆகவே, இப்பொழுது காவடி கோவிந்தப் பிள்ளையின் மகத் தான வெற்றியைப் பற்றித் தெரிய வந்ததும், ஒரு கால் நமது நண்பரின் கைவேலை இதில் இருக்குமோ வென்று நான் சந்தேகித்தது இயல்பேயல்லவா?

கூளிப்பட்டிக்குப் போனேன். ஆனால் ஏமாற்ற மடைந்தேன். ஜமீன்தார், "எனக்கு ஒன்றுமே தெரி யாது" என்று ஒரேயடியாகச் சாதித்து விட்டார். எவ்வளவோ சாமர்த்தியமாகவெல்லாம் கேட்டும் பயன்படவில்லை. ஆனால், கூளிப்பட்டிக்குப்போன தில், லாபமில்லாமலும் போகவில்லை. தேர்தலுக்கு நாலு தினங்களுக்கு முன்பு அங்கு நடந்த ஒரு சம் பவத்தைப்பற்றித் தெரிந்துகொண்டேன். அதை இங்கே சொல்லிவிடுகிறேன். அதற்கும் கோவிந்தப் பிள்ளையின் வெற்றிக்கும் ஏதேனும் சம்பந்தம் உண்டாவென்று நீங்களே முடிவு செய்து கொள்ள லாம். தேர்தலுக்கு நாலு நாளைக்கு முன்பு, கூளிப் பட்டிக்குத் தெற்கே எட்டு மைல் தூரத்திலுள்ள கிராமத்தில் பெரிய சமூக மாநாடு ஒன்று நடந்த தாம். ஆயிரக்கணக்கான வாக்காளர்கள் அங்கே கூடுவதை முன்னிட்டுச் சட்டசபை அபேட்சகர்கள்

எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் பரிவாரங்களுடன் மகா நாட்டுக்கு விஜயம்செய்திருந்தார்கள். ஜமீன்தாரும் போயிருந்தார். திரும்பிப் போகும்போது அபேட்சகர்கள் எல்லாரும் கூளிப்பட்டி வழியாகத்தான் போகவேண்டியிருந்தது. மாலை ஐந்து மணிக்கு மாநாடு ''பலமான கரகோஷங்களுக்கிடையே இனிது நிறைவேறிய'' பின்னர், அபேட்சகர்களின் மோட்டார் வண்டிகள் ஒவ்வொன்றுகப் புறப்பட்டன.

இப்பொழுது வாசகர்கள் என்னுடன் கிளம்பி மோட்டார் வண்டிகளைவிடவேகமாய்ப்பிரயாணம் செய்து, கூளிப்பட்டிக்கு வடக்கே ஒருமைல்தூரத்திலிருந்த 'சேரி'க்கு வந்துவிட வேண்டும். ஆஹா! என்ன பயங்கரமான காட்சி! சேரியிலுள்ள குடிசைகளில் சில தீப்பற்றி எரிகின்றன. தீ வேகமாகப் பரவிக்கொண்டிருக்கிறது. காற்றுப் பலமாக அடிக்கிறது. ஐயோ! குடிசையிலிருந்து பக்கத்திலுள்ள வைக்கோற் போரிலும் தீப்பிடித்துக் கொண்டது. ''வானை நோக்கிக் கைகள் தூக்கி வளரும்'' தீயின் காட்சி என்ன பயங்கரம்! தீயை அணைப்பதற்கு எவ்வித முயற்சியும் காணப்படவில்லை. மக்களையே அதிகமாய் அங்கே காணும். ஸ்திரீகளும் குழந்தைகளுந்தான் சுற்றிச் சுற்றி வந்து அழுதுகொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கிருந்த இரண்டோர் ஆண் மக்கள் அந்த ஸ்திரீகளையும் தீவிபத்துக்காளாகாமல் தப்புவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எரியும் குடிசைக்களுக்கருகே அவர்கள் போகாவண்ணம் தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

165772

ஜில்லா போர்டு பெரியசாலை இந்தச் சேரியைப் பிளந்துகொண்டு போகிறது. சாலைக்கு இடது புறத்திலிருந்த குடிசைகள் எல்லாம் ஏறக்குறைய எரிந்து போயின. வலது புறத்திலுள்ள குடிசைகளுக்கு இன்னும் நெருப்பு வரவில்லை. ஐயோ! காற்று இப்படிச் சுழன்றடிக்கின்றதே! ஒரு ஜுவாலை பறந்து சென்று வலது புறத்துக் குடிசைகளில் ஒன்றின்மீது விழுகின்றது! ஆகா! சட்டென்று சென்று, அந்த ஒரு கீற்றை இழுத்தெறிந்து ஒரு குடம் தண்ணீரைக் கொட்டினால் நெருப்பு பரவாமல் தடுக்கலாம். யாரேனும் அப்படிச் செய்யப் போகிறார்களா? ஒருவரையும் காணோம். பெண்களும், சிறுவர் சிறுமிகளும் சுற்றுச் சுற்றி வந்து வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொள்கிறார்கள். அங்கிருந்த இரண்டோர் பெரிய ஆட்களுக்கு இவர்களை வெளியே பத்திரமாய்க் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதே பெரிய காரியமாயிருக்கிறது. அது வரையில் புத்திசாலிகள்தான். அப்படியும் ஒரு சிறுவன்மீது நெருப்புப்பட்டு முதுகு வெந்து போயிற்று. அவனைச் சாலையில் கொண்டுவந்து போட்டார்கள்.

பூம்! பூம்! பூம்! ஒரு மோட்டார் வண்டி அதிவேகமாய் வருகிறது. சமூக மகாநாட்டுக்குச் சென்றிருந்த திவான் பகதூர் வீரண்ணப்பிள்ளையும் திருவாளர் பெரியசாமித் தேவரும் அதிலே வருகிறார்கள். தீப்பிடித்த குடிசைகளுக்கருகே மோட்டார் வண்டி நிற்குமா? ஏழை ஆதித்திராவிடர்மீது இப்பெரிய மனிதர்கள் கண்ணோட்டம் செலுத்துவார்களா?

இல்லே; இல்லே. கண்மூடித் திறக்கும் நேரத்தில் மோட்டார் பறந்து போகிறது. அன்றிரவு ஜில்லா கலெக்டர் விருந்துக் கச்சேரி. அவர்களெப்படி இங்கே நிற்க முடியும்?

ஒரு நிமிஷத்திற்கெல்லாம் மீண்டும் பூம், பூம் என்ற சத்தம். ராவ் பகதூர் சடையப்ப முதலியாரின் மோட்டார் அதிவேகமாய் வருகிறது. இதுவும் இங்கு நில்லாமலே போய்விடுகின்றது; அடுத்தாற்போல் ஸ்ரீமான் வராகவதாரமையங்காரின் வண்டி. ஆகா! இவரல்லவோ புண்ணியவான்! ஏழைகளின் நண்பர்! வண்டி மெதுவாக நிற்கிறது. உடனே பலர் ஓடிவந்து, மோட்டாரைச் சூழ்கிறார்கள்.

ஐயங்கார்:—தீ எப்படிப் பிடித்தது?

கூட்டத்தில் பலர்:—சாமி! தெரியவில்லே. (கூச்சலும் அழுகையும்.)

ஐயங்கார்:—அட, சனியனே! சும்மாயிருங்கள். வெறும் மூடத்தனம். தீப்பிடித்தவுடன் ஏன் அணைக்கக்கூடாது? இப்படி வெறுங்கூச்சல் போட்டால் என்ன பிரயோஜனம்?

ஒருவன்:—ஐயா, சாமி! இந்தப் பையன் முதுகு எரிந்து போய்விட்டது.

ஐயங்கார்:—டிரைவர்! பலமான காயமா, பார்.

டிரைவர்:—அதெல்லாம் இல்லே. சொற்பக் காயந்தான்.

ஐயங்கார்:—சரி, தேங்காய் எண்ணெய் தடவு, தெரிகிறதா? சீக்கிரம் வண்டியை விடு.

அடுத்த கணத்தில் மோட்டார் மாயமாய்ப் பறந்து போகிறது.

மேற்கூறியவையெல்லாம் ஐந்து நிமிஷத்திற்குள் நடந்தனவென்பதை நேயர்கள் நினைவில் வைக்கவேண்டும். கடைசியாகக் காவடி கோவிந்தப் பிள்ளையின் மோட்டார் வந்து குடிசைகளுக்கருகில் நின்றது. பிள்ளை சட்டென்று மோட்டாரிலிருந்து வெளியே குதித்தார். வலது புறத்துக் குடிசைகளில் ஒன்றில் இப்பொழுதுதான் தீப்பிடித்துக் கொண்டிருப்பதை அவர் உடனே கவனித்தார். "டிரைவர்! ஓடி வா! ஓடி வா!" என்று கூவிக் கொண்டே அவர் அந்தக் குடிசையை நோக்கி ஓடினார். டிரைவரும் பின்னால் சென்றான். இருவரும் அக்குடிசையின் கூரையில் தீப்பிடித்திருந்த கீற்றை இழுத்துக் கீழே போட்டார்கள். "குடம்! குடம்!" என்று காவடிப்பிள்ளை கத்தினார். சில பெண்கள் மண்குடம் கொண்டுவந்தார்கள்! அவற்றுள் ஒன்றைப் பிள்ளை வெடுக்கென்று பிடுங்கிக் கொண்டு போய்ப் பக்கத்திலிருந்த வாய்க்காலிலிருந்து ஜலம் மொண்டு வந்தார். அவரைப் பின் தொடர்ந்து இன்னும் பலரும் ஜலங்கொண்டுவந்து கொட்டினார்கள். தீ அணைந்தது. சாலைக்கு வலது புறத்திலிருந்த இருபது குடிசைகள் தப்பிப் பிழைத்தன.

காவடிப்பிள்ளையும், டிரைவரும் திரும்பி வந்து மோட்டாரில் உட்கார்ந்தார்கள்.

டிரைவர்: சுத்த மூட ஜனங்கள்! சுலபமாய்த் தீயை அணைத்திருக்கலாம். பக்கத்திலேவாய்க்கால்.

காவடிப் பிள்ளை: பாவம்! அவர்களைக் குறை சொல்லி என்ன பயன்? அவர்களை மூடர்களாய் வைத்திருப்பது யார்? மேலும் ஆண்பிள்ளைகளெல்லாம் வயல்வெளிக்குப் போய்விட்டார்கள். குழந்தைகளும் ஸ்திரீகளும் என்ன செய்வார்கள்?

டிரைவர்: சுமார் ஐம்பது குடிசை போயிருக்கும்.

காவடிப்பிள்ளை: பட்ட காலிலே படும். எல்லாம் ஏழைகளுக்குத்தான் வருகிறது. இரவு தங்க என்ன செய்வார்களோ?

கூட்டத்தில் ஒருவன்: சாமி! இந்தப் பையன் முதுகு வெந்து போய்விட்டது.

காவடிப் பிள்ளை: எங்கே? எங்கே? கொண்டு வா!

பையனைக் கொண்டு வந்தார்கள். பிள்ளை பார்த்துவிட்டு உடனே அவனை மோட்டாரில் தூக்கிப் போடச் செய்தார். பின்னர் வண்டி கிளம்பிற்று.

மறுநாள் காவடிப் பிள்ளையிடமிருந்து கூளிப்பட்டி ஜமீன்தாருக்கு ஒரு கடிதமும், 50 ரூபாய் பணமும் கிடைத்தன. "இந்தச் சிறு தொகையைப் புதிய குடிசைகள் போட்டுத்தர உபயோகப்படுத்துங்கள். பையன் வைத்தியசாலையில் குணமடைந்து வருகிறான் என்று அவன் பெற்றோர்களுக்குத் தெரியப் படுத்துங்கள்" என்று பிள்ளை எழுதியிருந்தார்.

மேற்கண்ட சம்பவத்துக்கும் காவடிப் பிள்ளையின் வெற்றிக்கும் ஏதேனும் சம்பந்தமுண்டாவென்று நான் ஜமீன்தாரை ஆனமட்டும் கேட்டுப் பார்த்தேன். அவர் வாயிலிருந்து பதில் வருவிக்க முடியவில்லை. ஆயினும், பின் வரும் விஷயங்களைக் கோவைசெய்து நேயர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுகிறேன்:—(1) அந்த நேரத்தில் அந்த ஏழைகளின் குடிசைகள் தீப்பிடிக்கக் காரணமே இல்லை. ஒரு வீட்டிலும் அப்போது அடுப்புக்கூட மூட்டவில்லையென்று எல்லாரும் சத்தியம் செய்கிறார்கள். (2) ஒருவர் இருவரைத் தவிர பெரிய ஆட்கள் யாருமில்லாமல் அச்சமயம் மாயமாய்ப் போனார்கள்.

★

புது ஓவர்சியர்

1. ஹிதோபதேசம்

சம்பந்தம் பிள்ளை, ஹைஸ்கூலிலும் காலேஜிலும் மாணுக்கராயிருந்தபோது அவருக்கும் மற்ற மாணுக்கர்களுக்கும் வித்தியாசம் ஏதேனுமிருப்பதாக எவருக்கும் தோன்றவில்லை. பின்னர், அவர் கிண்டி என்ஜினியரிங் கலாசாலையில் பயிற்சி பெற்ற காலத்திலும் முதல் இரண்டு, மூன்று வருஷங்கள் சாதாரணமாய் மற்ற மாணுக்கர்களைப் போலவே வாழ்க்கை நடத்திவந்தார். பாடம்படித்தல், பரீட்சையில் தேறுதல், உத்தியோகம் பார்த்தல், பணந் தேடுதல்—இவையே அவர் வாழ்க்கை இலட்சியங்கள். சீட்டாட்டம், சினிமா, சிகரெட், சிறு கதை, சில் விஷமம்—இவைதாம் அவர் சந்தோஷானுபவங்கள். ஆனல், என்ஜினியரிங் கலாசாலையில் அவர் படித்த கடைசி வருஷத்தில் அவரிடம் சிற்சில மாறுதல்களை அவருடைய தோழர்கள் கண்டார்கள். காந்தி, டால்ஸ்டாய், ரஸ்கின் முதலியோருடைய புத்தகங்களை அவர் அதிகமாகப் படிக்க ஆரம்பித்தார். அக்கலாசாலைக் கோட்டைக்குள் முதல் முதல் தைரியமாகக் கதர்க்கொடியை நாட்டியவர் அவர் தான். சீட்டாட்டம் முதலியவற்றில்

அவருக்குச் சுவைகுறையத்தொடங்கிற்று அடிக்கடி தனிமையில் அமர்ந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிடும் பழக்கத்தைக் கைக்கொண்டார்.

பரீட்சை முடிந்ததும் சம்பந்தம் பிள்ளை தமது மாமாவும், மாமனருமான அம்பலவாணம் பிள்ளையிடம் யோசனை கேட்கச்சென்றார். ஸ்ரீமான் அம்பலவாணம் பிள்ளை மயிலாப்பூரில் மத்தியதரமான வருவாயுள்ள வக்கீல்களில் ஒருவர். அவரிடம் சம்பந்தம் கூறியதாவது:- ''மாமா! உத்தியோக வாழ்க்கை என் இயல்புக்கு ஒத்து வராதென்று தோன்றுகிறது. டால்ஸ்டாய் முதலியவர்களின் நூல்களைப் படித்ததனால் எனக்குச் சில வாழ்க்கை இலட்சியங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பகவானருளால் எனக்குக் கொஞ்சம் பூமி காணி இருக்கிறது. ஆதலின், என் சொந்த கிராமத்துக்கே சென்று, நிலத்தைப் புதிய சாஸ்திரீய முறையில் சாகுபடி செய்து, அமைதியான வாழ்க்கை நடத்தலாமென எண்ணுகிறேன். எனக்கிருக்கும் என்ஜினியரிங் அறிவைக்கொண்டு மற்றக் கிராமவாசிகளுக்கும் பல வழிகளில் நன்மை செய்வதற்குச் சில திட்டங்கள் போட்டிருக்கிறேன். இதைப்பற்றித் தாங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?''

அம்பலவாணர் புன்னகை புரிந்தார். ''இதென்ன பைத்தியம்'' என்றார். அவர் மருமகனுக்குச் சிறிது கோபம் வந்துவிட்டது. ஆனால், வக்கீல் மகா புத்திசாலி; அத்துடன் உலாகனுபவம் நிரம்பஉள்ளவர். இல்லாவிடில் மயிலாப்பூரிலிருந்து

வக்கீல் தொழிலில் பேர் சொல்ல முடியுமா? வெறுமே பரிகாசம் பண்ணினால் மருமகனுக்குப் பிடிவாதமே அதிகமாகுமென்று அவருக்குத் தெரியும். ஆதலின், ''கோபித்துக் கொள்ளாதே, தம்பி! என்னைப் போன்ற கர்நாடகப் பேர்வழிகளுக்கு இதெல்லாம் பைத்தியக்காரக் கொள்கைகளாய்த் தோன்றுகின்றன'' என்று சொல்லிப் பின்னர் பின்வருமாறு ஹிதோபதேசம் செய்தார்.

''நீ புத்திசாலி. சிறிது சிந்தித்துப் பார்ப்பாயானால், இதெல்லாம் நடவாத காரியம் என்று, நீயே சொல்வாய். டால்ஸ்டாய் நூற்றுக்கணக் கணக்காகப் புத்தகங்கள் எழுதினாரே! அவருடைய கொள்கைகளை அவரே அனுஷ்டிக்க முடியவில்லையென்பது உனக்குத் தெரியாதா? காந்தியுங்கூட அல்லவா தமது இலட்சியங்கள் எல்லாவற்றையும் வாழ்க்கையில் நிறைவேற்றக்கூட வில்லையென்று சொல்கிறார். அவர்களாலெல்லாம் முடியாதது உன்னால் முடியுமென்று நினைக்கிறாயா?

''மேலும், அவரசம் என்ன? இப்போதுதான் நீ வாழ்க்கை தொடங்கப்போகிறாய். புதிய துறையில் இறங்கிக் கொஞ்ச காலத்திற்கெல்லாம் அதிருப்தி கொள்கிறாய் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அதற்குள் 25 வயது கடந்துவிட்டால் அப்புறம் உத்தியோகம் 'வா' என்றால் வருமா? உத்தியோக வாழ்க்கையில் அதிருப்தி கொண்டால் அப்புறம் நீ உன் புதிய கொள்கைகளை நடத்திப் பார்ப்பதற்கு எதுவும் குறுக்கே நில்லாது.

"இருக்கட்டும், உன்னுடைய குடும்ப நிலைமை என்ன? வீட்டிலே உட்காந்து சாப்பிட்டால் உன்னுடைய இரண்டு வேலி நிலம் எத்தனை நாளைக்குக் காணும் என நினைக்கிருய்? பத்து வேலி, இருபது வேலி மிராசுதாரர்கள்எத்தனையோ பேர் ஆண்டியாய்ப் போகிருர்களென்பது எனக்குத் தெரியும். வேறு வருவாய்க்கு வழியில்லாத மிராசுதாரர் இக்காலத்தில் உருப்படவே முடியாது. இந்தக் காலத்தில் விவசாயம் செய்து முன்னுக்கு வந்தவன் உண்டா? உன் தம்பிமார்கள் இருவரையும் படிக்க வைத்தாகவேண்டும். தங்கைக்கும் கலியாணம் செய்து கொடுக்கவேண்டும். உனக்கும் இனிமேல் இரண்டு குஞ்சு குழந்தைகள் உண்டாகிவிடும். இவர்களுடையகதியெல்லாம் என்ன?

"இத்தனை காலம் ஏதோ அவ்வப்போது உனக்குப் பண உதவி செய்து வந்தேன். எனக்கும் இப்போது கை சளைத்துவிட்டது. வக்கீல் தொழிலில் போட்டி சொல்ல முடியாது. 300 ரூபா ஆடம்பரத்தில் செலவழித்தால்தான் 500 ரூபா வருமானம் வருகிறது. மயிலாப்பூரில் எத்தனையோ பெரிய பெரிய வக்கீல்கள் இருக்கிருர்கள். அவர்கள் காங்கிரஸ் வாதிகளாகட்டும், மிதவாதிகளாகட்டும், ஜஸ்டிஸ் வாதிகளாகட்டும், எந்த வாதிகளாகட்டும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும், பேரன்களுக்கும், மருமகன்களுக்கும், மாப்பிள்ளைகளுக்கும், மற்ற இஷ்டமித்ர பந்துக்களுக்கும் அரசாங்க உத்தியோகம் தேடிக் கொடாதவர்கள் உண்டா? அரசாங்க உத்தியோகத்துக்குச் சமானம் வேறெதுவுமில்லை. நாற்பது

ரூபா சம்பளத்துக்குப் போனாலும் பிறகு வருஷம் ஆறு ஆறு ரூபாய் நிச்சயமாய் ஏறிக்கொண்டு போகிறது. சாகும்வரையில் பென்ஷன். அதிர்ஷ்டமும் சிபார்சும் இருந்து நல்ல உத்தியோகம் கிடைத்துவிட்டாலோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. உதாரணமாக, அக்கவுண்டண்ட் ஜெனரல்ஆபீஸில் உத்தியோகம் கிடைக்கிறதென்று வைத்துக்கொள். செட்டிமார் கடையில் கணக்கெழுதும் குமாஸ்தாக்களுக்குக் கொஞ்சம் பயிற்சியளித்துவிட்டால் அந்த வேலையைச் செய்துவிடுவார்களென்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஆயினும், அவ்வேலைக்கு ஆரம்பத்தில்ரூ.300 சம்பளம். பின்னர் வருஷந்தோறும் 50, 50 ரூபா உயர்வு 1500 வரையிலும். அதிர்ஷ்டமிருந்தால் அதற்கு மேலும் போகலாம்.

"ஆனால், எல்லா உத்தியோகங்களும் உத்தியோகமாகா. மேல் வருமானம் உள்ள உத்தியோகந்தான் உத்தியோகம். சம்பளம் உயர உயர, வாழ்க்கை அந்தஸ்தும் உயர்ந்து கொண்டே போவதால் மாதச்சம்பளம் எவ்வளவு வந்தாலும் செலவழிந்து போகும். மேல்வருமானமிருந்தால்தான் மீதி செய்ய முடியும். இக்காலத்தில் பொதுவாக எல்லா உத்தியோகங்களிலுமே மேல்வருவாய்க்கு இடமிருக்கிறதாயினும், முக்கியமாகச் சில இலாக்காக்கள் இருக்கின்றன. உன்னுடைய இலாக்கா அவற்றில் ஒன்று. புத்திசாலித்தனமாயும் சாமர்த்தியமாயும் நடந்துகொண்டால் கொஞ்ச நாளில் குடும்பக் கவலையே இல்லாமல் பண்ணிவிட்டு அப்புறம் நீ என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்..."

இத்தனை நேரம் பொறுமையாகவும்மரியாதை யுடனும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சம்பந்தப்பிள் ளைக்கு இப்போது பொறுக்க முடியாமலே போய் விட்டது. அவர் இடைமறித்துச் சொன்னதாவது:-

"ஒருகால் நான் உத்தியோகத்துக்கே போனு லும் நீங்கள் சொல்லும் வழிக்குப் போகவே மாட் டேன். மகா பாவமான காரியத்தை நீங்கள் சொல் கிறீர்கள். உத்தியோகம் பார்ப்பது போதா தென்று லஞ்சம் வாங்கியும் பிழைக்கவேண்டுமா?"

வக்கீல் பிள்ளையின் மனம் மகிழ்ந்தது. தன் ஹிதோபதேசம், முக்கால்வாசி பலிதமாகிவிட்ட தென்றும், பையனுக்குப் பைத்தியம் நீங்கிற்று என்றும் கருதினர்.

"நல்லது தம்பி. வாழ்க்கை தொடங்கும், போது எல்லாரும் இத்தகைய நல்ல தீர்மானங்க ளுடனேதான் தொடங்குகிருர்கள். ஆனல், வாழ்க் கையில் அநுபவம் ஏற்பட ஏற்பட அத்தீர்மானங் கள் எல்லாம் பறந்துபோகின்றன. ஏதேனும் சாக் குப் போக்கினல் அவர்கள் ஆன்ம திருப்தி செய்து கொள்கிருர்கள்.உதாரணமாக, என்னுடைய கலா சாலைத் தோழர் ஒருவர் தற்போது டெபுடி கலெக் ராயிருக்கிருர். அவர் நெறி தவருதவரென்று பிர சித்தி பெற்றவர். ஆயினும், அவர் 'வள்ளல்' எனக்குத் தெரியும்; கிராமக் கணக்குப்பிள்ளை, மணி யக்காரர்களுக்கும் தெரியும். ஒரு கிராமத்தில் போய் அவர் மூன்று நாள் முகாம் போட்டாரா னல், முகாம் முடிந்ததும் மணியக்காரரைச்

செலவுப் பட்டியல் கேட்கிறார். மணியக்காரர் $3\frac{1}{2}$ ரூபாய்க்குப் பட்டியல் போட்டுக் கொடுக்கிறார். டெபுடி கலெக்டர் 3 நாளில் முட்டை மட்டும் $3\frac{1}{2}$ ரூபாய்க்குத் தின்றிருக்கிறார். ஆயினும் அவர் பட்டியல்படி $3\frac{1}{2}$ ரூபாயை எண்ணிக் கொடுத்து விட்டு ரசீது வாங்கிக்கொண்டு தம் மனச் சான்றைத் திருப்தி செய்துகொள்கிறார். ஆரஞ்சுப் பழம் பட்டணத்தில் டஜன் $1\frac{1}{2}$ ரூபாய். அது அங்கிருந்து டெபுடி கலெக்டருக்கென்று கிராமத்துக்கு வாங்கிக்கொண்டுபோகப்படுகிறது. அவருக்கு அளிக்கப்படும் பட்டியலில் அதன் விலை டஜன் 4 அணா ஆகிவிடுகிறது.

ஆயிரக்கணக்கான தொகைகள் சம்பந்தமான அரசாங்கக் கணக்குகளைப் பரிசீலனை செய்து தப்புக் கண்டுபிடிக்கும் டெபுடி கலெக்டருக்குத் தமது பட்டியலில் காணப்படும் இச்சிறு தவறு புலனாவதே யில்லை? "தம்பி அவரும் உன்னைப்போல் எவ்வளவோ நல்ல தீர்மானங்கள் எல்லாம் செய்து கொண்டவர்தான். இவ்வுலகம் அப்படிப்பட்டது" என்றார் வக்கீல்.

"மாமா, தங்கள் புத்திமதிக்காக வந்தனம். என்ன செய்வதென்று நான் தீர்மானித்துவிட்டேன். என்னுடைய உயரிய வாழ்க்கை லட்சியங்களையெல்லாம் இப்போதைக்கு ஒரு மூலையில் கட்டி வைக்க வேண்டியதுதான். ஆனால், இது என்னுடைய சுயநலத்தை முன்னிட்டோ என் இலட்சியங்களில் எனக்கு நம்பிக்கைக் குறைவினாலோ அன்று. என் தம்பிமார்களையும், தங்கையையும்

உத்தேசித்தே இம்முடிவுக்கு வந்தேன். எனக்கா கிறது அவர்களுக்குமாகட்டும் என்னும் தைரியம் எனக்கு வரவில்லை. ஆனுல், ஒன்று கூறுகிறேன், தாங்கள் சற்று முன் கூறியது போல் பணம் சேர்ப் பதற்கு நான் குறுக்கு வழி கடைப்பிடிக்கப் போவது மட்டும் இல்லவே இல்லை, அதை உங்களுக் குச் சத்தியமாகச் சொல்கிறேன். யோக்கியன் எங்கும், எந்த நிலைமையிலும் யோக்கியனுயிருக்க முடியுமென உங்களுக்கு நிரூபித்துக்காட்டுகிறேன்'' என்முர் சம்பந்தம் பிள்ளை.

காரிய சித்தியினுல் மகிழ்ச்சியடைந்த அம்பல வாணம் பிள்ளை சொல்கிமுர்:—''நான் விரும்பு வதும் அதுதான், சம்பந்தம். நான் கூறியதைத் துப்பர்த்தம் செய்துகொள்ளாதே. நான் உலகத் துக்குச் சொன்னேனேயொழிய உனக்குச் சொல்லவில்லை. எப்போதும் கண்யமாயிருந்தால் அபாயம் இல்லை. அயோக்கியன்தான் பயப்பட வேண்டும். நாளடைவில் கண்யமே லாபம் தரும். நீ உத்தியோகத்தில் நெறி தவருதவனுய் நின்று, மேன்மேலும் முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்பது தான் என் பிரார்த்தனை.''

2. 'கண்டிராக்டு' உடையார்

கோவிந்தராஜ உடையாரின் தந்தை அவருக் குப் பத்து வேலி நன்செய் நிலமும், மற்றும் வீடு, வாசல், தோட்டம்-துறவு, மாடு கன்றுகளும்

வைத்து விட்டுக் காலஞ்சென்ருர். அப்போது உடையார் பாலிய வயதினர். தந்தை இறந்த இரண்டு வருஷத்தில், மைனர் விளையாட்டுக்களில் பதினையாயிரம் வரையில் கடன்பட்ட . பின்னர் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டார். சொத்தில் பற்று அவர் தந்தையிடமிருந்து அடைந்த பிதிரார்ஜிதங்களில் ஒன்று. தந்தை வைத்துப் போன நிலத்தில் ஒரு குழியேனும் விற்கக் கூடாதென்று அவர் தீர்மானஞ் செய்துகொண்டார். மகசூல் வருமானத்தைக் கொண்டு வீட்டுச் செலவு செய்து நிலவரியும் வட்டியும் கொடுத்துக் கடனையும் அடைப்பது இயலாத காரியமென்று தோன்றிற்று. உத்தியோகத்துக்குப் போவதற்கு வேண்டிய ஆங்கிலப் படிப்பு கிடையாது. என்னவெல்லாமோ யோசனை செய்துவிட்டுக் கடைசியில் 'கண்டிராக்ட்' தொழிலை மேற்கொண்டார். நல்ல வாசாலகர்; ஆட்களை வைத்து நடத்துவதில் சமர்த்தர். எனவே அந்தத் தொழிலில் அவர் வெற்றி பெற்ருர். அந்தப் பக்கத்திலேயே சாலை, 'லயன்கரை', மதகு வேலை எதுவாயிருந்தாலும் அவரைத் தப்பிப் போகாது. சில ''கண்டிராக்டு''களைத் தம் பெயருக்கே எடுத்துக்கொள்வார். சிலவற்றைத் தமக்கு வேண்டியவர்கள் பெயரால் எடுத்துக்கொள்வார். ஆயிரம் ரூபாய் கண்டிராக்டுக்கு ஒரு வேலை ஒப்புக்கொண்டால் இருநூறு ரூபாய் வேலைக்குச் செலவு செய்வார். 500 ரூபாய் தாம்எடுத்துக்கொள்வார். 300 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியவர்களுக்குக் கொடுத்துச்சரிப்படுத்தி விடுவதுவழக்கம். ஆதலின்,

தற்போது, அதாவது தமது நாற்பதாவது வயதில் அவர் அறுபது வேலி நிலத்துக்கும், 50,000 ரூபாய் ரொக்கத்துக்கும் எஜமானனுயிருந்ததில் ஆச்சரிய மில்லையல்லவா?

இன்றைய தினம் உடையார் தமது சவுக்கண்டி யில் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்துக் கொண்டு சிந்தனை தேங்கிய முகத்தினராயிருந்தார். அவரை இரண்டு கவலைகள் பிடுங்கித் தின்றன. ஒன்று மேட்டூர் மைனரின் 40 வேலி நிலத்தை வாங்கித் தம் நிலத்தை முழுசாக 100 வேலியாக்கி விட வேண்டுமென்பது. அதற்கு இரண்டு லட்சம் ரூபாய் வேண்டும். ரூ. 50,000 கையில்இருந்தது. இன்னும் $1\frac{1}{2}$ லட்சத்துக்கு என்ன செய்வது? கடன் வாங்கு தில்லையென்பது உடையார் பாலியத்தில் செய்து கொண்ட உறுதி. அதிலும் இருபதாயிரம், ஐம்ப தாயிரம் என்றாலும் யோசிக்கலாம். ஒன்றரை லட்சம் கடனு! பின்னர் என்ன உபாயம்?

மற்றொரு கவலை, கீழண்டைக் கிராமத்துப் பெரிய மிராசுதாரை எப்படிப் பழி வாங்குவ தென்பது. அவர்களுக்குள் மனஸ்தாபம் தாலுகா போர்டு தேர்தல் சம்பந்தமாக எழுந்தது. உடை யார் தேர்தலுக்கு நின்றாரென நினைக்கிறீர்களோ? அத்தகைய அசட்டுக் காரியம் எதுவும் அவர் செய்வ தில்லை. ஆனால் அந்தப் பக்கத்தைச் சேர்ந்ததாலுகா போர்டு,ஜில்லாபோர்டுஅங்கத்தினர்கள்எல்லாரும் 'கண்டிராக்ட்' உடையார் கைக்குள் அடக்கம் என்பது பிரசித்தம். கண்டிராக்டருக்கு அவர்களு டைய உதவி தேவை என்று சொல்லவேண்டுவ

தில்லை. அந்தப் பக்கத்தில் எந்தத் தேர்தல் நடந்தாலும் உடையாரின் ஆதரவு பெற்றேருக்குத்தான் வெற்றி. சென்ற வருஷம் வரை இந்தத் திருப்திகரமான பரஸ்பர ஒத்துழைப்பு நிலைமை இருந்து வந்தது. இவ்வருஷத்துத் தேர்தலில் கீழண்டைக் கிராமத்து மிராசுதார் தமது உறவினரான போட்டி அபேட்சகரை ஆதரித்தார். அந்த அபேட்சகருக்குச் சில அதிக வாக்குகளால் வெற்றி கிடைத்து விட்டது. இதை உடையார் எப்படிச் சகித்துக் கொண்டு இருப்பார்? அது முதல் அவரைப் பழி வாங்குவது எப்படி என்பதே உடையாரின் ஓயாக் கவலையாயிற்று. மனஸ்தாபம் முற்றுவதற்குப் புதிய புதிய காரணங்களும் ஏற்பட்டு வந்தன.

இன்றைய தினம் மேற்சொன்ன இரு விஷயங்களையும் பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று உடையார் முகம் விளக்கமுற்றது. ஓர் அற்புதமான யோசனை அவர் உள்ளத்தில் உதயமாயிற்று. நதியிலே புது வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடுவதைக் காலையில் போய்ப் பார்த்து வந்திருந்தார். 'லயன் கரை' மீது ஜலம் வழிந்தோட இன்னும் ஒரு முழமே பாக்கியிருந்தது. கையெழுத்து மறையும் நேரத்தில் அய்யனார் மூலைக்குச் சென்று மண் வெட்டியினுல் ஒரு கோடுமட்டும் கிழித்து விட்டு வந்தால்? பகைவனுடைய நிலங்கள் அம்மூலைக்கு நேரே இருக்கின்றன. முப்பது வேலியும் ஓர் ஆள் உயரத்திற்குக் குறையாமல் மணலடித்து விடும். அத்துடன் அவன் அழிந்தான். நமக்கோ ஒரு நஷ்டமுமில்லை. ஜலம் மேற்கே முட்டிக்

கொண்டு வந்தாலும் வண்டல் படிந்து; நிலம் இரு மடங்கு விளையுமேயன்றி வேறில்லை. பின்னர், உடைப்பு அடைத்தல் சம்பந்தமாக ஏரார்ளமான 'கண்டிராக்ட்' வேலைகள் இருபதினாயிரம் முப்பதினாயிரம் கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம். அப்போது மேட்டூர் மைனர் நிலம் வாங்குவதும் சாத்தியமாகி விடும். தர்மம், அதர்மம் என்னும் எண்ணங்கள் உடையாருக்குத் தோன்றவே இல்லை. அவற்றையெல்லாம் அவர் மறந்து நீண்ட நாளாயிற்று.

சூரியன் அஸ்தமிக்கும் சமயத்துக்கு உடையார் கேசவனை ஒரு மண்வெட்டி எடுத்துக்கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டுக் கொல்லைப்புறத்தால் கிளம்பிச் சென்றார். அவர்கள் சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் நதிக்கரையை அடைந்து, அதிவேகமாகக் கிழக்கு நோக்கிச் சென்றார்கள். நதியில் பூரணப்பிரவாகம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நீர் ஓட்டத்தின் 'ஹோ' என்ற இரைச்சலும், படுகையிலிருந்த மூங்கில் மரங்கள் உராயும் சத்தமும், மேலக் காற்றின் கோஷமும், தூரத்தில் நரியின் ஊளையும், நாயின் குலைப்பும் கலந்து பயங்கரமாகத் தொனித்தன. கண்ணுக்கெட்டியதூரம்தண்ணீர் மயமாய் இருந்த பிரவாகத்தின் காட்சியும், மேன்மேலும் வந்து கலந்த இருளும், மேற்குத் திக்கில் ஓடி ஒளிந்து கொண்டிருந்த மங்கிய ஒளியும், மரங்களின் நிழலும் பயங்கரத்தை மிகைப்படுத்தின. உடையாரும், கேசவனும் நதிவளைந்து செல்லும் ஒரு முடுக்குக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். உடையார், அங்கு வந்து நின்று ''சரி, வெட்டு'' என்றார். இருபது வருஷ காலமாய்

எதிர்த்துப் பதில் சொல்லியறியாத கேசவன் இன்று தயங்கி நின்ருன். ''சீ, மடையா, இங்கே கொடு'' என்று கூறி, உடையார் மண்வெட்டியை வாங்கி, மளமளவென்று கரையை வெட்டினுர். சுமார் பதினைந்து நிமிஷம் மூச்சு வாங்கும்படி வெட்டிய பின்னர், ஜலம் ஒரு சிறு மடையளவாக நகர்ந்து வந்து லயன் கரையின் மறுபுறத்தில் விழுந்தது. ''இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் பாதி ஆறு இம்மடை வழியாக பாயும்'' என்று உடையார் எண்ணிக்கொண்டே தலை நிமிர்ந்தார். தமக்கு இரண்டு கஜதூரத்தில் இரண்டு மனிதர்கள் சைக்கிள் வண்டிகளில் வந்திறங்குவதைக் கண்டார். ''யார் அது?'' என்று சத்தம் வந்தது. உடையாருக்குப் ''பகீர்'' என்றது. மின்னெளி போல் ஓர் எண்ணம் தோன்றிற்று. மண்வெட்டியை வீசி ஆற்றில் எறிந்தார். 'கொடக்' என்ற சத்தத்துடன் பிரவாகமானது உடையார் குற்றத்தின் சாட்சியத்தை விழுங்கி ஏப்பம் விட்டது.

3. நதி உடைப்பில்

சைக்கிளில் வந்து இறங்கிய இருவரில் ஒருவர் புது ஓவர்சியர் ஸ்ரீமான் சம்பந்தம் பிள்ளை என்று நேயர்கள் ஊகித்திருக்கலாம். மற்ருெருவர் லயன் கரை மேஸ்திரி. நதியில் பிரவாகம் அதிகமாயிருப்பதை முன்னிட்டு, அவர்கள் லயன்கரையில் பந்தோபஸ்துக்காகப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்

டிருந்தார்கள். சம்பந்தம் பிள்ளைக்கு முதலில் ஒரு நிமிஷம் தெளிவாக விளங்கவில்லை. உடையார் மண் வெட்டியை ஆற்றில் எறிந்ததுமே விஷயம் வெட்ட வெளிச்சமாய்ப் புலப்பட்டது. அப்போது சம்பந்தம் பிள்ளைக்கு உண்டான ஆத்திரம் அவ்வாற்றின் பிரவாகத்தைப் போல் அளவிட முடியாததாயிற்று. அவர் ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் பாய்ந்து வந்து, உடையாரின் கழுத்துத் துணியை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு, "அடே பாதகா! துரோகி! என்ன கொலை பாதகம் செய்தாய்!" என்றார். அவர் உடல் நடுங்கிற்று. தலையைக் கையினால் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு கண நேரம் யோசித்தார். பின்னர், உடனே திரும்பி, மேஸ்திரியைப் பார்த்து, "ஓடும்! ஓடும்! கிராமத்துக்கு ஓடிப்போய் வைக்கோல், மண் வெட்டிச் சாமான்களுடன் ஆள் திரட்டிக்கொண்டு வாரும்" என்றார். மேஸ்திரி சைக்கிளில் ஏறிக் குறுக்கு வழியில் அதி வேகமாகச் சென்றார்.

உடையார் சிந்தித்தார். அவர்உள்ளத்தில் ஒரு கொடும் யோசனை உதித்தது. 'செய்வன திருந்தச் செய்' என்றபடி, இந்த அதிகப்பிரசங்கியை வெட்டி ஆற்றில் விட்டுவிட்டாலென்ன? அவன் ஒருவன்; நாம் இருவர். ஆனால், அடுத்த கணத்தில் இது உசிதமானதெனத் தோன்றவில்லை. ஆள் திரட்டச் சென்ற மேஸ்திரி சிறிது நேரத்தில் திரும்பி விடுவான். அவனும் ஊராரும் சாட்சி சொல்வார்கள். ஆயுதமும் இல்லை. மேலும், நதி மண் வெட்டியை விழுங்குமேயல்லாமல் பிணத்தை விழுங்காது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இன்னொரு தடை

குறுக்கிட்டது. பக்கத்திலிருந்த கேசவனைக் காணோம். ஏதோ பெருந்தொல்லை இருக்கிறதென் றறிந்த அவன் சவாரி விட்டுவிட்டான்.

எனவே, அந்த யோசனையை உடையார் தள்ளி வழக்கமான உபாயத்தையே கைக்கொள்ளத் தீர் மானித்தார். தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, ''ஏன் ஸார், புது ஓவர்ஸியர் வந்திருப் பதாகச் சொன்னார்களே, தாங்கள் தானோ?'' என்று வினவினார்.

சம்பந்தம் பிள்ளை, உடையாரின் கழுத்தில் மாலையாகப் போட்டிருந்த அங்க வஸ்திரத்தின் இரு முனைகளையும் சேர்த்து இறுகப் பிடித்துக்கொண் டிருந்தார். ஆனால், அவர் கண் உடைப்பின் மீதே பதிந்து கிடந்தது. ஒவ்வொரு க்ஷணமும் கரை இடிந்து விழுந்து உடைப்புப் பெரிதாக்கிக்கொண் டிருந்தது. நீரின் வேகம் கீழ்மண்ணையும் அறுத்துக் கொண்டு வந்ததென்று கரைக்கு மறு புறத்தில் விழும் தண்ணீரின் அளவினால் நன்கு தெரிந்தது. சம்பந்தம் பிள்ளையின் உள்ளம் பதைத்தது. உடைப்புப் பெரிதாகாமல் தடுக்க எதுவும் செய்ய முடியாதிருந்த காரணத்தினால், அவர் துன்பம் அதிகமாயிற்று. பாதகன் மண்வெட்டியைக் கூட அல்லவா ஆற்றில் எரிந்துவிட்டான்.

இத்தருணத்தில் உடையார் மேற்கண்டவாறு கேட்கவே, சம்பந்தம் பிள்ளையின் கண் அவர்மீது சென்றது. பார்வைக்கு மட்டும் மனிதனை எரிக்கும் சக்தியிருந்தால் சம்பந்தம் பிள்ளை அப்பார்வையினா

லேயே உடையாரை எரித்திருப்பார். அது சாத்திய மில்லாமல் போகவே அவர் பதிலும் சொல்ல வில்லை.

"தங்களைப் பார்க்க நேர்ந்தது குறித்து நிரம்ப சந்தோஷம். தங்களுக்கு முன்னுலிருந்த ஓவர்ஸியர் எனக்கு நிரம்பப் பழக்கமானவர். இந்தப் பக்கம் வந்தால் நம்முடைய பங்களாவில்தான் தங்குவார். ஏன், ஸப் டிவிஷனல் ஆபீஸர், அஸிஸ்டெண்ட் என் ஜினீயர் முதலியோர்கூட நமக்கு அதிகப் பழக்க மானவர்கள்தான். என் பெயரைக் கூடத் தாங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கலாமே! நான்தான் கோவிந்த ராஜ உடையார் என்பது" என்று கூறி, உடையார் குறுநகை புரிந்தார்.

இந்த மனிதருடைய துணிவும், அகம்பாவமும் சம்பந்தம் பிள்ளைக்கு அளவிலா ஆச்சரியமளித்தன. இந்த நிலையில் இப்படிப் பேசக்கூடிய ஒருவர் இருப்பாரென அவர் கனவிலும் கருதியிருக்க முடி யாது. எனவே, அவர் ஸ்தம்பித்துப் போனுர்.

உடையார் தன் கை விரலில் அணிந்திருந்த வைரக்கல் மோதிரத்தைக் கழற்றி, அதை நட்சத் திர ஒளியில் சிறிது காட்டி ஓவர்ஸியர் கண்முன் டால் வீசச் செய்து, பின்னர்ப் புன்னகையுடன் "என்னுடைய ஞாபகார்த்தமாக இருக்கட்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே அதை அவர் விரலில் மாட்ட போனுர்.

இப்போது சம்பந்தம் பிள்ளையின் ஆத்திரம் கரை கடந்ததாயிற்று. அந்த மோதிரத்தை அவர்

உடையார் கையிலிருந்து பிடுங்கி வீசி எறிந்தார்? மோதிரம் ஆற்று மத்திக்குச்சென்று,விழுந்த இடந் தெரியாமல் மறைந்தது.

''நல்லது, ஸார்! இவ்வளவு கோபம் எதற்காக? நாமெல்லாரும் பரஸ்பரம் உதவி செய்து கொள்ள வேண்டியவர்கள். ஆனாலும், இது கொஞ்சம் பெரிய விஷயந்தான். நம்முடைய வீட்டுக்கு வாருங்கள். ஒரு நோட்டு தந்துவிடுகிறேன்'' என்றார் உடையார்.

''உம்முடைய நோட்டைக் கிழித்து இந்த உடைப்பில் கொண்டுவந்து போடும்! உமக்கு இவ்வுலகத்துக் கோர்ட்டுகளினால் அளிக்கப்படும் தண்டனை போதவே போதாது. கடவுளே உம்மைத் தண்டிக்க வேண்டும்'' என்றார் சம்பந்தம் பிள்ளை. அவர் கண்ணில் தீப்பொறி பறந்தது. உடையார் சிந்தித்தார். தண்டனை என்றதும் அவருக்குத் தம் செயலினால் விளையக்கூடியவையெல்லாம் சட்டென்று மனதில் தோன்றின. பணச்செலவு, அவமானம், போலீஸ்,கோர்ட், சிறை—எல்லாம் நினைவுக்கு வந்தன. முடிவில், ஆயுள் பரியந்தம் சிட்சை விதித்தாலும் விதிக்கலாம். உடையார் சிறிது அச்சமடைந்தார்.

''சரிதான், ஐயா! உமக்கு என்னதான் வேண்டும்? சொல்லிவிடும்'' என்றார்.

''உமது தலையில் இடி விழ வேண்டும்: இந்த வெள்ளம் உம்மை விழுங்க வேண்டும். அதுதான் எனக்கு வேண்டும்.''

"ஐயாயிர ரூபாய் தந்துவிடுகிறேன். உமக்கு நம்பிக்கையில்லாவிடில் காகிதம் பேனு கொடும். இங்கேயே கைச்சீட்டு எழுதித் தருகிறேன்."

"இப்போது நீர் எழுத வேண்டுவது வாக்கு மூலந்தான்; ஆனல், இங்கே வேண்டாம். மாஜிஸ் டிரேட் முன்பு எழுதலாம்."

"இதற்கு முன் நான் எவருக்கும் பதினுயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் கொடுத்ததில்லே. ஒரே ஒரு முறை ஒரு முக்கியமான வாய்க்கால் தகருரில் மட்டுமே பதினுயிரம் கொடுத்திருக்கிறேன். இப்போது அந் தப் பதினுயிரம் உமக்குத் தருகிறேன். இதைத் தவிர, உடைப்பு சம்பந்தமான கண்டிராக்டுகளில் உமக்குரிய விகிதம் கொடுத்துவிடுகிறேன்."

"சும்மா வாயை மூடிக்கொண்டிரும், சர்க் கார் உத்தியோகஸ்தருக்கு லஞ்சம் கொடுக்க முயன்ற குற்றம் வேறு உம்மீது சாரும்; ஜாக் கிரதை!"

"புது ஓவர்ஸியர் கலியுக அரிச்சந்திரன் என்று சொன்னுர்கள். இருந்தாலும், நீர் இவ் வளவு மோசமாயிருப்பீர் என்று நினேக்கவில்லே. நன்ருகச் சிந்தித்துப் பாரும். பதினுயிரம் ரூபாய் உம்முடைய பத்து வருஷச் சம்பளம். வட்டிக்குப் போட்டால் வட்டியே சம்பளத்துக்கீடாகும். வலிய வரும் லக்ஷ்மியை யாரேனும் உதைப்பார்களா? உமக்கு முன்னிருந்த ஓவர்ஸியர் பத்து ரூபா, ஐந்து ரூபாய்கூட வாங்குவார். நீர் பதினுயிரம் ரூபா வேண்டாமென்கிறீர். என்ன அநியாயம்!"

“அநியாயம்” என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் சம்பந்தம் பிள்ளைக்குத் தம்மையறியாமல் சிறிது சிரிப்பு வந்தது. ஆனால், திரும்பி உடைப்பைப்பார்த்ததும்சிரிப்பெல்லாம்பறந்துபோயிற்று. உடைப்பு இதற்குள் சுமார் பத்து கஜ அகலமுள்ளதாகிவிட்டது. ‘ஹோ’என்ற இரைச்சலுடன் ஜலம் மோதிக்கொண்டு பாய்ந்தது. தூரத்தில் ஆட்கள் ஓடி வருவது தெரிந்தது. ஆயினும் என்ன பயன்? இனி வெள்ளம் வடிந்தாலொழிய உடைப்பு அடைபடுவது சந்தேகந்தான்!

ஆட்கள் தூரத்தில் வருவதை உடையாரும் பார்த்தார். இப்போதுதான் அவருக்கும் பதைப்பு உண்டாயிற்று. அவர், “ஐயா, இங்கே பாரும் கடைசியாக ஒரு வார்த்தை. உம்முடைய ஆயுளில் இத்தகைய அதிர்ஷ்டம் உமக்கு வரப்போவதில்லை. எனக்குச் சொந்தமான பூஸ்திதி முதலியவற்றைத் தவிர இன்றைய தினம் ரொக்கமாக என்னிடமுள்ளது ஐம்பதினுயிரம் ரூபாய். அந்த ஐம்பதினுயிரத்தையும் உமக்குக் கொடுத்துவிடுகிறேன். கொஞ்ச நஞ்சமன்று; அரை லட்சம். இதற்காக நீர் செய்ய வேண்டுவதோ ஒன்றுமில்லை. என்னையும் உடைப்படைக்க வந்தவனுகப் பாவித்துக்கொள்ளும். அல்லது நான் இங்கிருந்ததாகவே தெரிய வேண்டாம். மேஸ்திரியையும் நான் கவனித்துக்கொள்கிறேன். என்ன சொல்கிறீர்?” என்று கேட்டார்.

“முடியாது, முடியாது” என்று அழுத்தமாகக் கூறினர் சம்பந்தம் பிள்ளை. அவர் இதயத்தில்

இன்ப வெள்ளம் பாய்ந்தது. அம்பலவாணம் பிள்ளையிடம் தாம் கூறிய சபதத்தை நினைவுகூர்ந்தார். அதை நிறைவேற்றி வைப்பதற்கு மன உறுதி அளித்ததன்பொருட்டு ஆண்டவனுக்கு நன்றி செலுத்தினர். நூறு? ஆயிரமா? அரை லட்சம். ஒரு பெரிய ஆஸ்தி! தம் சபதத்தை இவ்வளவு விரைவில் நிறைவேற்றச்சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததை எண்ணி அவர் அகமகிழ்ந்தார்.

4. வெற்றி

தெய்வாதீனமாக மறுநாளே வெள்ளம் வடிய ஆரம்பித்தது. ஒரு வாரத்திற்துள் உடைப்பு அடைபட்டது. வழக்கத்துக்கு மாறுக உடைப்பு இவ்வளவு விரைவில் அடைப்பட்டதற்குப் புது ஓவர்ஸியரின் ஊக்கமும் முயற்சியுமே காரணங்கள் என்று ஜனங்கள் பிரசித்தியாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். எனினும், ஐந்தாறு கிராமங்கள் வெள்ளத்தில் மூழ்கின. முக்கியமாக, உடையாரின் பகைவரான மிராசுதாரின் நிலத்தில் ஏறக்குறையப் பாதி மணலடித்துச் சாகுபடிக்கே லாயக்கில்லாமல் போயிற்று.

கோவிந்தராஜ உடையார் கைது செய்யப்பட்டுப் பின்னர் பெருந்தொகை ஜாமீன்களின்மீது விடப்பட்டார். வழக்கு ஏழெட்டுமாத காலம்நடந்தது. உடையாரின் சார்பாகச் சென்னை வக்கீல்கள்

ஏழு பேரையல்லாமல் கல்கத்தாவிலிருந்து குற்ற வழக்குகளில் பெயர்போன பாரிஸ்டர் ஒருவரும் வந்து பேசினார். வழக்கின் நடைமுறை விவரங்களைத் தெரிவித்து, இச்சிறுகதையைப் பெருங் கதையாக்க நாம் விரும்பவில்லை. முடிவை மட்டும் கூறிவிடுகிறோம். சென்னை ஹைகோர்ட் நீதிபதிகள் மூவர் அமர்ந்து, விசாரணை செய்து, கோவிந்தராஜ உடையார் நிரபராதி என்று விடுதலை செய்தனர்.

உடையாருக்கு விரோதமாக ஓவர்ஸியரின் சாட்சியம் ஒன்றுதானிந்தது. மேஸ்திரி, விசாரணையில் இருட்டிவிட்டபடியால் அங்கிருந்தது உடையார்தானென்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாதென்றும், அங்கிருந்தவர் யாராயினும் தான் பார்த்த போது அவர் மண்வெட்டியால் வெட்டிக் கொண்டிருக்கவில்லை யென்றும், மண்வெட்டியை எறிந்ததையும் தான் பார்க்கவில்லை யென்றும், ''ஐயோ! உடைப்பெடுத்துவிட்டதே'' என்பது போன்ற கூக்குரல் தான் காதில் விழுந்ததென்றும், தான் உடனே கிராமத்துக்குச் சென்றதாகவும், வேறு விவரம் ஒன்றும் தெரியாதென்றும் சாட்சி சொன்னான். கேசவன் கோர்ட்டுக்கு வரவேயில்லை. உடையாரின் எதிரி மிராசுதார், உடையார் தம் பகைவர் என்று சாட்சி சொன்னாராயினும் குற்றம் நிரூபிக்கப்படுவதற்கு அது உதவி செய்யவில்லை. ஆகவே, போதிய சாட்சியம் இல்லையென்று வழக்குத் தள்ளப்பட்டது.

இதற்குச் சில தினங்களுக்கெல்லாம், ஓவர்ஸியர் சம்பந்தம் பிள்ளைக்கு மேலதிகாரிகளிடமிருந்து ஓர் உத்தரவு வந்தது. அதில், ஸ்ரீமான் சம்பந்தம்பிள்ளை உடைப்பெடுத்த காலத்தில் தமது கடமையைச் சரிவரச் செய்யவில்லையென்றும், உடைப்பை அடைக்கத் தீவிர முயற்சி செய்திருக்க வேண்டிய சமயத்தில், ஒரு கண்யமுள்ள கனவான் மீது, அவருடைய எதிரியின் தூண்டுதலால், அபாண்டமான குற்றத்தைச் சாட்டித் தொந்தரவு கொடுப்பதில் ஈடுபட்டிருந்ததாகவும், அதனுல் இலாகாவுக்கே அபகீர்த்தி ஏற்படுத்தியிருப்பதாகவும், இக்காரணங்களினுல் அவர் வேலையினின்று தள்ளப்பட்டிருப்பதாகவும் எழுதியிருந்தது.

5. முடிவு

சம்பந்தம்பிள்ளை தம் சொந்தக் கிராமத்துக்குத் திரும்புவதற்கு முன்னுல், தமது வாழ்க்கையின் பெருஞ்சோதனையில் தாம் வெற்றி பெற்ற இடத்துக்கு ஒரு முறை செல்ல வேண்டுமென விரும்பினுர். அவ்வாறே, வேலையைத் தமக்குப் பதிலாக வந்தவரிடம் ஒப்புவித்த அன்று காலை, நதிக்கரைக்குச் சென்று, உடைப்பெடுத்த இடத்தில் வந்து அமர்ந்தார். சென்ற ஆண்டில், ஏறக்குறைய இதே காலத்தில்தான் அச்சோதனை நிகழ்ந்தது. இவ்வருஷம் நதியில் சென்ற வருஷத்தைப்போன்ற வெள்ளம் வரவில்லையாயினும் சுமாரான பிரவாகம்ஓடிக்

கொண்டிருந்தது சம்பந்தம் பிள்ளை அன்றைய தினம் மாலை நிகழ்ந்ததெல்லாவற்றையும் ஒரு முறை நினைத்தார். நதியின் வெள்ளத்தில் மேலக் காற்றின் வேகத்திஞல் எழுந்த அலைகளை போல், அவர் உள்ளத்தில் எத்தனையெத்தனையோ எண்ணங் கள் எழுந்து மறைந்தன. அம்பலவாணம் பிள்ளை யின் ஹிதோபதேசமும் அவர்ஞாபகத்துக்குவந்தது. ''ஆம், மார்மாவின்புத்திமதியை ஏற்றுக்கொண்டது நல்லதேயாயிற்று. 'பின்னல் உத்தியோகம் வா' என்றல் வருமா? உத்தியோக வாழ்வில் அதிருப்தி ஏற்பட்டால் அதைவிட்டு வேறு துறையில் இறங்கு வதற்கு எதுவும் குறுக்கே நில்லாது'' என்று அவர் கூறினரன்றே? இப்போது உத்தியோக வாழ்வைப் பார்த்தாய்விட்டது. இனி அதைப்பற்றிய சபலம் சிறிதும் இன்றி, தமது வாழ்க்கை இலட்சியங்களைப் பின்பற்றலாம்'' என்று சம்பந்தம்பிள்ளை எண்ண மிட்டார்.

கதிரவன், மேல் வான வட்டத்தின் அடிவாரத் தில், சுழலும் தங்கத் தகடெனத் திகழ்ந்தான். அவ னுடைய பொன்னிறச் செங்கதிர்கள் நதியின் நீரில் படிந்தபோது, அலைகள் மெருகுகொடுத்தாற் போல் தகதகமென்று பிரகாசித்தன. ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, ஐந்து நிமிஷம் சென்றது. கதிரவன் இருந்த இடத்தில் அவனது பொற்கிரணங்களைப் போர்வையாகப் போர்த்த சில முகில் திட்டுக்களே காணப்பட்டன. இந்தக் காட்சியில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்திருந்த சம்பந்தம் பிள்ளை, தமக்கருகில் ஏதோ சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

கோவிந்தராஜ உடையாரைக் கண்டு திடுக்கிட்டார். உடனே எழுந்து சைக்கிள் பிடியில் கை வைத்து ஏறப் போனுர். ''தம்பி, உன்னைத் தேடிக் கொண்டு தான் வந்தேன். சற்று உட்கார், போகலாம். உன் ஜாகைக்குப் போய் விசாரித்தேன். நதிக் கரைக்குப் போனதாகச் சொன்னுர்கள். இங்கே தான் வந்திருப்பாய் என்று ஊகித்தேன்'' என்று உடையார் கூறினுர்.

சம்பந்தம்பிள்ளை தம் காதுகளையும் கண்களையும் நம்பவில்லை. பிரமித்துப்போய் நின்ருர்.

''ஆம், அப்பா! நான் உன்னைத் தேடிவந்தது உனக்கு அதிசயமாயிருக்கலாம். ஒரு காரியத்தைப் பற்றிப் பேசவந்தேன். தயவு செய்து உட்கார மாட்டாயா?'' என்று கூறிக்கொண்டே உடையார் கீழே மல் துணியை விரித்துப்போட்டு உட்கார்ந்தார்.

அவருடைய பரிதாபகரமான குரல் சம்பந்தம் பிள்ளையின் மனத்தை உருக்கிற்று. இந்த அதிசயத்தையும் பார்த்துவிட வேண்டுமென எண்ணி, அருகில் கிடந்த கட்டையின்மீது சம்பந்தம் பிள்ளை அமர்ந்தார்.

''என்னசொல்லப்போகிறீர்கள்? தங்களுடைய வெற்றியைப்பற்றிச் சொல்லிக் காட்டப் போகிறீர்களா? அப்படியானுல் வேண்டாம். ஏனெனில், நான்தான் வெற்றியடைந்ததாக என்னுடைய எண்ணம். அல்லது, என்னுடைய நிலைக்காக இரக்-

கம் காட்டப்போகிறீர்களா? அதுவும் தேவையில்லை. பகவான் எனக்குக் கொஞ்சம் பூமியையும் அதை உழுது பயிரிட உடம்பில் வலிவையும் அளித்திருக்கிறார்'' என்று சம்பந்தம் கூறினார்.

அப்போதுஉடையார், ''அப்படியெல்லாம்ஒன்றுமில்லை, தம்பி! வேறு காரியம். நான் உங்களையெல்லாம் போல் படித்தவனல்லன். ஆகையால், சாமர்த்தியமாகப் பேசத் தெரியாது. இருந்தாலும் மனத்திலுள்ளதை விட்டுச் சொல்கிறேன். போன வருஷத்தில்,இதே இடத்தில் நீ சந்தித்தாயே, அந்த கோவிந்தராஜ உடையார் இப்போதில்லை. இந்த வழக்கினால் நான் முற்றும் புதிய மனிதனாகிவிட்டேன். என் உடம்பும் உள்ளமும் நிரம்பத் தளர்ந்து போய்விட்டன. என்னால் இனிக் குடும்ப விவகாரங்களைப் பார்க்கவும் முடியாது. எனக்கு 60 வேலி நிலமும் மற்றும் வரவு செலவுகளும் உண்டு. இவற்றையெல்லாம் கவனிக்க நம்பிக்கையான காரியஸ்தன் ஒருவன் வேண்டும். உன்னைவிட உண்மையான மனிதன் எனக்கு எங்கே கிடைப்பான்? அதற்காகத் தான் உன்னைத் தேடி வந்தேன்'' என்றார்.

சம்பந்தம் பிள்ளைக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அசாத்தியமான கோபம் வந்தது. 'இந்தப் பொல்லாத மனிதனின் தைரியத்தைப் பார்த்தாயா? எனினும், அவர் முகத்தோற்றமும் குரலும் நம் மனத்தை இளக்குவதன் இரகசியம் என்ன? ஒரு வேளை, உண்மையிலேயே வேறு மனிதராகிவிட்டாரோ!' என எண்ணினான். உடையார் பின்னர்

கூறிய மொழிகள் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்தன.

''தம்பி! உனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கலாம். என் துணிவைக் கண்டு நீ வியப்புறலாம். ஆயினும் உண்மை அதுதான், என் விவகாரங்களைக் கவனித்துக் கொள்ள உண்மையான மனிதன் தேவை. இது மட்டுமன்று, இவ்வளவு காலமும் நான் செய்த பாவங்களுக்கெல்லாம் பரிகாரம் தேடவேண்டும். இதற்கு எனக்கு வழி காட்ட ஓர் உத்தமத் தோழன் தேவை. அத்தகைய உத்தமன் உன்னையல்லாமல் எனக்கு வேறு யார் கிடைக்கப் போகிறார்கள்? என் வாழ்நாளிலே நான் எத்தனையோ மனிதர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். இவர்களிலே யோக்கியர்களும் அயோக்கியர்களும் என்னைப் போன்ற பாதகர்களும் உண்டு...''

இச்சமயத்தில் சம்பந்தரின் கண்களில் நீர் ததும்பிற்று. உடையாரின் தொண்டை கம்மலுற்றது. அவர் மெதுவாக எழுந்து வந்து சம்பந்தம் பிள்ளையின் அருகில் நின்று, அவர் தலையைத் தம் கையினால் தொட்டுக்கொண்டு, ''...அத்தனை பேரிலும் உன்னைப் போன்ற உத்தமன் ஒருவனைச் சந்தித்ததில்லை. மற்றும், இன்னொரு செய்தி உனக்குத் தெரியுமா? எனக்குப் பிள்ளை குட்டிகள் ஒருவரும் இல்லை. நான் இன்று இறந்தால் ஒரு துளிக் கண்ணீர் விடுவோர் கிடையாது. அப்போது, நான் எத்தனையோ அக்கிரமங்கள் செய்து சேர்த்த இந்தச் சொத்து முழுதும் என்னவாகும்? நேற்றைய தினம்

இதையெல்லாம்பற்றி எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். உன்னைப்போன்ற ஒரு சத்புத்திரன் மட்டும் இருந்தால் நான் எவ்வளவு பெருமையடைவேன்? அப்போது, இந்த அக்கிரமச் சொத்து முழுவதையும் நல்வழியில் பயன்படுத்தி, என் பாவங்களுக்குக் கழுவாய் தேடிவிடுவாயல்லவா!......போகட்டும், அதைப்பற்றி நினைத்து என்ன பயன்? தம்பி, என்னுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்குவாயா? மாதம் ரூ. 100 சம்பளத்தில் என் காரியஸ்தனாக வேலை பார்ப்பாயா?'' என்று கேட்டார்.

இவ்வாறு கூறி உடையார் கண்ணீர் உகுத்தார். அக் கண்ணீர் சம்பந்தம் பிள்ளையின் முகத்திலும் மார்பிலும் விழுந்து அவருடைய கண்ணீருடன் கலந்தது. பின்னர், அவ்விரு கண்ணீர் அருவிகளும் சேர்ந்து ஓடி, நதி ஜலத்தில் விழுந்தன. இவ்வாறு அன்றைய தினத்திலே அந்தப் புண்ணிய நதி, கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி என்னும் மூன்று நதிகள் கூடும் பிரயாகையைக் காட்டிலும் விசேஷ மகிமை யுடையதாயிற்று.

❋

வஸ்தாது வேணு

"ஏய்! இப்படி உள்ளே வா! வேடிக்கை பார்த்ததுபோதும்" என்றான் வேணு நாயக்கன். அவனுக்கு எதிரில் பீங்கான் தட்டில் சோறு வட்டித்திருந்தது. மோர் கலந்து பிசைந்துகொண்டு ஊறுகாய்க்காகக் காத்திருந்தான். அவர் மனைவி வீட்டு வாசற்படியில் நின்று, ஏதோ தெருவில் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

"ஏஹே! காது கேட்கவில்லையா? போலீஸ்காரன் குடி வருவதைப் பார்க்கக்கூடாது. சட்டத்துக்கு விரோதம்; ஜெயிலில் போட்டுவிடுவார்கள்" என்று சொல்லி வேணு நாயக்கன் பலமாகச் சிரித்தான்.

ஆனால் மங்கம்மாளுக்கு இந்தப் பரிகாசம் புரியவில்லை. அவள் திரும்பி வந்து, "ஜெயிலில் போட்டுவிடுவார்களா? விளக்குமாற்றால் அடிப்பேன். இந்த உதவாக்கரைப் போலீஸ் வேலைக்கு எவ்வளவு ஜம்பம்! இரண்டு வண்டி சாமான்! கட்டில், மெத்தை, நாற்காலி, டிரங்குப்பெட்டி, வாத்தியப்பெட்டி—ஒன்றிலும் குறைவில்லை! குட்டிகளுக்கெல் துரைசாணி மாதிரி ஜாக்கெட். ஐயோ! என்ன ஜம்பம்" என்று சொல்லிக் கையால் தன் கன்னத்தில் ஓர் இடி இடித்துக் கொண்டாள்.

''நீ சும்மாயிரு. அவர்கள் ரொம்பக்காலம் இங்கே இருந்து வாழப் போகிறார்களோ? பார்த்து விடுகிறேன்'' என்றான் வேணு நாயக்கன்.

''வாழாமல் என்ன? அவர்களுக்கு என்ன கேடு? மாதம் முதல் தேதி சர்க்கார் சம்பளம் வருகிறது'' என்றாள் மங்கம்மாள்.

''எல்லா சர்க்கார் சம்பளத்தையும் நான் பார்த்துவிடுகிறேன். வேணு நாயக்கன்கிட்டவா அந்த ஜம்பமெல்லாம் பலிக்கும்?''

''வந்தால் வரட்டுமே, நமக்கென்ன பயம்?'' என்றாள் மங்கு.

''என்ன சொன்னாய்? வாயை அலம்பிக்கிட்டுப் பேசு. நானா பயப்படுகிறவன்? இவனைப் போல் ஆயிரம் சிவப்புத் தலைப்பாகையைப் பார்த்திருக்கிறேன்'' என்று அதட்டிப் பேசினான், வேணு.

வஸ்தாது வேணு நாயக்கனைத் தெரியாதவர்கள் நெல்லிப்பாக்கத்தில் ஒருவரும் கிடையாது. ஏன்? சென்னைப் பட்டினத்திலேயே ஒருவரும் கிடையாதென்றுகூடச் சொல்லலாம். முக்கியமாக சாயங்கால வேளைகளில் கள்ளு, சாராயக் கடைகளில் அவனுடைய ஆர்ப்பாட்டம் அதிகமாயிருக்கும். அவனைக் காணாத இடங்களில் ஜனங்கள் ''போவன்னா நாயக்கன்'' என்று அவனைப் பற்றிப் பேசுவார்கள். எதிரில் கண்டால், ''என்ன வஸ்தாது நாயக்கரே!'' என்பார்கள்.

அவனுடைய ஜீவனோபாயம் எப்படியென்பது யாருக்கும் நிச்சயமாய்த் தெரியாது. ஆனால் சென்னை நகரில் எந்தவிதத் தேர்தல் நடந்தாலும் சரி, வேணு நாயக்கனை அங்கே பார்க்கலாம். யாராவது ஒரு கட்சியார் அவன் உதவியை நாடுவது நிச்சயம். மீசையை முறுக்கிவிட்டுக்கொண்டு கையில் தடியுடன் நின்றானானால் எதிர்க் கட்சியாருக்குக் கொஞ்சம் கதி கலங்கத்தான் செய்யும்.

இவ்வளவு பிரபல மனிதன்மீது நெல்லிப்பாக்கம் போலீஸார் 'நிகா' வைத்திருந்ததில் வியப்பில்லையல்லா? சுற்றுப்பக்கத்தில் எங்கே கலகம், அடிதடி நடந்தாலும் அதில் வேணு நாயக்கன் சம்பந்தப்பட்டிருப்பான் என்பது அவர்களுக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியும். ஆனால், அவனைப் பிடித்து மாட்டுவதற்கு மட்டும் இதுவரை அவர்களுக்குத் தக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. எவ்வளவு பலமான வழக்கு அவன்மீது கொண்டுவந்தாலும், தேர்தலில் அவன் உதவி பெற்றபிரபல வக்கீல்கள் ஆஜராகிக் 'கேஸை' உடைத்து வந்தார்கள். ஒரே ஒரு தடவை அவனிடம் ஒரு வருஷத்துக்கு நன்னடத்தை வாங்க முடிந்தது. மற்றொரு முறை முப்பது ரூபாய்அபராதம் போட்டார்கள். அதற்குமேல் ஒன்றும் நடக்கவில்லை.

இந்த நிலைமையில், வேணு நாயக்கனுக்குப் போலீஸ்காரனென்றால் ''பூனைக்குட்டி விசுவாசம்'' ஏற்படுவது இயல்பேயல்லவா? ஆகவே, அடுத்த வீட்டிற்கு ஹெட்கான்ஸ்டேபிள் ஒருவன் குடி வரு

கின்ருன் என்று அறிந்தது முதல் அவன் மனம் கொதித்துக்கொண்டிருந்தது. சாராயக் கடையில் யாரோ இதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்த போது, ''அடே! சும்மா பார்த்துக்கொண்டிரு. மூன்று நாளில் அந்த நெருப்புக்குச்சியைக் கிளப்பாவிட்டால் என் பெயர், வஸ்தாது வேணு நாயக்கன் அல்ல!'' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவன் மீசையை முறுக்கினுன்.

ஆனுல் மாதம் மூன்றுஆகியும் அந்த நெருப்புக் குச்சி புறப்படுகிற வழியாயில்லே. இவ்வளவு நாளும் வேணு நாயக்கன் சும்மாயிருந்தானென்று நினேக்க வேண்டாம். தன்னுலியன்ற முயற்சியெல்லாம் செய்துதான் வந்தான். அவன் உத்தரவுப்படி மங்கம்மாள் தினம் காலேயில் வாசலேக் கூட்டிக் குப்பையை அடுத்த வீட்டுவாசலில் தள்ளிவிட்டு வருவாள். ஆனுல் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அவ்வளவு குப்பையும், வட்டியும்முதலுமாக, வேணுநாயக்கன் வாசலுக்கே திரும்பி வந்துவிடும்.

வேணு ஒரு நாள் சாராயக் கடையிலிருந்து ஏராளமான கண்ணுடிப் புட்டிகள்| கொண்டுவந்தான். கதவைச் சாத்திவிட்டு அவைகளேத் துண்டு துண்டாய் உடைத்தான். நடு நிசிக்கு எழுந்து போய் அந்தத் துண்டுகளேப்போலீஸ்காரன் வீட்டுக் கொல்லேயில் வீசிக் கொட்டிவிட்டு வந்தான். இந்த நொறுக்கல் தொண்டு செய்தபோது அவன்கையில் இரண்டு மூன்று இடத்தில் காயம் உண்டாகி இரத்தம் வடிந்தது. அவன் அதைப்பொருட்படுத்தவில்லே.

ஆனல் மறுநாள் சாயங்காலம் அவன் குடிமயக் கத்துடன் வீடு திரும்பிக் கொல்லேப்புறம் போகை யில் இரண்டு காலிலும் இரண்டு பெரிய கண்ணுடித் துண்டுகள் குத்திக் காலே கிழித்தபோது கட்டாயம் பொருட்படுத்த வேண்டியதாயிற்று. "ஐயோடி! அப்பாடி!" என்று முனக ஆரம்பித்தான். "என்ன ஓய்! தேள் கொட்டிவிட்டதா?" என்று அடுத்த வீட்டுக் கொல்லேயிலிருந்து ஒரு சத்தம் வந்தது. "பீங்கான் தட்டு வேண்டாம்; ஆசாரக் குறைவு; இனிமேல் இலேபோட்டுத்தான் சாப்பிடவேண்டும்" என்ருன் வேணு. இந்த ஊதாரிச் செலவின் இரக சியம் முதலில் மங்கம்மாளுக்கு விளங்கவில்லே. வேணு சாப்பிட்டு எழுந்ததும், "ஓய் இலேயை மேலண்டைப் பக்கமாய்ப் போடு, தெரிகிறதா?" என்று சொன்னபோதுதான் அவளுக்கு விஷயம் விளங்கிற்று. மங்கம்மாள் அப்படியே செய்துவிட்டு வந்தாள்.

சிலநாள் வரையில் வேணு சந்தோஷமாகஇருந் தான். ஆனல் ஒருநாள் இராத்திரி கொல்லேப்புறம் போனபோது அவன் சந்தோஷம் மாறிவிட்டது. என்னவோ சந்தேகப்பட்டு அவன் கொல்லேச் சுவர் வழியாகப் பக்கத்துக் கொல்லேயை எட்டிப் பார்த் தான். போலீஸ்காரன் புதிதாய் வாங்கியிருந்த பசு மாடுதான், மூன்று தம்பிடி கொடுத்து வாங்கிய வாழை இலேயை ஆனந்தமாய் மென்று தின்று கொண்டிருப்பதை அவன் கண்டான். குப்பை, கண்ணுடித்துண்டு முதலிய சாமான்கள் உடனுக் குடன் திரும்பி வந்துகொண்டிருக்க, எச்சில் இலே

மட்டும் வராத காரணம் இப்போதுதான் வேணுவுக்கு புலனுயிற்று.

பிறகு, ஒரு நாள் வேணு நாயக்கன் தன் வீட்டிலிருந்த ஓட்டைத் தகரங்களையெல்லாம் சேகரித்தான். கொல்லைப்புறம் கொண்டுபோய் ஒரு பெரிய தகரத்தை வீசி எறிந்தான். அடுத்த கொல்லையிலிருந்த போலீஸ்காரன், "இந்தா இந்தத் தகரத்தை எடுத்து வை. மாட்டுக்குத் தீனி வைக்க உதவும்'' என்று தன் பெண்சாதியிடம் அருமையாய்ச் சொன்னுன். வேணுவுக்குப் பலத்த கோபம் வந்து விட்டது. "ஓய்! அப்படி ஊர்சொத்தைச் சுரண்டித் தான் நீர் காலட்சேபம் செய்கிறதோ?'' என்று கத்தினுன். "ஓஹோ இது உம்முடைய தகரமா?'' என்று அடுத்த கொல்லையிலிருந்து போலீஸ்காரன் சொன்னுன். மறுநிமிடத்தில் அந்த ஓட்டை தகரம் வந்து வேணு நாயக்கன் தலைமேல் நேராய் இறங்கிற்று. பிறகு, அவன் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்துகொண்டு தரையில் விழுந்து ஒரு குதி குதித்தது. "என்ன ஓய்! தலைமேல் விழுந்து விட்டதா என்ன?'' என்ருன் போலீஸ்காரன்.

"நாசமாய்ப் போக! ஒரு நாளைக்கு உன் மண்டையை உடைக்காமல் விடப்போகிறேனு?'' என்று வஸ்தாது நாயக்கன் முணு முணுத்துக் கொண்டான்.

ஃ ஃ ஃ

வேணுநாயக்கனுக்கு ஒரு மாத காலம் நல்ல தூக்கம் கிடையாது. இரவு பகல் இதே யோசனை தான். கள்ளு, சாராயக் கடைகளில் அவன் பல

மந்திராலோசனைகள் நடத்தினன். அந்தப்போலீஸ் காரனைக் கசக்கி சாறு பிழிந்துவிட வேண்டுமென்று அவன் நண்பர்கள் எல்லோரும் ஒரு முகமாய் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். ஆனால், அதற்கு வழியும் சாதனமும் சொல்லுவார் யாருமில்லை. "வலிய அழைத்தாலும் சண்டைக்கு வராதவனை என்ன செய்யமுடியும்? எப்படியும் அவனை ஒரு கை பார்க்காமல் விடாதே" என்று மட்டும் ஊக்கப்படுத்தி வந்தார்கள். ஒரு நாள் மாலை மிக்க முகமலர்ச்சியுடன் வேணு வீடு திரும்பினன். "என்ன விசேஷம்?" என்று அவன் மனைவி கேட்டாள்.

"விசேஷம் இருக்கிறது" என்ருன் வேணு. அவன் மனைவியின் ஆவல் பதின்மடங்கு அதிகமாயிற்று. "என்ன? என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"இன்றைக்கு வக்கீல் ஐயாவிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு நல்ல யோசனை சொல்லியிருக்கிருர். இதற்குத்தான்படித்தவர்கள் சினேகம் வேண்டுமென்பது" என்ருன்.

"என்ன யோசனை? சொல்லு, சொல்லு."

"போலீஸ்காரன் பிறத்தியான் வீட்டுக்குள் நுழையக்கூடாது. வாரண்டு வைத்துக்கொண்டுதான் நுழையலாம். அப்படியில்லாமல் நுழைந்தால் அவனை மாட்டிவிடலாம்."

"அதற்கென்ன இப்போது?"

"என்னவா? அதுதான் சட்டம். அடுத்த வீட்டுச் சிவப்புத் தலைப்பாயை ஒழிக்க வழி."

''எப்படி ஒழிக்கிறது?''

''இன்னும் புரியவில்லையா? அடுத்த வீட்டுப் போலீஸ்காரனை நம் வீட்டில் நுழையும்படி செய்ய இரண்டு சாக்ஷிகள் வைத்துவிட வேண்டியது. அப்புறம் வக்கீல் ஐயன் பார்த்துக்கொள்ளுகிறான்.''

''எப்ப நுழையும்படி செய்கிறது?''

''ஆ! அதுதான் இரகசியம், இதோ பார். இந்தத் தடியினால் உன்னை இன்று நொறுக்கப் போகிறேன்'' என்றான்.

''ஐயோ! உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா, என்ன?''

உடனே வேணு நாயக்கன் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். ''பைத்தியமில்லை; யுக்தி'' என்றான்.

''இதோ பார்! நன்றாய் கேட்டுக்கொள். பரண் மேல் பழைய மெத்தை கிடக்கிறதல்லவா? அதை எடுத்துப் போடு. இந்தத் தடியினால் அதைப் போட்டு அடிக்கப்போகிறேன்! ஆனால், நீ உன்னைத்தான் அடிப்பதாகப் பாசாங்கு செய்யவேண்டும். கூகூவென்று கத்து. என்மேல் உனக்கிருக்கும் ஆத்திரத்தையெல்லாம் கொட்டித் திட்டு. 'கொல்கிறானே, கொல்கிறானே' என்று கூச்சல் போடு. வாசல் கதவைத் தாளிடாமல் இவ்வளவும் செய்யப் போகிறேன். அந்தச் சிவப்புத் தலைப்பாகை கட்டாயம் உள்ளே நுழையும். நான் வாசலில் ஓடிப் போய் எதிர் வீட்டுக்காரர்களைக் கூப்பிட்டு சாட்சி வைத்துவிடுகிறேன்'' என்றான்.

முதலில் மங்கம்மாளுக்கு இந்த யோசனை பிடிக்கவில்லை. மெத்தையில் அடிப்பதற்குச் சம்மதியாவிட்டால் முதுகின்மேல் அடி விழுமென்று தோன்றிற்று. ஆகவே, ''சரி''யென்று ஒப்புக் கொண்டாள்.

சாப்பாடு முடிந்தது. அடுத்த வீட்டில் போலீஸ் காரனும் அவன் மனைவியும் படுத்துக்கொண்டார்கள் என்று தெரிந்த பின், அந்தச் சுவர் ஓரமாக மெத்தையைக் கொண்டுபோய் போட்டான். ''முதலில் கொஞ்சம் வாய்ச்சண்டை போட வேண்டும். உன் மனத்தில் என்மேலுள்ளதையெல்லாம் சொல்லித் தீர்த்துவிடு. பக்கத்து வீட்டுக்குக் கேட்கும்படி உரக்கப் பேசு'' என்றான்.

மங்கம்மாள் பயந்துகொண்டே ஆரம்பித்தாள். ஆனால், இதற்கு முன்னெல்லாம் அவள் ஒரு வார்த்தை பேசியதும் வேணு வாயில் போடுவது வழக்கம். இப்பொழுது அவன் பேசாமலிருக்கவே அவளுக்கு உற்சாகம் பிறந்தது. எட்டு வருஷ காலமாய் அவள் மனதில் குமுறிக்கொண்டிருந்தவைகள் அனைத்தையும் எடுத்து வெளியே விடத் தொடங்கினாள். கால் மணியாயிற்று. அரைமணியும் ஆயிற்று. வேணு காரியம் என்னவென்பதை மறந்து போனான். உண்மையிலேயே தானும் தன் மனைவியும் சண்டையிடுவதாகவே கருதினான். ''இவ்வளவுதானா? இன்னும் உண்டா?'' என்று சொல்லிக் கொண்டு எழுந்தான்.

''இன்னும் இருக்கிறது'' என்று கூறி மங்கம்மாள், மேலும் ஆரம்பித்தாள் புராணத்தை. ஆனால் வேணுநாயக்கன் உண்மையாகவேதடியைத் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறான் என்று தெரிந்ததும் ''வீர்'' என்று ஒரு பெரிய கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு சமயலறைக்குள் ஓடிக் கதவைச் சாத்தித் தாழ்ப்பாளிட்டுக் கொண்டாள். உள்ளிருந்தபடியே அவள் வேணு நாயக்கன், அவனுடைய அப்பன், பாட்டன், இன்னும் இஷ்டமித்திர பந்து ஜனங்கள் எல்லாருடைய குணாதிசயங்களையும் வர்ணித்து அவர்களை ஆசீர்வாதஞ் செய்யலானாள். அவள் வேணு நாயக்கனையும் விடவில்லை.

இந்தச் சமயத்தில் அடுத்த வீட்டிலிருந்து போலீஸ்காரன் குரல் கேட்டது. ''என்ன ஓய்! காட்டுப்பூனையை ஓட்டித்தொலையும். தூக்கத்தைக் கெடுக்கிறது'' என்றான் அந்தப் பொல்லாத குள்ள நரி. உடனே வேணு நாய்க்கனுக்குப் பழைய ஞாபகம் வந்தது. தொப்பு தொப்பென்று பழைய மெத்தையைப் போட்டு அடிக்கத் தொடங்கினான். பாவம்! மூன்று தலைமுறையாக வேணு நாய்க்கன் குடும்பத்தைத் தாங்கி வந்த அந்த மெத்தை அன்று படாத பாடு பட்டது. துணி, சுக்கு சுக்காய்க் கிழிந்தது. பஞ்சு தூள் தூளாகப் பறந்தது.

போலீஸ்காரன்மேல் கோபம் ஒரு பக்கம்; பெண்சாதி மேல் ஆத்திரம் ஒரு பக்கம்; அரைமணி நேரத்துக்கு மேலாகியும் வேணுநாய்க்கன் ஓயவில்லை. திடீர் என்று வாசற்கதவு திறக்கும் சத்தம்

கேட்டது. 'ஆஹா! ஜயித்தோம்' என்று அளவிலாத குதூகலத்துடன் முன்னைவிட ஓங்கி அடித்தான். திடு திடுவென்று யாரோ ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டது. "மாட்டிக் கொண்டாயா நெருப்புக்குச்சிப் பயலே!" என்று எண்ணுவதற்குள் திடுதிடுவென்று முதுகில் ஐந்தாறு அடி விழுந்து விட்டது. "ஆஹா பயலே!" என்று சத்தமிட்டுக்கொண்டு வேணு குதித்து எழுந்தான். முதுகிலும் தலையிலும் தோளிலும் மாறி மாறி அடி விழுந்தது. திரும்பிப் பார்த்ததும் வேணுவுக்குத் திகைப்பு உண்டாகி விட்டது. ஏனென்றால் அவ்வளவு தைரியமாய் உள்ளே நுழைந்து தன்னை அடித்தவன் போலீஸ் காரனல்ல; தன் மைத்துனன் முத்துநாய்க்கன். மங்கம்மாளின் அண்ணன்—என்பதை அவன் கண்டான். "சங்கதி என்னடா? கழுதை மகனே! உன் கை வரிசையைக் கடைசியில் என்னிடமே காட்டுகிறாயா? முத்துநாய்க்கன் தங்கையை ஒருவன் அடிப்பதற்காயிற்று?" என்று மேலும் சாத்தினான் முத்துநாய்க்கன்.

அன்று வஸ்தாது நாய்க்கன் வைகுண்டத்துக்கே போயிருப்பான். ஆனால், நல்ல வேளையாக மங்கம்மாளுக்கு விஷயம் தெரிந்து போயிற்று. அவள் கதவைத் திறந்துகொண்டு ஓடிவந்து அண்ணன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டாள். மேலே ஒருகாயம் இல்லாமல் அவள் கொழுக்கட்டைபோல் இருப்பதைக் கண்டதும் முத்து நாய்க்கனுக்குக் கோபம் தணிந்தது. பிறகு, சுற்றுமுற்றும் பார்த்

தான்· பழைய மெத்தையின் பதினுயிரம் துண்டு துணுக்குகளைக் கண்டான்.

"என்ன சமாசாரம்?" என்று கேட்டான். எல்லா விவரமும் மங்கம்மாள் சொன்னுள். முத்து நாய்க்கன் ஒரு நிமிஷம் திகைத்து நின்ருன். பின்னர் வேணு நாயக்கன்மீது காறி உமிழ்ந்து விட்டு ஓட்டம் பிடித்தான். மங்கம்மாள் வாசல் கதவைத் தாளிடப் போனுள். அந்த நிசி வேளையில் தெருவிலிருந்த அத்தனை வீட்டு வாசலிலும் ஜனங்கள் வந்து நிற்கக் கண்டாள். மிக்க வெட்கத்துடன் திரும்பி வந்து படுத்துக்கொண்டாள்.

மறுநாள் காலையில் வஸ்தாது வேணுநாய்க்கன் எழுந்து, வழக்கம்போல் வெளியே வந்தான். தன் முதுகு, தோள், முகம், எல்லாம் வீங்கியிருந்ததை அவன் கவனிக்கவில்லை. அடுத்த வீட்டு வாசலில் தயாராய்க் காத்திருந்த போலீஸ்காரன் அவனைப் பார்த்து, "இதென்ன நாய்க்கரே! நீரல்லவோ உம் பெண்சாதியை அடித்ததாக ஊரெல்லாம் பிரஸ்தாபமாயிருக்கிறது? பாவம்? உம்மையா அந்த அம்மாள் அப்படி அடித்துவிட்டாள்? உடம்பெல்லாம் தடித்துப் போயிருக்கிறதே!" என்ருன். பிறகு, அன்று முழுதும் வேணு வெளிக்கிளம்பவேயில்லை.

ஃ ஃ ஃ

ஹெட் கான்ஸ்டேபிள் வீராசாமிப் பிள்ளைக்குத் தோட்ட வேலையில் கொஞ்சம் பைத்தியமுண்டு. அவன் அந்த வீட்டுக்கு வந்து ஆறு மாதந்தான்

ஆயிற்று. இதற்குள் கொல்லையைக் கிளிக்கொஞ்சும் படி வைத்திருந்தான். ஆள் உயரம் வளர்ந்திருந்த கொத்தவரைச் செடிகளில் கொத்துக்கொத்தாய்க் காய்த்திருந்தது. ஒரு பக்கம் மல்லிகைச் செடிகள் செழிப்பாகக் கிளம்பிஅப்போதுதான் மொட்டுவிட்டிருந்தன. ஒரு பந்தலில் புடலங்காய்கள் பிஞ்சும் பழமுமாய்த்தொங்கின. மற்ருெரு பந்தலில் அவரைக் கொடி பச்சைப்பசேல்என்றுஅடர்த்தியாய்ப் படர்ந்திருந்தது. புதிய இங்கிலீஷ் குரோட்டன்ஸ் களும் வாடாமல்லிகைச் செடிகளும் மற்ருெரு பக்கம் காணப்பட்டன. இரண்டு மூன்று வாழைக் கன்றுகளும் வளர்ந்திருந்தன. வீராசாமிப் பிள்ளை வீட்டில் தங்கும் நேரத்தில் முக்கால் பங்கு நேரம் புழக்கடைத் தோட்டத்திலேயே கழிப்பதுவழக்கம். ஒரு செடியில் ஒரு இலைக்கு ஏதாவது ஆபத்துவந்து விட்டால் அவனுக்கு அன்றிரவு தூக்கம் வராது.

வஸ்தாது வேணு நாயக்கன் பழைய மெத்தை யுடன் யுத்தம் புரிந்து ஒரு மாதமாயிற்று. ஒருநாள் காலையில் ஹெட்கான்ஸ்டேபிள் படுக்கையை விட்டு எழுந்ததும் வழக்கம் போல் புழக்கடைக்குச் சென் ருன். அவன் அடிவயிற்றில் பகீர் என்றது. "ஐயோ" என்று ரொம்பவும் தீனமான குரலில் ஒரு பெரிய கூச்சல் போட்டான். திடீரென்று கீழே விழுந்து மூர்ச்சை யடைந்தான்.

அவன் மனைவி படுக்கையிலிருந்து குதித் தெழுந்து ஓரே ஓட்டமாய் ஓடி வந்தாள். நேற்று மாலை கிளி கொஞ்சிக்கொண்டிருந்த தோட்டம்

இன்று, அனுமான் அழித்த அசோகவனம் போல் இருப்பதைக் கண்டாள். ஒரு செடி, ஒரு கொடி, ஒரு புல் பூண்டு உருப்படியாயிருக்க வேண்டுமே! கிடையாது. அவரைக் கொடிகள் அறுபட்டுக் கிடந்தன. கீரைப்பாத்திகள் | மிதிப்பட்டுக் கிடந்தன. மல்லிகைச் செடிகள் வேரோடு பிடுங்கப்பட்டிருந்தன. வாழைக் கன்றுகள் வெட்டி வீழ்த்தப் பட்டிருந்தன. கொத்தவரை, வெண்டைச் செடிகள் நிர்மூலமாய்க் கிடந்தன. ஒரே துவம்ஸம், ஒரே நாசம்.

ஹெட்கான்ஸ்டேபிள் மனைவி மகா உத்தமி. சாதாரணமாய் அதிர்ந்து பேசும் வழக்கம் அவளிடம் கிடையாது. ஆனால் இந்த மகா பாதகத்தை யாரால்தான் சகித்துக்கொண்டிருக்க முடியும்? ''அடபாவி, நீ நாசமாய்ப் போகமாட்டாயா! உன்னைத் தெய்வம் கேட்காதா!'' என்று கத்திக் கொண்டு இரண்டு கை மண்ணை வாரி வேணு நாயக்கன் கொல்லைப்பக்கம் இறைத்தாள். உடனே ஓடி வந்து கணவனுக்கு சைத்தியோபசாரம் செய்யத் தொடங்கினாள். அவனுக்கு ஸ்மரணை வந்ததும் இன்னொரு தடவை தோட்டத்தைப் பார்த்தான். அவ்வளவுதான், எழுந்து உள்ளே ஓடிப்போய்க் கூடத்தில் குப்புறப் படுத்துக்கொண்டான். அப்போது அவன் கண்ணிலிருந்து பெருகியது கண்ணீரா? இல்லை, அதை இரத்தம் என்று சொல்ல வேண்டும்.

மணி பத்தடித்தது. எத்தனை நேரம் இப்படிப் படுத்திருப்பது? எழுந்திருங்கள். வெளியே போய்

விட்டு வாருங்கள். வேறு வீடு இருந்தால் பார்க்கக் கூடாதா? இந்தப் பாழும் வீட்டை விட்டுப் போக லாம்'' என்றாள் போலீஸ்காரன் மனைவி. வீராசாமிப் பிள்ளை எழுந்து, உடுப்புத் தரித்துக்கொண்டு'டியூடி' பார்க்கச் சென்றான்.

ஒரு குறுகலான சந்து. இரண்டு பக்கமும் மதில் சுவர், ஜன நடமாட்டம் கிடையாது. மின் சார விளக்குகள் அழுது வடிந்தன. இரவு பதினொரு மணிக்கு ஹெட்கான்ஸ்டேபிள் வீராசாமிப்பிள்ளை தனியாக வீடு நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். அந்தச் சந்தின் நடுவில் மற்றொரு சந்து சேரு மிடத்தில் அதன் வழியாக வேறொரு மனிதன் வந் தான். இந்த முச்சந்தியில் ஒரு மின்சார விளக்கு இருந்தபோதிலும் பக்கத்தில் மரங்கள் அதிகமிருந்த படியால் சாலையின் பெரும் பகுதியில் நிழல் வீழ்ந் திருந்தது. தற்செயலாக அம்மனிதன் முகத்தை வீராசாமிப்பிள்ளை பார்த்த நேரமும் அவன்மீது வெளிச்சம் விழுந்த நேரமும் ஒத்துக்கொண்டன. வந்தவன் வஸ்தாது வேணு நாய்க்கன்.

போலீஸ்காரன் உள்ளத்தில் குமுறிக்கொண் டிருந்த துக்கம் அவ்வளவும் அந்நேரத்தில் குரோத மாக மாறிற்று. இருவரும் நேருக்கு நேர் நின்று ஒரு நிமிஷம் உற்றுப் பார்த்தார்கள். வேணுவுக்குக் குடி மயக்கம். எனவே, ஆள் இன்னார் என்று அறிந்து கொள்ள ஒரு நிமிஷம் பிடித்தது. உடனே பல்லை

இளித்துக்கொண்டு, "என்ன சிவப்புத்தலைப்பா? தோட்டம் எப்படி இருக்கிறது?" என்றான்.

அதற்கு மேல் வீராசாமியால் தாங்க முடியவில்லை. கன்னத்தில் ஓங்கி ஒரு அறை கொடுத்தான். ஆனால், வஸ்தாது வேணுநாய்க்கனா இதற்கெல்லாம் பயப்படுகிறவன்? இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தைத்தான் அவன் வெகு காலமாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தது. ஐந்து நிமிஷத்தில் போலீஸ்காரன் கீழே விழுந்து மண்ணைக் கவ்வினான். கொஞ்ச நேரத்தில் அவன் பிண்டப் பிரதானமாகியிருப்பான். ஆனால், அந்தச் சமயத்தில் அவனுடைய அதிர்ஷ்டம் வந்து குறுக்கிட்டது.

இவர்கள் கட்டிப் புரண்டது அடர்ந்த மர நிழலுள்ள இடம். இரண்டு கையிலும் இரண்டு பெட்டி தூக்கிக்கொண்டு அவ்வழியே ஓடிவந்த மூன்றாவது மனிதன் ஒருவன், இவர்கள்மீது கால் இடறித் தொப்பென்று விழுந்தான். அவன் வைத்திருந்த பெட்டியொன்று வஸ்தாது நாய்க்கன் தோள்மீது விழுந்தது. அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்திருந்தான். இதுதான் சமயமென்று போலீஸ்காரன்சட்டென்று நழுவிச் சுத்தம் போடாமல் மரத்தடியில் ஒளிந்துகொண்டான். குடி மயக்கத்திலிருந்த வேணுவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஓடி வந்தவன் இருட்டில் விழுந்து கிடப்பதுதான் தெரிந்தது. அவன் தான் போலீஸ்காரன் என்று நினைத்து ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் பாய்ந்துஅவனைப் பிடித்துக் குத்தத்தொடங்கினான். அவன் பேசுவதற்கும் இடங் கொடுக்க

வில்லே. மேலும் மேலும் விழுந்த அடி பொறுக்கா மல் அந்த மனிதன் மூர்ச்சயடைந்தே போனுன். வஸ்தாது இரண்டு மூன்று தடவை அவனைப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு வேகமாய் வீடு நோக்கி நடந்தான். 'இவ்வளவு தடியனு அந்தப் போலீஸ் காரன்? ஒருவேளே, உடம்பு வீங்கிப்போயிற்ரு?'' என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

வேணு சந்து திரும்பிப் போன பிறகு ஹெட் கான்ஸ்டேபிள் வீராசாமி மரத்தின் மறைவிலிருந்து வெளியே வந்தான். கீழே கிடந்தவனே உற்றுப் பார்த்தான். கீழே கிடந்த பெட்டிகளேயும் பார்த் தான். கொஞ்சம் சந்தேகம் உதித்தது. தூரத்தில் ஏதோ 'கோல்மால்' நடக்கும் சத்தம் கேட்டது. சந்தேகம் உறுதிப்பட்டது. பெட்டிகளே எடுத்துக் கொண்டு சத்தம்கேட்ட திசையை நோக்கி விரை வாக நடந்தான். ஒரு பங்களாவின் வாசலில் ஏக தடபுடலாய்க் கிடந்தது. பலர் கூடி இரைந்து கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு போலீஸ்காரர் களும் ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டருங்கூட நின்ருர்கள். கையில் பெட்டிகளுடன் உடம்பெல்லாம் இரத்தம் சொட்ட உடுப்பெல்லாம் கிழிந்து அலங்கோலமாய் வந்த வீராசாமியைக் கண்டதும் அங்கே பெருங் கிளர்ச்சி உண்டாயிற்று?''

''என்ன?''

''ஏது?''

''அகப்பட்டானு?''

''ஓடிப் போனுனு?''

''ஐயோ, பாவம்! நன்ருய் அடிப்பட்டிருக்கிருன்!''

''எத்தனே பேர்?''

''திருட்டுப் பசங்கள்?''

இவ்வாறு ஏக காலத்தில் பலர் கூச்சல் போட்டார்கள். வீராசாமிக்குக் கொஞ்சம் விஷயம் விளங்கிற்று. தன் அதிர்ஷ்டத்தைத் தானே வியந்து கொண்டான்.

இதற்குள் வீட்டு எஜமான் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு ஓடி வந்தான். வீராசாமி கையில் பெட்டிகளேக் கண்டதும் அவனுக்குக் கரை காணுத சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. ''ஐயோ! பிழைத்தேன். உயிர் வந்தது. நீ மகாராஜனுய் இருக்க வேண்டும்'' என்று வீராசாமியைக் கட்டிக் கொண்டான். பெட்டிக்குள் ரூபாய் 20,000 பெறுமான நகைகளல்லவா இருந்தன!

சப்இன்ஸ்பெக்டர் இப்போது குறுக்கிட்டு, ''அதெல்லாம் இருக்கட்டும். என்ன சமாசாரம்? சீக்கிரம் சொல்லு. திருடனே எங்கே கண்டாய்? என்ன நடந்தது? சீக்கிரம்!'' சொல்லு என்ருர்.

வீராசாமிப் பிள்ளேயின் மூளே வரும்போதே வேலே செய்துகொண்டிருந்தது. எனவே, அவன்

தயங்காமல் சொல்லலுற்ருன்:—"வட பக்கத்துச் சந்து வழியாய் வந்துகொண்டிருந்தபோது மூன்று தடிப்பசங்கள் குறுக்குச் சந்து வழியாய் ஓடி வந்தார்கள்! என்னைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு நின்ருர்கள். உடனே எனக்கு சந்தேகம் தட்டிற்று. 'அடே திருட்டுப் பயல்களே!' என்று சும்மா ஒரு அதட்டல் அதட்டினேன். உடனே மூன்று பேரும் என் மேல் வந்து விழுந்தார்கள். அப்பா! என்ன பாடுபட்டுப் போனேன்! தப்பிப் பிழைப்பது இனி மேல் இல்லையென்றே நினைத்துவிட்டேன். இருந்தாலும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு சண்டை போட்டேன். கையில் கத்தி, துப்பாக்கியும் ஒன்றுமில்லை. அந்த மூன்று பேரிலும் ஒருவன் தான் நல்ல தடியன், ஒரு திமிறு திமிறிக்கொண்டு அவன் நெற்றியைப் பார்த்து ஒரு குத்து விட்டேன். அப்படியே அவன் சுருண்டு விழுந்தான். மற்ற இரண்டு பேரும் ஓடியே போனுர்கள். கீழே விழுந்தவன் மறுபடியும் எழுந்து தாக்கினுன். மூன்று பேரையே ஒரு கை பார்த்தவன் ஒருவனுக்குப் பயப் படுவேனு? அடித்து போட்டேன். அந்த மரத்தடியிலேயே இப்போது கிடக்கிருன். உயிர் இருக்கிறதோ செத்துப் போனுனோ, தெரியாது. பெட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு ஓடி வந்தேன்."

எல்லோரும் கையில் லாந்தர்களுடன் கிளம்பிச் சென்ருர்கள். முச்சந்தியில் கீழே விழுந்து கிடந்த பிரமாண்ட மனிதனைப் பார்த்ததும் அவர்களுக்குப் பிரமையுண்டாகிவிட்டது. வீராசாமியையும் கீழே கிடந்தவனையும் மாறி மா[illegible]ப் பார்த்தார்கள். 'இத்

தனை பெரிய ஆளை இவன் எப்படி அடித்தான்?' என்று அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். நல்ல வேளையாக அவன் மூக்கில் மூச்சு வந்துகொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கண்ணைத் திறந்தான். கையிலும் காலிலும் விலங்கு பூட்டிப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டுபோனார்கள்.

ஃ ஃ ஃ

ஹெட் கான்ஸ்டேபிள் வீராசாமிப்பிள்ளை ஒரு வாரம் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வஸ்தாது வேணு நாய்க்கன் அடித்த அடியினால் உண்டான காயங்களை ஆற்றிக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தான். வேணுவும் அந்த ஒரு வாரமாக வெளியில் கிளம்பவில்லை. ஆனால், அடுத்த வீட்டுப் போலீஸ்காரன் ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதை மட்டும் தன் மனைவி மூலம் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டான். மீசையை முறுக்கி விட்டுக்கொண்டு, 'வஸ்தாது வேணு நாயக்கனிடமோ இவன் கைவரிசை காட்டிடினான்?'' என்று உறுமிக்கொண்டே இருந்தான்.

''என்னவோ திருடனைப் பிடித்தான், என்று சொல்லிக்கொள்கிறார்கள்'' என்றாள் மங்கம்மாள்.

''திருடனா, திருடன்! இந்தக் கையினால் எண்ணி 99 குத்து அல்லவா விட்டேன்?'' என்றான்.

''ஐயோ இரையாதேயுங்கள்!'' என்று மங்கம்மாள் அவன் வாயைப் பொத்தினாள்.

எட்டாம் நாள் காலேயில் வீராசாமிப்பிள்ளே எழுந்து வீட்டுக்கு வெளியில் வந்தான். அவன் தலே யில் இன்னும் கட்டுப் போட்டிருந்தது. வேணுவும் அச்சமயம் வெளியே வந்தான். அவனுல் சும்மா யிருக்க முடியவில்லே. ''என்ன ஓய்! காயம் இன்னும் ஆறவில்லேயா?'' என்ருன். வீராசாமி சும்மா யிருந்தான். வேணு மறுபடியும் ''என்ன ஓய், பேசக் காணும்? பயப்படாதே. இனிமேல் குத்தவில்லே'' என்ருன்.

வீராசாமி, ''என்னுங்காணும் உளறுகிறீர்!'' என்ருன்.

''நானு உளறுகிறேன்? அதற்குள் முதுக 99 குத்தையுமா மறந்துவிட்டது?'' என்று சொல்லிச் சிரித்தான் வேணு.

''என்ன? நீயா அன்று என்னே அடித்தாய்?''

''பின்னே யார்! உன் அப்பனு?''

''இரு, இரு. எதிர் வீட்டுக்காரர்களேக் கூப்பிடு கிறேன். இரண்டு பேரை வைத்துக் கொண்டு இதைச் சொல்லு.''

''சொன்னுல் தலே போய் விடுமோ?''

''தலே போகாது. பன்னிரண்டு வருஷம் கடுங் காவல்; அவ்வளவுதான். மூன்று திருடர்களில் ஒரு வனேப் பிடித்தாகி விட்டது. இரண்டு பேர் ஓடிப்

போனார்கள். ஓடிப்போனவர்களில் நீ ஒருவனா? ரொம்ப சந்தோஷம்'' என்றான் போலீஸ்காரன்.

நடையிலிருந்து இந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வேணுவின் மனைவிக்குப் பாதி பிராணன் போய்விட்டது. வேணுவுக்கு நன்றாய் விளங்கவில்லை. இருந்தாலும் கொஞ்சம் பயமுண்டாயிற்று. உடனே அவன் தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டு ''போனதெல்லாம்போகட்டும்அண்ணே? நாம் அண்டை வீட்டுக்காரர்கள். ஏன் மனத்தாங்கல்,—இனி சிநேகமாயிருப்போம்'' என்றான். ''அந்த பாக்கியம் எனக்கில்லை, நாயக்கரே! நான் நாளையே இந்த வீட்டை விட்டுப் போகிறேன்'' என்றான் வீராசாமி. வேணுவுக்கு மிக்க சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. 'தொலைந்தான் சனியன்' என்று மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டான். ''அதேன் அண்ணே? வந்து ஆறுமாதங்கூட ஆகவில்லையே! ஏன் போக வேண்டும்?'' என்று கேட்டான்.

வீராசாமிப் பிள்ளை, ''அதை ஏன் கேட்கிறாய். தம்பி! 'யானைக்குட்டி முதலி!'' என்னும் பெயர் பெற்ற திருடனை நான் பிடித்துக் கொடுத்தேன். அவனோடு சண்டை போட்டுத்தான் காயமாயிற்று. இதற்காக சர்க்கார் என்னை சப்இன்ஸ்பெக்டர் வேலைக்கு உயர்த்தி இருக்கிறார்கள். அதோடு திருட்டுப்போன நகையை மீட்டுக் கொடுத்தற்காக ஆத்தூர் ஜமீன்தார் ஆயிரம் ரூபாய் வெகுமதி கொடுத்தார். இனிமேல் நான் ஏன் இந்த எட்டு

ரூபாய் வீட்டில் குடியிருக்க வேண்டும்? முப்பது ரூபாய்க்கு ஒரு மச்சு வீடு பார்த்திருக்கிறேன்!'' என்ருன்.

வேணு நாய்க்கனுக்கு இன்னும் விளங்கவில்லை. மனக்குழப்பமே அதிகமாயிற்று. ''என்னடா அதிசயம்! குற்றுயிராகும் வரையில் தலையிலும் முதுகிலும் மாறி மாறிக் குத்தியவன் நான். என்னவோ திருடன் திருடன் என்கிருனே?' என்று திகைத்தான். அன்று சாயங்காலம் சாராயக் கடைக்குப் போனுன். அங்கே விசாரித்து விஷயங்களையெல்லாம் நன்ருகத் தெரிந்துகொண்டான். அன்றிரவு வந்து வீட்டில் சுரமாகப் படுத்தவன் அப்புறம் ஒரு மாதம்வரை எழுந்திருக்கவில்லை.

DR. T. P. M. LIBRARY, MADURAI KAMARAJ UNIVERSITY

165772